

*Con nghĩ:
Chúa, Người
quên con
thật rồi!*

GirIneYa

Cô nàng xui xẻo

5

Cô Nàng Xui Xẻo 5

Girlne Ya

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 01](#)
[CHƯƠNG 2](#)
[CHƯƠNG 03](#)
[CHƯƠNG 4](#)
[CHƯƠNG 5](#)
[CHƯƠNG 6](#)
[CHƯƠNG 07](#)
[CHƯƠNG 8](#)

Sơ lược nội dung:

Bộ sách Cô nàng xui xẻo kể về Thái Linh - một cô bé hết sức bình thường : học hành trung bình, gia đình nghèo khó, nhan sắc cũng chẳng mặn mà gì duy nhất chỉ có một trái tim nồng hậu. Gia đình gặp vận hạn, mẹ Thái Linh buộc phải gửi cô vào trường nam sinh để tiết kiệm học phí. Cô bạn bắt đầu quãng thời gian dở khóc dở cười bên cạnh bốn hoàng tử đẹp trai nhất thành phố học cùng lớp. Bị tụi con trai nghịch ngợm hành hạ suốt một học kì, Thái Linh không những không bỏ cuộc mà còn trụ vững trong môi trường cực kỳ “khắc nghiệt” này. Dù dĩ thế nào mà cả Hoàng tử điềm tĩnh Giang Hựu Thần và anh chàng nghịch ngợm An Vũ Phong cùng lúc bị “cắm” bởi cô nàng ngốc nghếch nhưng tốt nết này. Vừa yên vị đôi chút thì những cuộc chiến lại nổ ra. Thái Linh thì quay cuồng vì bị các cô nàng hâm mộ Giang Hựu Thần ghen ghét. Hựu Thần lại đột ngột phải đứng ra cai quản “vương quốc” của mình. Lúc ấy Thái Linh mới bàng hoàng nhận ra, Hựu Thần đúng là một hoàng tử chính hiệu của một vương quốc nhỏ. Cô bé lo lem hiện đại có được “hoàng tộc” chấp nhận không? Cô và hoàng tử có vượt qua được vô số rào cản để đến được với nhau không?

Bộ sách nói về tuổi học trò với khung cảnh trường học, gia đình qua con mắt của những người đang lớn, có lúc thật nhẹ nhàng mơ mộng nhưng nhiều khi cũng rộn rã hoặc thẳng u buồn. Tuy nhiên vượt lên tất cả, bộ sách là câu chuyện đẹp về một thời không thể nào quên trong cuộc đời mỗi con người. Cô nàng xui xẻo như thể một câu chuyện cổ tích thời nay, có nghịch ngợm, có ngọt ngào, có chút dỗi hờn và nước mắt để các teen cùng cảm nhận.

Trong tập 5 :

Để bảo vệ Thái Linh, Hựu Thần đã thực sự trở thành một chàng trai dũng mãnh, ra tay chống lại những kẻ xấu và mở rộng vòng tay với Thái Linh.

Vài nét về tác giả Girlne Ya:

Cô sinh trưởng trong một gia đình trí thức Thượng Hải và bắt đầu sự nghiệp sáng tác từ năm 2002. Hiện Girlne Ya là tác giả teen nổi tiếng và thành công nhất Trung Quốc, tất cả các ấn phẩm của cô đều đạt con số 1 triệu bản ngay trong vài tháng đầu xuất hiện. Các tác phẩm của cô : “Chim sẻ nổi loạn”, “Số 23 Phố Angel”, “Phép tắc của Quỷ”... đều được đón nhận nhiệt liệt và đứng đầu bảng xếp hạng best-seller nhiều tháng liền. Tuy nhiên “Wall Flower Girl” (Cô nàng xui xẻo) vẫn là bộ sách lớn nhất gắn liền với tên tuổi cô và mọi thành công rực rỡ mà cô có được. Mô típ truyện của Girlne Ya đều xoay quanh những buổi học, hoạt động trong nhà trường, cuộc sống của các teen, một chút tình cảm rung động đầu đời... với những tình tiết vui nhộn, cuốn hút từ đầu đến cuối. Nhân vật chính thường là các cô gái ngây thơ, ngốc nghếch nhưng hiền lành, lương thiện, giống đa số các em gái bình thường. Đây là sức hút lớn nhất của nhân vật nữ chính của Girlne Ya và làm say mê đa số độc giả teen mơ mộng. Girlne Ya được các bạn đọc trẻ Trung Quốc cực kì hâm mộ. Họ gọi cô là “Công chúa văn học tuổi thanh xuân”. Tác phẩm của cô đã được mua bản quyền ở một số nước trong đó có Việt Nam. Bằng giọng văn hài hước, tình nghịch, cốt truyện nhẹ nhàng, tình cảm, Girlne Ya đem đến thiên đường cảm xúc cho các teen, giúp các bạn trẻ giải tỏa áp lực học hành và cuộc sống. Mỗi tác giả có một đối tượng bạn đọc riêng. Những nhà văn lớn như Giả Bình Ao, Vương An Ưc, Vương Sóc...chiếm lĩnh trái tim của độc giả trên 30 tuổi. Lứa tuổi thanh niên 20-30 tìm đọc An Ni Bảo Bối, Hàn Hàn, Quách Kính Minh...Trong mười năm qua, đất nước Trung Quốc rộng lớn phát triển mạnh mẽ văn học “cho người lớn” trên, còn văn học tuổi teen dường như hụt

hằng. Và Girlne Ya đã làm tốt việc lấp đầy khoảng trống đó với tốc độ sáng tác đều đặn, dài hơi, phong độ nhất quán từ đầu đến cuối nên việc cô nhanh chóng chiếm lĩnh tình cảm của độc giả teen, đặc biệt là các teen nữ là điều tất yếu. Theo thống kê, nếu cộng cả bản upload trên Internet và sách lậu, mỗi cuốn sách của cô được “nhân bản” không dưới mười triệu bản! Nếu đem thước đo của văn học người lớn đánh giá các tác phẩm tuổi teen, ta sẽ không thấy các tác phẩm này phản ánh hiện thực hay nêu bật được nổi bật khoảnh thời đại, những day dứt của cuộc sống... Nhưng nó lại chính là những suy nghĩ trong sáng đơn giản của các cô cậu bé 12-17 tuổi đang ngồi trên ghế nhà trường về gia đình, bạn bè, tình yêu... “Cô nàng xui xẻo” và các tác phẩm của Girlne Ya đưa độc giả vào thế giới học đường mơ mộng với những cảm xúc nhẹ nhàng, băng khuâng đầy chất lãng mạn tuổi học trò. Đó là nắng chan hoà trên mái tóc nữ sinh, là những chiếc áo đồng phục dịu dàng giữ ánh mắt cậu chàng trường bên vương vấn, là nỗi nhớ nhung, là rung động đầu đời run run trong từng trang sách.

-----oOo-----

Mục Lục

CHƯƠNG 01

LỜI TIÊN ĐOÁN CỦA QUẢ CẦU PHA LÊ

Prediction

CHƯƠNG 2

DẠ KHÚC SÔNG DANUYP XANH

Blue Melody

CHƯƠNG 03

PHÚT GIẤY NGỌT NGÀO

Honey Time

CHƯƠNG 4

ANH HÙNG CÁI THỂ TRÊN NGỌN CÂN ĐẦU VÂN

The Hero

CHƯƠNG 5

LÊNH ĐÊN TÌM HÒN ĐẢO BÌNH YÊN CHO TÂM HỒN

Funny Wonderland

CHƯƠNG 6

KHI TÌNH YÊU ĐẾN HÃY MỞ RỘNG TRÁI TIM

My Heart

CHƯƠNG 07

NÀNG CÔNG CHÚA BẠCH TUYẾT VÀ PHÙ THỦY TOMATO

Big Contest

CHƯƠNG 8

SAU CƠN MƯA SẼ LÀ CẦU VỒNG BẢY SẮC

Rainbow

LỜI TIÊN ĐOÁN CỦA QUẢ CẦU PHA LÊ

Prediction

Địa điểm:

Hội trường trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Bùi An An – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Chúa ngự ở trên các vì sao xa tít tắp

Dĩi theo và che chở cho các con chiên của mình

Liệu có ai bị ngài bỏ quên chẳng?

Chúa đáp: Đôi tay quyền uy và công bằng của ta

vuốt ve khuôn mặt của tất cả các con chiên

Thế còn cô bé đó?

...

Chúa lặng im.

Vì chúa công bằng, chính trực, tâm huyết với nghề

của chúng ta

cũng có lúc trốn việc.

- Cô... cô ta là con gái.

Đôi mắt nham hiểm của Lâm Tử Hạo nhìn chăm chăm vào tôi, đôi môi mỏng quẹt như tờ giấy lụa rướn lên, kéo dài ra thành chuỗi năm tiếng – năm tiếng đủ để đẩy tôi xuống hai mươi tầng địa ngục.

Xoạt!

Thoắt một cái, ánh đèn sân khấu rọi lóa mắt, những ánh mắt dưới khán đài sắc như lưỡi mác tua tủa đâm lên phía tôi đứng.

Tiếng ồn ào, lao xao ù ù bên tai như một đàn ong vỡ tổ.

- Á, Thái Lăng là con gái?

- Thật thế sao?

- Cậu có bằng chứng gì không?

- Mọi người yên lặng nào! Nếu không có bằng chứng xác thực thì tôi, với tư cách là trợ lí hội trưởng hội học sinh, một con người được tiếng là công tâm, vô tư, chính trực, thẳng thắn không lẽ nào lại dễ dàng tin vào lời kẻ khác, nghĩ oan cho anh em chúng ta. – Trong lúc mọi người lao xao bán tín bán nghi, Lâm Tử Hạo tỏ ra rất điềm tĩnh. Hắn từ từ bước lên phía trước, liếc mắt khiêu khích tôi.

- Bằng chứng? Rốt cuộc hắn có bằng chứng gì? Tôi ngược đầu nhìn về phía Tử Hạo, thấy tên trợ lí béo tròn như cối xay thóc lật đật nhận từ tay hắn một bao giấy, ba chân bốn cẳng chạy như bay về phía phòng đa năng ở bên cạnh khán đài.

Trời ơi... Lẽ nào lại là một đĩa CDROM...

Huhu... Đừng mà, trong đó chứa nội dung gì? Xin các vị thần tiên chín phương tám hướng mau ra tay cứu giúp con, cứu đứa nhỏ tội nghiệp này! Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Xoạt xoạt...

Bức màn sau lưng tôi bị kéo lên, phía sau là màn chiếu màu trắng xóa. Lòng tôi như có lửa đốt, tôi quay sang thì bắt gặp nụ cười đắc ý, nham hiểm của tên Hạo.

Rốt cuộc hắn muốn gì? Trong lòng hắn đang toan tính âm mưu đen tối gì?

Nơ ron thần kinh của tôi tê liệt, đầu bốc khói như muốn nổ tung.

- Xin hãy nhìn màn hình! – Giọng tên Hạo lạnh lạnh làm tôi liên tưởng đến lễ trao giải bài hát hay nhất trong năm. Hic... xem chừng màn này còn hoành tráng hơn cả lễ trao giải gấp ngàn lần.

Tôi run bần bật như cây sậy, muốn quay lại phía sau mà khớp cổ cứ cứng đờ ra không thể

xoay nổi. Bên tai tôi văng vẳng tiếng nói the thé như mài ống bơ gỏi của tên Hạo.

- Xin mọi người hãy nhìn cho kĩ. Người nữ sinh đứng ở hàng đầu góc bên phải chính là Thái Lăng! – Tên Hạo quay người về phía bức hình tập thể được phóng to hết cỡ. Nụ cười ngạo mạn, đắc thắng nở trên môi, đôi cánh mũi điều hâu phập phồng như nhảy disco.

- Á, ối...

- Xem kìa, Thái Lăng sao lại mặc váy thế kia?

Câu hỏi như giọt nước rơi vào chảo dầu sôi bắn lên tanh tách, không khí dưới khán đài như nôi nước sôi sùng sục. Nhiều người không nén nổi ngạc nhiên bật dậy như lò xo khỏi ghế, giương mắt thao láo nhìn màn hình.

Ảnh? Váy?

Đầu tôi trống rỗng, mắt mở trừng trừng...

Trên màn hình là tấm hình tập thể lớp 11B trường Maria...

Đây... đây là bức hình mà trước khi rời trường Maria tới British học mà...

Trong cảnh nháo nhác hỗn loạn bên dưới, tôi cảm thấy ớn lạnh dựng tóc gáy, dường như có một ánh mắt sắc lạnh như băng đang nhìn tôi. Tôi hít một hơi sâu...

An An đứng ở một góc khán đài, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, môi nhếch lên đầy vẻ mỉa mai. Đúng là kiểu cười thâm hiểm độc chiêu An An.

- Thừa hiệu trưởng, Thái Lăng là con gái! Vì vậy hôm nay dù số phiếu của Thái Lăng cao nhất cũng không đủ tư cách làm hội trưởng hội học sinh trường ta. – Trong tiếng ồn ào bàn tán của bàn dân thiên hạ, giọng nói tên Hạo càng lúc càng cao. Hấn phấn khích đẩy âm thanh của mình lên cực đại, sải chân về phía ban giám khảo, cao giọng xin ý kiến hiệu trưởng.

- Thái Lăng xuống! Xuống! Xuống mau!

Đám đông bị kích động náo loạn cả lên. Tôi nghe thấy tiếng người ta hò nhau đòi đuổi cổ tôi xuống, tiếng bàn tán nhốn nháo như những đợt triều cường dâng trào, xô tới nhấn chìm tôi.

- Hừm... - Với tư cách là chủ tịch ban giám khảo, ngài hiệu trưởng lấy tay đẩy mục kính, lông mày nhíu lại, mắt nhìn đăm đăm vào màn hình rất lâu, rồi chậm rãi lên tiếng. – Việc này...

Xong rồi, tiêu đời rồi! Tôi hình dung ra cảnh tôi mặc quần áo sọc tù bị nhốt trong cũi sắt ghi “tội lừa đảo”. Á! Hiệu trưởng chắc sẽ đuổi cổ tôi ra khỏi trường! Tôi sa vào sự tuyệt vọng, mồ hôi mồ kê ra như tắm, tim đập thình thịch, mắt hoa lên...

- Đợi chút! Đây không phải là Thái Lăng! Đây là em họ Thái Lăng!

Lúc hai chân tôi bủn rủn, không còn đứng vững được nữa thì một giọng nói vừa ấm áp cương quyết vang lên.

Tôi hướng về phía cất lên tiếng nói, cánh cửa lớn mở toang, một dáng người bao bọc bởi

vàng hào quang chói lòa như vị thiên sứ hộ mạng chậm rãi bước đến gần tôi.

Giang Hựu Thần! Người đó chính là Hựu!

Thình thịch... thình thịch...

Thầy hiệu trưởng vừa định tuyên bố phán quyết cho tôi bỗng lặng người đi, cả hội trường im phăng phắc.

Giang Hựu Thần bước từng bước lên bục, toàn thân phát ra một luồng năng lượng kì lạ làm cho đám người lơ nhố xếp thành hai hàng ngay ngắn. Ánh mắt của tất cả mọi người đều dõi theo từng bước chân của Hựu.

Thịch... Thịch... Thịch ...

Tôi dường như nghe thấy tiếng từng nhịp đập của tim mình.

Tôi đắm đắm nhìn Hựu, toàn thân như đóng băng...

- Cái gì mà em họ với em hàng, ông bạn có chứng cứ gì chứng minh không? Rõ ràng là Thái Lăng – Mặc dù bị Hựu chặn họng, nhưng tên Hạo vẫn ngoan cố, kiêu ngạo vênh vang, chỉ tay lên màn hình.

- Trên thế giới này không thiếu những người giống nhau. Tôi và các bạn tôi Ân Địa Nguyên... đều từng gặp em họ của Thái Lăng. Chúng tôi mới đầu cũng lầm lẫn hai người không ngờ có người giống nhau như thế! – Hựu không hề nao núng, trả lời lưu loát, tự nhiên, Hựu quay người xuống phía dưới, nhìn bao quát khắp hội trường, rồi dừng lại ở hàng ghế đầu, chỉ tay về phía dưới. – Hơn nữa người có quyền phát ngôn duy nhất, vẫn còn ở dưới kia...

- An... An... - Mọi người hướng ánh mắt theo tay của Hựu, “Xoẹt” tất cả ánh mắt đều tập trung vào An Vũ Phong! Tôi đứng như trời trồng! Sao?! Sao Hựu lại chỉ An Vũ Phong?!

- An Vũ Phong?!

Tiếng ngạc nhiên xôn xao, An Vũ Phong hất tóc xoa trước trán, bình tĩnh như không đứng lên, ngẩng cao đầu bước lên phía trước, đứng cùng với Hựu ở giữa khán đài.

Trong tích tắc, cả khán đài sáng như đèn công suất 1000W.

- An... An Vũ Phong?! – Nhìn thấy Vũ Phong, tên Hạo lúng túng như người thừa lời nói nhịu.

- Phong, cậu chắc chắn sẽ chứng minh được cho mọi người. – Giang Hựu Thần ánh mắt hướng về phía An Vũ Phong, sắc mặt không hề đắn đo, do dự.

- Ờ?! – Vũ Phong nhìn Hựu không chớp mắt như một con ngựa bất kham.

Giang Hựu Thần không hề sợ hãi, phong thái bình tĩnh ung dung mà cũng rất kiên cường, mạnh mẽ. Miệng của An Vũ Phong nhếch lên 5 độ, 10 độ, 15 độ, 30 độ...

Thịch thịch thịch...

Ngay cả tôi đứng cạnh bên cũng cảm nhận được không khí nồng nặc mùi khói súng. Hội trường như bị nén khí, sắp nổ tung ra! Dưới khán đài như nín thở, người ta không nghe thấy cả

tiếng muỗi bay qua. Từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy Hựu dùng giọng mệnh lệnh như thế ra lệnh cho Phong. Bọn họ là địch thủ không đội trời chung, sao Vũ Phong có thể ?!

Hic... Phong từ trước tới giờ có nghe lời ai đâu. Chắc chắn hẳn sẽ nổi khùng lên! Đứt rồi! Sắp xảy ra đại chiến thế giới rồi. Trời ơi, chưa hết sóng gió này lại đến sóng gió khác đổ lên đầu Thái Linh xui xẻo này. Chẳng nhẽ ông không nghỉ một ngày làm phước hay sao hả, ông thần xui? Hãy tha cho Thái Linh này một lần.

Vũ Phong lảng tránh ánh mắt Hựu, cố tình quay xuống phía dưới, cười đầy ẩn ý:

- Các bạn nói xem, nếu Thái Lăng là con gái sao ở cùng phòng mà tôi không phát hiện ra chứ?

Ôi! Ông thần xui cuối cùng cũng nghe thấy lời khẩn thiết van xin của con....

- Đúng thế! Vũ Phong nói có lý!

- Thái Lăng ở cùng Vũ Phong mà!

- Chắc là lộn rồi! sao Thái Lăng lại là con gái được?

Mọi người lần lượt bị Vũ Phong thuyết phục, đứng về phía tôi. Lúc này, tôi mới thở phào nhẹ nhõm nhưng bỗng thấy ớn lạnh sống lưng vì ánh mắt sắc lạnh như dao. – An An, An An cong môi khiêu khích, lộ rõ nụ cười nham hiểm. Tim tôi bị treo ngược lên, giật thót mình, sợ hãi như ngồi xe leo dốc không phanh. Liệu An An sẽ giở thủ đoạn gì để đối phó với tôi?

- Làm gì có em họ nào! Đó chính là Thái Lăng – An An nhìn tôi như sư tử đối mồi, nở nụ cười lạnh như nước đá, bước lên sân khấu. An An hết nhìn Hựu, nhìn Phong lại nhìn tôi, gào lên như đinh đóng cột. – Tôi là học sinh trường Maria, bức ảnh này là ảnh tập thể của tôi. Tôi có thể chứng minh, đó là Thái Lăng! Không chỉ có tôi, tất cả các nữ sinh trường Maria đều có thể làm chứng người nữ sinh trong ảnh là Thái Lăng!

- Đúng đấy! Chúng tôi đều có thể làm chứng!

- Đó là Thái Lăng mà! Giống nhau như lột, không thể sai được!

Lời nói của An An như viên đá ném xuống làm xao động mặt hồ phẳng lặng. Tất cả các nữ sinh trường Maria bừng tỉnh sau cơn mê, như bị kích động hét tướng rồi nhảy cẫng lên chỉ tay về phía tôi.

Rầm...

Một lần nữa tôi rơi vào hố sâu tuyệt vọng!

- Chẳng nhẽ các bạn không tin lời tôi?

Trong lúc tôi bị bủa vây bởi những cánh tay chỉ trích, những tiếng gào thét như thác đổ thì một tiếng nói cương nghị lại vang lên.

Đôi mắt đen nhánh của Hựu như chất chứa bao nhiêu lời muốn nói, đôi môi khế trùng xuống, vẻ mặt đăm chiêu càng lộ vẻ quý tộc, quyến rũ. Một cảm giác bi thương xâm lấn dần hội trường.

- Trời ơi! Hựu của em đẹp trai quá!

- Sao chúng ta lại có thể nghi ngờ hoàng tử của chúng ta kia chứ?

- Ôi ! Anh ấy mới dịu dàng làm sao? Sao chúng ta lại có thể nghi oan cho anh ý chứ? Thật quá đáng!

- Thái Lăng là con trai! Trên ảnh không phải là Thái Lăng!

- Không phải Thái Lăng! Không phải Thái Lăng!

Một giây trước thôi, đám nữ sinh còn ngậy người ra, giờ hai mắt đã hiện lên hình trái tim hồng phấn, tay thì tự đập vào ngực mình hối hận, nhận lỗi. – Tôi sai rồi, tôi không nên đa nghi như thế!

Người ta hỏi là hỏi học sinh trường British chứ đâu có hỏi lũ mê trai đẹp... Gào thét gì mà om sòm? Họ đâu có vì mình chứ, mà là vì Đệ nhất Hoàng tử British! Nhìn họ xúc động ra mặt, lòng tôi bỗng ầm ập trở lại: Đây là lần đầu nữ sinh trường Maria giúp đỡ tôi. Dù biết rằng thật ra họ cũng chẳng vì Miss quạ đen Thái Linh này mà chỉ mê mẩn vào hùa với chàng đẹp trai nhưng:

Mê trai tự cổ tội chi?

Hotboy có lý người nghe rầm rầm

Hựu mỉm cười, hàng lông mày vừa nhíu lại nay giãn ra mãn nguyện, tự tin. Hình như Hựu đã dùng cây gậy thiết bảng vẽ nên một vòng tròn bảo vệ xung quanh tôi.

Thình thịch... Thình thịch...

Mặc dù tim tôi đập nhanh như trống báo võ đê nhưng không còn loạn nhịp. Tay phải của Hựu nắm chặt, chẳng nhẽ cậu ấy muốn nói với mình – Fighting?

- Mấy người làm trò gì vậy? – Nhìn cả đoàn quân nữ sinh Maria bị Hựu thu phục trong tích tắc, An An tím mặt giận dữ, nụ cười phụt tắt.

- Thái Lăng là con trai! Hoàng tử nói Thái Lăng là con trai thì là con trai!

Đám nữ sinh như bị hớp hồn kêu lên, tất cả dư luận đều nghiêng về ủng hộ tôi.

- Rồi! Đã không phân biệt được rõ cô ta là trai hay gái thì để tôi chứng minh cho mọi người xem! – An An ánh mắt thù hằn nảy lửa, lao đến phía tôi, giờ hai tay định giật phăng cúc áo của tôi.

- Đừng mà! – Tôi kêu lên thất thanh, sợ hãi lùi ra sau nhưng An An như phát điên càng giằng mạnh hơn.

- Ai da! Thật là... Hotboy British vô cùng có sức hút với phái đẹp! Ngay cả hoa hậu trường Maria cũng phát cuồng rồi! – Tôi bị ép vào thế bí, sắp không cựa nổi mình thì một âm thanh chậm rãi mĩa mai cất lên.

An Vũ Phong? Sao lúc này tên Phong không lùi lại giúp mình kéo An An ra mà đứng đó nói những câu xằng bậy!

- Ha ha ha...

- Trời ơi! Muốn thoát y cho Thái Lăng cơ à, hoa hậu?!

Lời nói của An Vũ Phong làm cho cả hội trường cười rộ lên, mọi người ôm bụng cười nghiêng ngả, ngay cả Hựu cũng phải bật cười.

An An mặt đỏ như mông khỉ, vội vàng buông tay ra, mắt trừng trừng nhìn tôi tức tối, miệng nghiến răng ken két.

Trong lúc cả hội trường tràn ngập tiếng cười thì Hựu quay ra phía tôi, mỉm cười trêu mếu, khẽ gật đầu.

Hựu quay về phía trên nhắc Micro, đôi hàng lông mày đậm lộ rõ vẻ kiên quyết vốn có, nói chậm rãi:

- Tôi tin rằng bất cứ chàng trai nào ở đây nếu bị hiểu lầm là phái yếu đều hết sức phẫn nộ. Đây là một sự sỉ nhục, hơn nữa lại không hề có bằng chứng xác thực. – Hựu nói đoạn, cố ý liếc nhìn An An. – Tôi, Phong mấy người chúng tôi và Thái Lăng chơi với nhau một thời gian rồi, tôi có thể lấy danh dự của mình ra đảm bảo Thái Lăng không phải là con gái!

- Á...

Lấy danh dự ra đảm bảo?

Trời! Hựu lấy danh dự ra đảm bảo cho tôi!

Chẳng nhẽ Hựu không sợ bị tôi liên lụy sao?

Những người phía dưới đều sững người nghe câu tuyên bố bảo lãnh của Hựu, ngược mắt dõi theo Hựu.

Đôi mắt Hựu tỏa sáng long lanh, như những vì sao trong không trung vậy. Không! Hựu là vàng trắng hiền hòa trên cao, tất cả ánh sáng của các vì sao khác đều không thể sánh bằng.

Dường như tất cả những tiếng huyền não, tiếng bàn tán xì xào, tiếng gào thét đều biến mất tầm tợ lúc nào. Trước mắt tôi chỉ thấy mình Hựu đang đứng hiền ngang che chắn cho tôi.

Lời nói của Hựu như một làn gió xuân ấm áp nhẹ nhàng ủ ấm trái tim tôi.

- E hèm! E hèm!

Tiếng hắng giọng phá vỡ sự im lặng của cả hội trường. Tất cả mọi người “Xoẹt” đưa mắt về phía thầy hiệu trưởng.

- Tất cả yên lặng! Người chiến thắng trong cuộc thi bầu chọn Hội trưởng hội học sinh trường British năm nay là... Thái Lăng!

Cánh mũi điều hâu của Lâm Tử Hạo lệch sang một bên, mái tóc màu vàng xù lên như nhím, chắc là hắn đang ức muốn ói mật. An An tức tối nhếch mép, dùng ánh mắt như muốn giết người đến nơi hắn học nhìn tôi.

Bộp... Bộp... Bộp...

Nghe câu tuyên bố của Hiệu trưởng, tiếng vỗ tay rào rào như pháo nổ. Tất cả các tiếng rì rầm bàn tán, tiếng la ó phản đối ban này đều bị tiếng vỗ tay rền rền như sấm dậy nhấn chìm.

An Vũ Phong đứng lên, nhẹ nhàng hất tóc rũ xuống trán, rồi bất giác sờ tay lên cái khuyên kim cương. Luồng ánh sáng tỏa ra từ viên kim cương len lõi khắp chốn, miệng Phong khẽ nhếch lên nửa như châm chọc nửa như mẫn nguyện.

Hựu quay lại phía tôi, ánh mắt đôn hậu, dịu dàng chứ không đầy quyền uy như lúc này.

- Thái Lăng, chúng ta có thể về rồi. – Hựu đứng ngay cạnh tôi, khẽ nói.

Tim tôi vẫn đập liên hồi, người như robot di động, không dám nhúc nhích cái đầu quay lại nhìn Hựu.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tôi bị quăng từ thiên đàng đến địa ngục, rồi lại bị quăng trở lại thiên đường tươi đẹp. Ôi! Ông thần xui, con biết là ông luôn “quan tâm săn sóc con chu đáo” quá mức cần thiết, nhưng lần này phải cảm ơn ông rồi. Vì ông đã cho con nhìn thấy tình bạn đáng quý...

Giang Hựu Thần, An Vũ Phong, cảm ơn!

- Theo quy định cũ, kết quả sẽ được công khai trong bảy ngày. Nếu trong bảy ngày không có kháng nghị gì, Thái Lăng sẽ chính thức trở thành Hội trưởng hội học sinh trường British!

Tiếng thầy hiệu trưởng vang vọng trong không trung, một năm học mới lại bắt đầu!

CHƯƠNG 2

DẠ KHÚC SÔNG DANUYP XANH

Blue Melody

Địa điểm:

Hội trường trường British

Khu ký túc xá trường British

Văn phòng hội học sinh trường British

Sân vận động trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Anna – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con nguyện lướt trên phím đàn dạo khúc sông xanh

Danuyp

Dưới ánh trăng cùng anh khe khẽ ngân nga

Chúa đáp: Lời nguyện ước ta đã nghe thấy...

Thế là tôi thấy cảnh

Anh và cô gái khác tay trong tay điệu vũ say sưa.

oOo

Boong! Boong! Boong! Boong! Boong! Boong! Boong!

Tiếng chuông đồng hồ cỡ lớn vang lên đúng bảy hồi, cánh cửa của hội trường British từ từ mở ra.

Chiếc thảm đỏ được trải dài từ trong hội trường ra tận cửa. Bốn chữ “Hội trường trường British” ánh lên màu bạc, xung quanh còn được trang trí bằng cờ hoa đủ màu sắc. Năm chùm bóng bay nhiều sắc màu như đang đua theo từng đoàn người ra vào.

Đứng trước cửa hội trường được trang hoàng rất bắt mắt, trong lòng tôi thấp thỏm không yên.

- Hoan nghênh hội trưởng hội học sinh nhiệm kỳ mới – Thái Lăng! Một giọng nói tràn đầy niềm vui và nhiệt huyết vang lên từ chiếc loa phóng thanh.

Vụt!

Chiếc đèn sân khấu hắt ánh sáng từ trên cao xuống, chiếu sáng cả người tôi, khắp hội trường cũng được chiếu sáng rõ như ban ngày.

- Ô!

- A!

Đột nhiên có hai đám nữ sinh từ hội trường chạy bổ ra. Họ không nói năng gì mà xếp thành hai hàng ngay ngắn, đứng thẳng tắp, những tiếng gào thét reo hò như muốn nhấn chìm cả người tôi. Ai cũng hưng phấn cầm dải lụa vàng rồi hét rất to rõ ràng: - “Các nữ sinh trường Maria đón chào tân hội trưởng Thái Lăng!”

- Tân hội trưởng! Thái Lăng! Tân hội trưởng! Thái Lăng!

Nữ sinh?! Nữ sinh trường Maria?!

Tôi tròn mắt há miệng kinh ngạc nhìn, cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Tôi cố gắng dụi mắt nhưng khi định thần lại, miệng còn há to hơn.

Hai nữ sinh đứng hàng đầu tiên ăn mặc lòe loẹt như cá bảy màu, đó không phải là hai bà bạn thân từ hồi để chỏm Thượng Hội và Ngọc Đinh sao? Trời đất thiên địa ơi! Hai nhỏ đó gào khẩu hiệu to nhất, lại còn làm ra vẻ dễ thương, chớp chớp mắt nhìn tôi. Không phải! Hình như ánh mắt của hai nhỏ đó không phải dành cho tôi mà là phía sau lưng tôi mới đúng...

Tôi vội quay đầu lại, ai dè nhìn thấy một khuôn mặt rất đối thân quen: Mái tóc dài, chiếc khuyên kim cương sáng lấp lánh... là An Vũ Phong.

Tôi nghệt mặt ra nhìn đám nữ sinh đang phát cuồng xô lấn, chen chúc nhau để tranh lên trước. Mắt ai cũng biến hết thành hình trái tim. Tôi thấy sợ đến rùng mình, mãi lâu sau tôi mới trấn tĩnh được, ngâm miệng vào, quay đầu lại thì thầm:

- Sao bọn họ... lại ở đây?

- Ha ha! Thái Lăng! Câu này cậu phải hỏi hậu duệ của chủ tịch trường British là tôi, Lâm Tử Hạo mới đúng! – Tai tôi không nghe thấy giọng nói như sức hút nam châm của An Vũ Phong nhưng lại nghe thấy một giọng nói rất giáo hoạt.

- Lâm Tử Hạo! – Không cần nói cũng biết cái tên mặt dày như mo cau đó là ai. Tôi quay đầu sang, đập ngay vào mắt là cái mũi điều hâu to tướng, sau đó là mái tóc nhuộm màu vàng. Lâm Tử Hạo liếc xéo tôi một cái, hẩn ghen tị ra mặt.

- Hơ hơ! Trợ lý Lâm này, cậu chuyên tâm với công việc quá nhỉ! Buổi tiếp đón hôm nay long trọng lắm. Đối với một người dựa vào chính năng lực của mình để giành chiến thắng như Thái Lăng mà nói thì cũng đáng lắm! – Tôi chưa biết nên đối phó lại với bộ dạng vênh váo của Lâm Tử Hạo thế nào thì thỉnh linh, An Vũ Phong tiến lên trước một bước, đứng chen vào giữa tôi và

tên Hạo. Phong vừa cười ma mãnh vừa vuốt tóc.

Cậu ta đột nhiên quay người lại, nói rất to với đám nữ sinh đang rất hưng phấn đứng ở đằng sau:

- Mọi người hãy dành cho tân hội trưởng Thái Lăng một tràng vỗ tay nào!

- Thái Lăng! Cậu thật tuyệt vời! Lãnh đạo toàn những handsome boy.

- Thái Lăng giỏi lắm! Giỏi lắm!

Câu nói của An Vũ Phong như có ma lực làm đám nữ sinh cao hứng hơn, họ gào thét làm tôi suýt nổ màng nhĩ.

Trời ạ! Đó là khẩu hiệu gì vậy?

Tôi sững người ra ở một chỗ, quay đầu sang nhìn Lâm Tử Hạo. Tên Hạo mặt tối sầm lại, hậm hực quay người đi rồi rời khỏi.

Tôi đi cùng An Vũ Phong vào hội trường lớn. Nơi này được trang trí y như có vũ hội. Dưới những tia sáng mập mờ, ánh đèn neon như xoay tròn sáng lấp lánh, không khí âm nhạc sôi động làm người khác chỉ muốn thả lỏng cơ thể, nhảy hết mình trong sự vui vẻ.

- Thái Lăng! Chúc mừng cậu trở thành tân hội trưởng hội học sinh! – May nhờ có An Vũ Phong đuổi cổ tên Hạo đi giùm tôi. Tôi đang định đi tìm một nơi nào đó để hít thở không khí thì bỗng có một giọng nói rất ngọt ngào vang đến.

- Cảm ơn cậu... Anna! – Không biết tại sao mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt búp bê của Anna, tôi đều cảm thấy lúng túng, đến nói cũng lắp ba lắp bắp.

- Ha ha! Cậu khách sáo quá! Nhưng làm hội trưởng hội học sinh không phải là chuyện dễ dàng đâu! – Anna khẽ chớp đôi mắt tuyệt đẹp, sau đó duyên dáng xoay người, nhìn về phía sau.
– Hự! Cậu nói xem có đúng không?

Hự... Giang Hự Thần!

Bộp bộp bộp!

Có tiếng bước chân chậm rãi đi về phía tôi. Tôi không dám ngẩng đầu lên, nhưng giọng nói ấm áp, thân quen đã vang đến tai tôi từ lúc nào:

- Thái Lăng! Chúc mừng cậu!

- Cảm ơn... - Giọng tôi có vẻ hơi run run, may mà lúc đó đột nhiên vang lên điệu nhạc rất mê lòng người.

Tôi ngẩng đầu thấy Hự đang mỉm cười nhìn tôi. Đôi mắt Hự đen nháy như hạt trân châu, dưới ánh đèn neon phản chiếu trông còn giống cả viên pha lê, khuôn mặt rạng rỡ như hoa anh đào đang nở. Nụ cười cậu ấy rất đẹp. Không, phải nói rất quyến rũ.

Nhìn khuôn mặt Hự, tim tôi như bị cái gì đó va vào, đập liên hồi, trong đầu cứ hiện lại hình ảnh sáng nay, khi ở lễ bầu chọn, cậu ấy đã làm tất cả vì tôi. Lúc đó trông Hự như anh hùng cái thế trên ngọn cân đầu vân...

Từng đôi nam nữ đi lướt qua chỗ chúng tôi đứng, tiếng nhạc dần dần mạnh hơn.

Giọng nói ngọt ngào của Anna đã cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi.

- Hựu! Hôm nay mình vui lắm! Cậu có thể nhảy cùng mình một bản không? – Nụ cười trên khuôn mặt Anna còn rực rỡ hơn cả hoa hướng dương, thật thuần khiết làm người khác không thể từ chối.

Hựu Thần hơi ngạc nhiên, nụ cười trên khuôn mặt dần dần tắt, cậu ấy quay lại nhìn tôi.

Anna dường như đoán được Hựu đang nghĩ gì, nhỏ quay đầu sang, cười rất tự nhiên:

- Tuy làm thế này là cướp mất vị trí nhân vật chính ngày hôm nay của Thái Lăng nhưng tôi nghĩ chắc cậu không để ý đâu!

- À... ừ... tôi không để ý đâu! – Tôi hiểu ý của Anna, vội vã lắc đầu, phối hợp cùng nhỏ.

Giang Hựu Thần nhìn tôi rồi khẽ gật đầu, rảo bước nhanh đến trước mặt Anna, kéo đôi gang tay màu trắng lên trông rất lịch lãm giờ tay trái ra, hơi khom người:

- Anna! Mình có được vinh dự nhảy với cậu một bản không?

- Mình bằng lòng! – Anna nhìn đôi mắt dịu dàng của Hựu, nhẹ nhàng đưa một tay ra, đặt lên tay của Hựu.

Xoạt!

Hội trường đang tối mập mờ bỗng chiếc đèn sân khấu sáng bừng lên làm ai cũng nhìn thấy rõ ràng cảnh hoàng tử Giang Hựu Thần cùng công chúa Anna sắp bắt đầu nhảy.

Một tay Hựu giữ lấy eo của Anna. Mái tóc dài mượt mà, ánh lên tia sáng của Anna như khẽ bay bay. Nhạc nổi lên...

Bản nhạc dường như đã được người ta kiểm tra rất kỹ càng, chau chuốt, giai điệu trầm trầm vang khắp nơi. Bản nhạc “Dạ khúc sông Danuyp xanh” du dương vang khắp hội trường.

- Ôi! Anna của trường Maria và đệ nhất hoàng tử British Giang Hựu Thần đúng là cặp đẹp đôi!

- Đẹp quá đi mất!

- Thật tuyệt vời!

Mọi người có mặt tại đây đều như chìm vào trong bóng tối, tất cả ánh sáng đều tập trung lại dành cho cặp đôi Giang Hựu Thần và Anna. Theo giai điệu bản nhạc, Giang Hựu Thần giơ tay lên để Anna xoay người. Những hạt pha lê dính trên váy Anna khẽ rung động, tưởng chừng đó là những đám mây nhỏ trên bầu trời. Bước nhảy của Hựu Thần khoan thai. Anna thì giống như một thiên thần bé nhỏ giáng trần, cứ xoay người, xoay người theo điệu nhạc...

Bản nhạc vang vọng truyền đến tai tôi, lan vào tận tâm hồn. Nhưng nhìn thấy cảnh trước mặt mình đẹp như một bức bích họa, tim tôi không hiểu sao thất lại.

Đứng trước mặt Hựu, Anna đẹp như một nàng công chúa barbie, mỗi ánh mắt của nhỏ cũng đủ để làm cả hội trường náo nhiệt lên. Có lẽ tất cả các nam sinh đều thích những cô gái đẹp và

đáng yêu như thế. Anna và Hựu đứng cạnh nhau trông càng tuyệt vời hơn, mọi động tác, cử chỉ của họ đều đẹp mê hồn.

Ánh mắt Hựu ấm áp vô cùng, cậu im lặng nhìn nàng công chúa trước mặt mình. Sự ấm áp trong đôi mắt đó lại không thuộc về tôi...

Tôi chỉ dám đứng phía xa của sân khấu, đứng quan sát vẻ mặt hạnh phúc của hai người bọn họ...

Nghĩ đoạn, tôi thấy mũi mình cay cay, trong lòng rất khó chịu... Hình như có cái gì đó sắp trào ra ở khóe mắt.

Tôi cố gắng kìm nén bản thân nhưng cảm giác cay cay ở mắt càng lúc càng mạnh... Đây là lần đầu tiên tôi nhận ra: Trong trái tim mình, Hựu chiếm một phần vô cùng lớn. Đây cũng là lần đầu tiên bản thân chợt hiểu rằng tôi luôn hy vọng người đứng bên cạnh cùng cậu ấy tỏa ánh hào quang là mình chứ không phải ai khác...

Trong lòng... thực ra tôi rất thích Hựu... liệu có phải...

Ầm ầm! Xẹt!

Một cơn sét vô hình lóe lên, mắt tôi bừng sáng.

Thái Linh! Mày điên rồi phải không? Tại sao lại có ý nghĩ như vậy?

Mày phải biết, mày chỉ là một đóa hoa mọc ở góc tường chẳng ai thèm để ý, còn Giang Hựu Thần là một chàng hoàng tử bước ra từ lâu đài sang trọng. Tỉnh lại! Tỉnh lại đi Thái Linh! Mày đừng có nằm mơ nữa!

Những giai điệu êm dịu trong bản nhạc “Dạ khúc sông Danuyp xanh” vẫn vang lên. Tôi thần thờ nhìn Giang Hựu Thần và Anna nhảy với nhau. Điệu bộ của nhỏ Anna xem rất tự hào và kiêu hãnh.

Bất luận ai chỉ cần ở bên cạnh Hựu cũng cảm thấy sung sướng, hạnh phúc sao? Tôi...

Cảnh diễn ra trước mặt mình như cái gai đâm vào mắt tôi, tôi thấy mắt mình cay cay, có cái gì đó nóng hổi lẫn trên má.

Thái Linh! Bây giờ mày đang là tân hội trưởng hội học sinh của trường British đấy, đừng có... khóc ở đây chứ!

Nghĩ đến đây, tôi vội vã quay người đi, cắn chặt răng lại, đi thẳng ra khỏi hội trường British mà không hề ngoảnh đầu lại.

Gió buổi tối mát lạnh làm đầu óc tôi tỉnh táo hơn một chút. Nước mắt cũng được cơn gió thổi khô.

Tôi đi thơ thẩn trong vườn trường, trái tim như rỗng tuếch, đập vô hồn.

Tôi cố gắng lắc đầu, muốn vứt bỏ cảnh không vui ban nãy đi, nhưng tim tôi vẫn đau nhói không dứt.

Tôi ngược đầu lên mới phát hiện ra không biết từ lúc nào đã đến khu giảng đường. Nhìn khu giảng đường tối om như mực, tôi hít hơi sâu, sau đó đột nhiên nhớ ra một nơi.

Két!

Đẩy cánh cửa đang được khép chặt, tôi bước vào văn phòng của hội học sinh của trường British.

Giang Hựu Thần đã giúp tôi làm hội trưởng hội học sinh, dù thế nào chẳng nữa tôi cũng phải nỗ lực hết mình, không được phụ lòng tốt của cậu ấy. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, tôi mở đèn lên, đi thẳng về phía bàn làm việc, nhưng vừa mới lại gần chiếc bàn đó thì có một cảnh tượng rất kinh khủng hiện ra trước mắt làm tôi giật bắn người, lùi lại mấy bước.

Trên bàn để chất đống tầng tầng lớp lớp toàn là giấy tờ, văn bản, mỗi một chồng giấy tờ đều có thể dùng một câu thành ngữ để ví von: Chất cao như núi.

Trời ạ! Chẳng nhẽ những thứ này... đều là công việc của hội trưởng hội học sinh?!

Tai tôi vang vọng lại câu nói của Anna khi nãy:

Làm hội trưởng hội học sinh không phải là chuyện dễ dàng đâu...

Tôi thất thểu cố lết chân đến bàn làm việc một lần nữa, tiện tay lấy một tập giấy tờ, mở ra, cố căng mắt đọc những hàng chữ đầu tiên. Bấy giờ tôi mới biết hóa ra là đơn xin được hội trưởng hội học sinh phê duyệt. Tôi lại mở tập giấy tờ khác ra, đây lại là đề nghị khác với hội trưởng.

Híc! Bao nhiêu giấy tờ thế này, nếu như tôi phải đọc và phê duyệt hết chỗ này thì biết bao giờ mới xong đây?!

Mặt mày tôi méo xẹo, cổ ngóc đầu lên khỏi chồng giấy tờ, nhưng trong lòng thì tối sầm lại như bầu trời sắp nổi cơn dông. Hóa ra làm hội trưởng hội học sinh và làm khổ sai cũng chả khác nhau là mấy. Liệu có thể xin không làm hội trưởng nữa được không? Nếu ngày nào tôi cũng phải vùi đầu vào những giấy tờ này thì nhất định tôi phát điên mất.

Hay là mau về khu kí túc xá để đánh một giấc đã. Cứ để mấy thứ này sáng mai xem cả thế. Trong ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách, dù gì bây giờ cũng chưa ai biết tôi đến đâu, mau về thôi!

Tôi nhắc bước, định đi về phía cửa nhưng trước mắt lại hiện lên hình ảnh Hựu đứng trên khán đài tuyên bố rất quả quyết:

Tôi có thể lấy vinh dự của mình ra đảm bảo Thái Lăng không phải là con gái!

Đồ ngốc! Tôi tự lấy tay vỗ vào đầu mình! Thái Lăng! Mày đúng là đứa hết thuốc chữa nhất quả đất, vừa nãy rõ ràng nói không muốn để Giang Hựu Thần thất vọng, thế mà lại muốn chạy trốn. Mày đúng là đứa vô dụng.

Tôi chậm rãi thu lại bước chân, tự trách mình, cố gắng lấy tinh thần, rảo bước nhanh về phía bàn làm việc và ngồi xuống. Tôi tập trung tinh thần cao độ, khí thế bùng bùng xấn tay áo lên,

mở tập giấy tờ ra, bắt đầu “nghiên” từng trang một.

Kế hoạch trù bị xuất bản tập san của các câu lạc bộ. Hết tập này đến tập khác, trường British có nhiều câu lạc bộ đến vậy sao? Câu lạc bộ bóng rổ, bóng đá, lại có cả câu lạc bộ ẩm thực... Ha ha, tôi nhớ ra rồi, ngày xưa hồi học lớp 10 tôi cũng từng tham gia câu lạc bộ nấu ăn, nhưng tại sao câu lạc bộ ẩm thực cũng xin ra tập san nhỉ? Chẳng nhẽ họ muốn bình luận xem ai làm bánh kem ngon nhất?

Xem kĩ các văn bản, còn cả đơn xin phê chuẩn, đầu tôi ngày càng nặng trĩch.

Làm sao đây? Làm sao bây giờ? Tôi nên phê vào thế nào mới đúng?

Mở từng tập văn bản ra, đầu óc tôi cứ rối tinh rối mù, cứ giơ chiếc bút lên mấy lần nhưng lại lưỡng lự chẳng biết nên viết gì.

Một lúc sau, tôi hoa mắt chóng mặt, những hàng chữ trước mắt càng lúc càng nhạt nhòa đi. Tôi mở to mắt ra nhưng cái mí mắt cứ thích chống đối tôi, càng lúc càng nặng... càng lúc càng sụp xuống...

Xoạt! Xoạt!

Tôi đang mơ mơ màng màng ngủ bỗng tiếng giấy kêu sột soạt đã “nhấn tâm” kéo tôi từ giấc mơ trở về với hiện thực.

Tôi cố dụi dụi cái mí nặng như đeo chì, lát sau tôi mới nhận ra mình ngủ gật ở phòng làm việc từ lúc nào. Đã thế ngủ lại còn xấu thói, đẩy đổ cả mấy chồng văn bản xuống đất.

Ôi! Văn bản...

Nhìn các giấy tờ rơi tứ tung trên sàn, đầu óc tôi hoảng loạn. Chết rồi, chết rồi! Mình ngủ bao lâu rồi? Văn bản! Mình chưa phê được chữ nào vào các văn bản cả.

Tôi vội vã cúi thấp người xuống nhặt các chồng giấy tờ lên. Một tập, hai tập... Hu hu hu, có đến mấy trăm tập liền!

Đầu tôi tê cả đi. Thế là tiêu đời rồi!

Khó khăn lắm mới xếp lại được các chồng văn bản ngay ngắn lại như cũ trên bàn. Tôi cúi đầu, khóc không thành tiếng, bỗng trong lòng bùng bùng ý chí chiến đấu: Không được! Thái Linh, mày phải cố lên!

Tôi nắm chặt tay, chuẩn bị lên dây cót tinh thần “đấu tranh” với lũ giấy tờ. Híc... xem ra hôm nay về kí túc xá muộn lắm đây!

Tôi thò tay ra với lấy một tập tài liệu, mở ra, đọc lướt nhắm từng câu từng chữ, ai dè ở phía dưới cùng đề một dòng chữ rất có sức thuyết phục:

Đồng ý đầu tháng tới sẽ tiến hành tổ chức hoạt động này. Mong đội trưởng các nhóm làm thật tốt công tác chuẩn bị. Thái Lăng!

Cái gì? Sao lại thế? Là... là ai phê duyệt đây?

Tôi ngồi bật dậy trên ghế, như bị đàn hồi lùi lại mấy mét. Vì quá đổi kinh ngạc nên cả người run lên.

Lát sau tôi mới định thần lại, thấp thỏm đi về chỗ ngồi, nhìn chăm chăm vào hàng chữ đó, sự nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn.

Boong! Trong đầu tôi bỗng lóe lên một tia sáng, tôi mau chóng lấy một tập giấy tờ khác, mở vội ra xem:

Khả năng thực hiện kế hoạch này không cao. Không duyệt. Thái Lăng!

Sao lại thế? Sao lại thế chứ?

Tôi như phát điên lật tất cả các tập văn bản còn lại ra. Tập thứ 3... tập thứ 4... tập thứ 5...

Ồi! Tại sao tất cả các chồng văn bản này đều được phê duyệt hết sạch vậy?!

Tôi kinh ngạc nhìn đồng giấy tờ đó, đột nhiên một mảnh giấy hiện lên trước mặt tôi. Mảnh giấy đó được kẹp dưới 1 chồng văn bản, phía trên có viết cái gì đó. Dựa vào trực giác, tôi nghĩ bụng, người để lại mảnh giấy này chắc hẳn biết những chồng văn bản ở đây do ai đọc và phê duyệt.

Nghĩ đoạn, tôi vội rút ngay mảnh giấy đó ra, cố gắng mở to mắt đọc:

Văn bản đều đã được phê duyệt xong hết rồi! Mau quay về nghỉ ngơi đi!

Tôi ngạc nhiên đứng dậy, tay nắm chặt mảnh giấy đó, một ý nghĩ mơ hồ khẽ lướt qua trong đầu. Chẳng nhẽ là cậu ấy...

Cả buổi tối hôm qua tôi không tài nào chợp mắt được. Sáng nay, tôi dờ dẫm đi đến khu giảng đường, rồi lại đi vào văn phòng của hội học sinh.

Cộc cộc!

Tôi vừa mới đi đến chỗ cái ghế, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Mời vào!

Một cán bộ trong hội học sinh ôm cả chồng lớn toàn giấy tờ bước vào, thận trọng đặt nó lên bàn tôi.

Bộp!

Đầu tôi như vừa được đeo thêm mấy tấn đá, dây thần kinh căng lên như cái dây đàn.

- Đây là những văn bản ngày hôm nay mới gửi tới! – Cậu cán bộ đó nhìn tôi thản nhiên rồi gật đầu. Cả người tôi như bị tê dại, ngồi phịch xuống ghế.

Hóa ra công việc của hội trưởng mãi mãi chẳng bao giờ hết. Vậy tôi... tôi ngày nào cũng phải sống trong cuộc sống như địa ngục thế này sao?

Hu hu hu...

- Hi! Mới sáng sớm ra mà đã chằm chằm thế! – Mặt mày tôi đang nhăn nhó như cái bị rách thì có tiếng đẩy cửa, tam đại tướng quân bước vào trong.

Mái tóc màu hung đỏ của Kỳ Dực đầy vẻ khiêu khích.

- Xem ra bạn hội trưởng chuyên tâm với công việc gớm!

- Sao các cậu lại đến đây? – Tôi sững ra, nhìn về phía ba tên đó.

- Công việc vẫn ok cả chứ? – Nghiêm Ngôn mặt lạnh như hình sự, dường như chả có điều gì có thể làm cậu ta thay đổi vẻ mặt đó cả.

- Các cậu đến giúp tôi hả? – Nghe Nghiêm Ngôn nói vậy, tôi vui vẻ tiến về phía cậu ta một bước.

- Cậu phải tự mình giải quyết!

Nghiêm Ngôn nói dứt câu xong, tôi như tí nữa thì ngất sùi cả bọt mép trên đất như bị trúng độc.

- Thái Lăng! Cậu cuối cùng cũng hiểu ra là làm hội trưởng hội học sinh không dễ, phải không?

- Tôi... - Vừa giãy giụa thoát ra từ bể khổ, tôi ngẩng đầu lên thấy ánh mắt của tên Ân Địa Nguyên cứ đánh lại, nhìn tôi chằm chằm, vẻ muốn khuyên tôi đừng cố lấy trứng chọi đá.

- Hừm! Tôi khuyên cậu đừng có gắng gượng quá. Nếu cảm thấy không làm nổi thì từ bỏ đi. – Không ngờ Ân Địa Nguyên như nhìn thấu tâm can tôi, nói một câu mà trúng tim đen.

Tôi thộn người ra, mới đầu cứ nghĩ cậu ta sẽ cố vũ, động viên tôi giống Giang Hựu Thần, nhưng không ngờ cậu ta lại khuyên tôi bỏ cuộc.

- Sao thế? Đang nghĩ xem lúc nào nên từ chức hả? – Thấy tôi cúi đầu không nói gì, Nguyên mỉm cười, mắt kính phát ra một tia sáng rất lạnh.

- Không phải! Phê duyệt mấy giấy tờ này chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, sao làm khó được Thái Lăng này chứ! Tôi nhất định sẽ làm một hội trưởng hội học sinh xuất sắc!

Tôi tức giận đi về phía bàn làm việc, ngồi xuống. Rút một tập văn bản ra từ chồng giấy tờ chất cao như núi. Tôi đặt lên bàn rồi khẽ mở ra.

Cuộc thi “Công chúa British”

Vì trường British là trường toàn nam sinh nên xin đề nghị trường tổ chức cuộc thi “Công chúa British”. Cho các nam sinh hóa thành con gái, sau đó bầu chọn ra nam sinh trông giống con gái nhất...

Là ý kiến của ai thế này? Con trai hóa trang thành con gái?!

Nếu như cái đề nghị kiểu biến thái này mà được thông qua thì thân phận thật sự của tôi bị bại lộ là cái chắc. Những cố gắng của Giang Hựu Thần chẳng phải sẽ chỉ như công dã tràng xe cát sao?!

Tôi bực mình, lật trang cuối cùng của văn bản đề nghị đó ra, tôi nghiên răng ken két khi nhìn ba chữ ở phía cuối cùng ghi tên người đề nghị:

Lâm Tử Hạo

- Quá đáng quá! Thế này chẳng khác gì muốn lật tẩy tôi trước mặt bàn dân thiên hạ hay sao? Vả lại British là trường nam sinh, hóa trang thành nữ sinh sẽ ảnh hưởng đến uy tín của trường!
- Tôi cầm chặt tập văn bản đó trong tay nói ra ý kiến của mình.

- Thái Lăng! Cậu nên cẩn thận với hần ta! – Ân Địa Nguyên liếc nhìn tập văn bản trong tay tôi
- Hần ta có thể làm những chuyện mà cậu không ngờ tới được đâu!

- Tôi... phải làm sao đây? – Tuy tôi biết cần phải cẩn thận với tên Hạo nhưng nhớ lại cái mũi điều hâu của hần, tôi hơi lo sợ.

- Cậu không biết nên làm thế nào à? – Kì Dục nhảy dựng lên, đập tay vào bàn tôi. – Nếu cậu dám làm gì liên lụy đến Hựu thì tôi không để cậu yên đâu!

- Dục, đừng nóng nảy quá! – Nghiêm Ngôn tuy miệng thì khuyên Kì Dục, nhưng lại dùng ánh mắt ớn lạnh nhìn thẳng tôi. – Đó là trách nhiệm của cậu ta, cậu ta phải tự nghĩ cách.

Tôi bực mình nhìn ba tên mặt lạnh đó. Xem ra họ không làm tổn hại tôi là may mắn lắm rồi, nói gì đến giúp đỡ chứ?

- Thái Lăng! Cậu đúng là ngốc quá mức! – Ân Địa Nguyên nói một câu tỉnh bơ, sau đó cùng Kì Dục, Nghiêm Ngôn rời đi.

Đây là... là do tôi tự gieo gió thì phải gặt bão sao?

Tôi hậm hực đặt tập văn bản xuống, viết ba chữ to tướng:

Không phê duyệt!

Boong!

Đồng hồ lớn vang hồi chuông báo hiệu 12 giờ, chớp mắt đã đến giờ nghỉ trưa.

Không ngờ tôi mất cả buổi sáng bận bịu trong văn phòng hội học sinh. Híc... bây giờ đói muốn chết, phải đi kiếm cái gì nhét vào dạ dày đã.

Ọc ọc! Ọc ọc!

Nghĩ đến hai chữ “ăn cơm”, bụng tôi sôi lên ồng ọc. Cơn đói cồn cào làm tôi đứng bật dậy, không nghĩ ngợi gì rời khỏi văn phòng.

Tôi đi thật nhanh ra khỏi khu giảng đường, tiến thẳng về phía sân vận động. He he... chỉ cần đi qua sân vận động là tới nhà ăn. Ôi! Cái bụng tôi sắp được no nê rồi!

Tôi rảo bước định đi qua sân vận động, bỗng tôi nhìn thấy một người...

Buổi trưa ở sân vận động thường có rất ít người, nhưng người này lại đứng ở ngay giữa sân vận động, thái độ nóm rất kì lạ. Hơn nữa, cậu ta trông rất bắt mắt: Mái tóc dài dài, nước da trắng hồng, chiếc mũi thanh tú...

Đó không phải là An Vũ Phong sao?

An Vũ Phong đứng quay lưng lại về phía tôi, hai tay đút túi quần, đầu ngẩng cao trông rất hiên ngang. Tôi biết cậu ta không phát hiện ra tôi vì ánh mắt tên đó đang còn mải nhìn thẳng vào một người phía trước.

Nhìn theo ánh mắt của An Vũ Phong, tôi khẽ giật mình: Mái tóc ngắn bồng bênh, nước da rám nắng, khuôn mặt anh tuấn, đôi môi đẹp như cánh hoa anh đào...

An Vũ Phong cứ nhìn chằm chằm người đó, mà người đó lại chính là Giang Hựu Thần.

Càng làm người khác thấy ngạc nhiên là Hựu đứng thẳng người trông rất điềm tĩnh, hai tay hơi trùng xuống.

Hai... hai tên này trước giờ cứ như nước với lửa, sao lại đứng với nhau ở đây thế này? Hơn nữa lại còn là sân vận động vắng teo vắng ngắt.

Tôi đột nhiên thấy căng thẳng, cổ nuốt nước bọt rồi như phản xạ có điều kiện thu ngay lại bước chân, vội vã nấp sang đằng sau một cái cây.

- Phong! Cậu tìm tôi có chuyện gì? – Giọng Hựu ấm áp, làm tim tôi như đập nhanh hơn.

- Tại sao cứ ép buộc Thái Linh phải là hội trưởng hội học sinh? – An Vũ Phong vừa mở miệng ra đã nói với giọng điệu đầy đe dọa, có vẻ còn rất nghiêm túc và lạnh lùng làm tôi run cầm cập.

Cậu ta đang nhắc đến tôi sao? Không ngờ An Vũ Phong lại tìm gặp Hựu để bàn chuyện về tôi. Cậu ấy không muốn tôi làm hội trưởng hội học sinh sao?

Tôi ngạc nhiên đến nỗi cứ há hốc miệng, tim đập như gõ mõ. Vì căng thẳng quá, không biết từ lúc nào, tay cứ bầu chặt vào thân cây, thấp thỏm chờ câu trả lời của Hựu.

- Chúc hội trưởng hội học sinh của Thái Linh đều do mọi người bằng lòng bầu chọn! – Có vẻ như Hựu không tán thành cách nghĩ của An Vũ Phong. Cậu ấy khẽ nghiêng đầu, mỉm cười. – Mọi người đều chấp nhận Thái Linh!

Nhìn thấy nụ cười của Hựu, trong lòng tôi cảm thấy rất ấm áp.

Nếu như không phải Hựu lấy danh dự ra đảm bảo, tôi e rằng mình sẽ bị đuổi cổ ra khỏi British rồi. Tôi được mọi người chấp nhận cũng là do công lao của Giang Hựu Thần.

- Do mọi người bằng lòng bầu chọn?! - An Vũ Phong như bị kích động, cậu ta gất lên. – Cậu

nghĩ rằng như thế Thái Linh có vui vẻ không? Cậu nghĩ rằng cô ấy làm hội trưởng hội học sinh là sung sướng lắm sao? Nhìn Thái Linh cả ngày vui đầu vào công việc, trông rất đáng thương. Cậu có biết tối hôm đó cô ấy phê duyệt văn bản nhiều đến nỗi ngủ thiếp đi từ lúc nào không?

A... Tôi phê duyệt văn bản nhiều quá đến nỗi ngủ thiếp đi... Trông bộ dạng tôi lúc đó chắc khổ sở lắm...

Sao An Vũ Phong lại biết chuyện tối hôm đó tôi ngủ gật ở văn phòng nhỉ? Hay là người giúp tôi phê duyệt toàn bộ số văn bản đó chính là cậu ấy?

Nhìn khuôn mặt tức giận của Phong, tâm trạng tôi rối bời.

- Không sao! – Giang Hựu Thần không hề để tâm đến cơn giận dữ của An Vũ Phong, giọng nói của cậu ấy vẫn rất bình tĩnh, dường như muốn làm Phong yên tâm hơn. – Chúng ta có năm người, cùng nhau giúp cô ấy sẽ khắc phục được thôi!

- Cái gì mà năm người? – Nhưng câu trả lời điềm tĩnh của Hựu như đổ thêm dầu vào lửa. – Ai mà biết được ba tên gốc kia giúp được cái gì cơ chứ?

- Có những việc tôi chỉ làm được thế. Phong, cậu nên hiểu... - Giang Hựu Thần vẫn không hề bị những câu nói của An Vũ Phong làm cho tức giận, trả lời điềm tĩnh. – Nguyên rất thông minh, cậu cứ yên tâm!

- Cậu thì biết cái gì? – Nhưng An Vũ Phong rất không vừa lòng với cách trả lời đó, ngọn lửa giận dữ trên người cậu ấy cháy bùng bùng, giọng như gằn lên. - Từ trước đến giờ, cậu chỉ như cây hoa được trồng trong nhà kính, lúc nào cũng chịu sự bao bọc, bảo vệ của mấy tấm kính đó, chẳng bao giờ có chủ kiến của mình. Cậu chẳng hiểu cái gì cả, cậu giúp Thái Linh được gì? Cho dù lần trước cậu tuyên bố rất hùng hồn là lấy danh dự ra bảo đảm, nhưng tôi nói cho cậu biết, cái danh dự của cậu chẳng đáng giá đến thế đâu, Thái Linh cũng chẳng cần đến!

An Vũ Phong nói dứt câu, nhú chặt lông mày, quay đầu ra chỗ khác, không muốn nhìn thấy khuôn mặt Hựu nữa.

Bỗng, cả sân vận động yên lặng đến đáng sợ. Không khí xung quanh yên lặng đến nỗi cơn gió thổi qua cũng nghe rõ tiếng.

Tôi nín thở nhìn hai người đó, mím chặt môi, sợ rằng chỉ cần không cẩn thận phát ra tiếng động thì...

Tích tắc... Tích tắc...

Kim giây và kim phút khẽ chuyển động mấy vòng nhưng tôi có cảm giác thời gian kéo dài đến mấy thế kỉ.

- Ừm! – Giang Hựu hơi cúi đầu xuống, mắt tối lại, đợi đến lúc cậu ấy ngẩng đầu lên, tôi ngạc nhiên phát hiện ra rằng đôi mắt ấm áp mọi khi đã biến mất, thay vào đó là một đôi mắt rất kiên định, dứt khoát. – Vậy cậu thấy Thái Linh cần gì?

- Thái Linh cần sự quan tâm chân thành, cần một người có thể bảo vệ cho cô ấy, một người luôn sẵn sàng, giúp đỡ cho cô ấy! – An Vũ Phong nói thẳng thừng mà không chút nghĩ ngợi. – Cậu căn bản không thể đem lại hạnh phúc cho Thái Linh, hãy từ bỏ cô ấy đi!

Ơ!

Câu nói của An Vũ Phong như một dòng nước lạnh ủa vào đầu tôi. Tôi không kiềm chế được, hơi run lên, trượt tay, suýt nữa ngã từ trên cây xuống, may mà tôi kịp phản ứng, tóm chặt lấy cành cây, cố sống cố chết ôm thật chặt cái cây đó.

- Dù có mất cả buổi tối giúp cô ấy phê duyệt các văn bản cũng vô ích sao? – Đột nhiên Hựu mỉm cười như nắm chắc phần thắng trong tay.

Ầm ầm!

Cả người tôi cứng đờ như bị sét ban ngày đánh.

Người mà buổi tối hôm trước giúp tôi phê duyệt toàn bộ các văn bản hóa ra là ... Giang Hựu Thần.

Tôi sững người ra nhìn Hựu đứng trước mặt, trong lòng sự xúc động cứ như dòng nước lũ tuôn trào, sâu sắc, im lặng và một chút cay cay ở sống mũi...

Tại sao cậu ấy không nói cho tôi biết? Hay là Hựu không muốn cho tôi biết?

- Vậy thì để cậu làm được rồi hẵng nói! - An Vũ Phong nghe không hiểu câu nói của Hựu, trái lại còn tiến sát đến trước mặt Hựu nói rõ to. – Nhưng e là tôi không để cho cậu có cơ hội đó đâu! Bây giờ tôi sẽ giành lại Thái Linh từ tay cậu!

- Vậy sao? – Nụ cười của Hựu phụt tắt, lông mày nhếch cao lên, buông ra một câu nói sắc lạnh. – Nếu cậu nghĩ mình có khả năng giành lại được thì cứ thử xem!

Thịch!

Cả người tôi cứng đờ như khúc gỗ, có cảm giác người mình biến thành một bức tranh bị dán chặt trên cây.

Gió khê thổi trên sân vận động làm tóc dài của Phong khê bay bay, để lộ ra ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm Hựu, cách nhìn này giống như nhìn người không quen biết.

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu rọi xuống mái tóc Hựu, đôi mắt đen láy như phát ra tia sáng, trên khuôn mặt đẹp như một bức tượng điêu khắc để lộ ra nụ cười vừa ấm áp, vừa kiên định, đôi môi khê mấp máy.

Tôi nghệt ra đứng nấp sau gốc cây, không nói câu gì nhìn hai người đó, tâm tư trong lòng cứ bộn bề như từng đợt sóng dâng lên đánh vào bờ...

Giọng nói của Giang Hựu Thần vang vọng... vang vọng rất lâu bên tai tôi...

Nếu cậu nghĩ mình có khả năng giành lại được thì cứ thử xem!

PHÚT GIÂY NGỌT NGÀO

Honey Time

Địa điểm:

Nhà Thái Linh

Nông Trại Hạnh Phúc

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

Ông Giang – ông nội của Giang Hựu Thần

Giang Tiểu Vân

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện trở thành một cô bé ngây thơ

Thầm ước nguyện trong vòng tay anh

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

*Thế là tôi đắm chìm trong bài hát đồng dao của
những đứa trẻ.*

oOo

Píp... Bạn có E-mail, hãy vào check mail.

- Ôi! – Trải qua một trận đấu tranh kịch liệt với lũ bọ ngủ, cuối cùng tôi cũng cố gắng mở được đôi mắt khép chặt như được dính keo.

Híc... Chúa ơi! Hội học sinh phải xử lí bao nhiêu hồ sơ, giấy tờ, thư từ qua email chất cao

như núi. Tôi mất cả buổi tối, khó khăn lắm mới giải quyết xong, ai dè lại nhảy ra ở đâu một email mới. Cũng tại bây giờ công nghệ thông tin phát triển quá, máy tính của tôi kết nối internet với cả trường British, kết quả là báo hại tôi cuối tuần vẫn phải ở nhà làm việc.

To: Thái Linh

Công việc của hội học sinh rất quan trọng nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn! Sau này không được thức trắng đêm làm việc đâu đấy! Xuống dưới ăn sáng đi nhé!

From: Giang Hựu Thần

Gửi lúc 6 giờ sáng.

A! Giang Hựu Thần biết tôi vất vả, cực nhọc nên bảo tôi không được thức khuya. Trong lòng tôi bỗng ấm áp lạ thường, hơi ấm như lửa lên tận cổ họng, rồi tràn cả vào mắt.

Tạm stop lại đã!

Tôi định thần lại, xem kĩ lần nữa cái email đó. Email gửi lúc 6 giờ sáng?!

Không... không phải chính là bây giờ sao?!

Giang Hựu Thần bảo tôi xuống ăn sáng, lẽ nào câu ấy đứng ngay dưới lầu?! Ha ha ha... Thái Linh, mày đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày đi. Nếu như thế giới này xuất hiện kì tích thì may ra điều đó mới là sự thật.

Tôi chép miệng một lúc, vươn vai đứng dậy, mắt nhìn tứ phía thăm dò.

Má... má ơi! Thế giới này đúng là có kì tích sao?!

- Giang... – Tôi không dám tin vào mắt mình, vội vã mở cửa sổ, thò vội người ra.

Dưới màn sương mù lơ lờ buổi sáng có một bóng người cao cao đang vẫy tay với tôi.

Mặt trời uể oải vương mình qua những đám mây dày, những tia nắng ấm áp xuyên qua tán cây chiếu sáng trên khuôn mặt Hựu làm cho người khác có cảm giác bị choáng ngợp. Ánh mặt trời nhẹ nhẹ lách qua từng sợi tóc của Hựu, mái tóc màu đen tuyền như được nhuộm màu vàng óng.

Một làn gió mát lạnh khẽ thổi, sự ấm áp chan hòa của nắng sớm như hòa vào với cái lạnh lẽo còn sót lại của ban đêm, làm cho tôi thấy lâng lâng trong người.

Thình thịch... thình thịch...

Tôi có cảm giác mình như bị phù phé, ngơ ngẩn đứng im thít nhìn chàng hoàng tử đang cười bạch mã màu trắng – Giang Hựu Thần.

- Thái Linh ! Đây là bữa sáng của cậu ! – Giang Hựu Thần mỉm cười rồi huơ huơ chiếc hộp giấy. Bầu trời ban nãy còn tờ mờ thế mà thoát một cái tràn đầy ánh sáng rực rỡ.

- Ơ ! – Tôi như bừng tỉnh lại, đóng sập cửa, mặt nóng bừng rồi chạy một mạch xuống. Tôi vừa thở dốc vừa hỏi – Cậu... sao cậu biết mà đến?

- Mình thấy phòng cậu đèn còn sáng nên nghĩ chắc hẳn cậu còn đang làm việc. - Giang Hựu Thần nhẹ nhàng xoa đầu tôi rồi lấy chiếc di động ra. Dùng cái này gửi email cho cậu!

- Ơ...

Rốt cuộc là tại sao? Hôm nay Giang Hựu Thần trông quyến rũ mê hồn...

Thình thịch! Thình thịch...

Khó khăn lắm tôi mới điều chỉnh được nhịp thở của mình nhưng tim tôi lại đập loạn xạ. Trước mắt tôi, Giang Hựu Thần như muốn làm tôi tan chảy đến nơi. Ánh mắt, giọng nói của cậu ấy đều dịu dàng đến thế.

Bỗng Hựu kéo tay tôi, quay người bước đi.

Lúc này tôi mới trấn tĩnh, ý thức trở lại:

- Giang Hựu Thần! Cậu... cậu muốn đi đâu vậy?

- Mình muốn đưa cậu đến một chỗ rất đẹp, mình đảm bảo cậu sẽ thích! - Giang Hựu Thần cười híp mí làm tôi đỏ bừng mặt.

- Được... được – Nhìn cậu ấy thế, tôi không còn sức phản kháng lại nữa.

- Đợi đã! – Đột nhiên Giang Hựu Thần đứng sững lại. – Bây giờ mình vẫn chưa thể đi cùng cậu!

- Tại... tại sao?

- Ha ha... Thái Linh, bộ áo ngủ của cậu nhìn đáng yêu thật... - Giang Hựu Thần vẻ vô tội, chớp chớp mắt nhìn tôi, cố ý chống cằm suy tư. – Nếu cậu không ngại thì chúng ta cứ như thế này đi tiếp vậy!

- Oái! – Một tiếng hét thảm thiết như phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng buổi sáng, tôi chạy vút về phòng.

Ông thần xui ơi! Sao ông lại cho con một vết đau vào đúng lúc giây phút lãng mạn như vậy!

Chiếc xe chạy liên tục không nghỉ qua một thành phố trông rất phồn hoa, chậm chậm đi đến một nơi rộng rãi, thoáng đãng. Phong cảnh xung quanh giống như những thước phim tuyệt đẹp chuyển hết cảnh này đến cảnh khác.

Trên bầu trời le lói những tia nắng làm khung cảnh càng đẹp mê hồn hơn. Làn gió mát tinh nghịch như đuổi bắt những đám sương sớm trên chạc cây, chúng cuộn lại với nhau trên ngọn cây rồi từ từ đọng lại trên lá.

Trên khoảng đất mênh mông là một cánh đồng lúa chín vàng óng được điểm xuyết màu xanh mượt của những lùm cây, thảm cỏ non. Tất cả rất thanh khiết làm cho người ta liên tưởng đến khúc ca mùa thu.

- Thái Linh, đến nơi rồi, xuống xe thôi!

- Ừ! – Tôi ngây ngất theo Giang Hựu Thần bước xuống xe.

- Ôi! Oa!

Đây... đây không phải là khu nông trại lớn chỉ có trong phim “Garfield” sao? Chẳng lẽ đây là sự thực?

Sân được lát gạch đỏ, bao bọc xung quanh toàn cây xanh hiện ra ngay trước mắt chúng tôi. Bốn phía sân là những cánh đồng như trải dài bất tận, nhìn cảm tưởng đó là bức tranh sơn dầu phủ màu vàng óng.

- Thái Linh! Mau vào đi! - Giang Hựu Thần đã đi đến phía trước, quay đầu lại vẫy tay với tôi.

- Đến nơi rồi! – Tôi há hốc miệng, chạy về phía Giang Hựu Thần. Nông trại này lớn thật!

Tôi đi theo Hựu, tò mò nhìn ngó những cảnh vật mới lạ xung quanh. Nông trại rộng đến mức khó tưởng tượng nổi, chỉ riêng cái cửa bước vào đã to ngang với một căn phòng nhà tôi.

Tôi lóng ngóng cởi giày ra giống như Hựu rồi nhẹ nhàng đặt lên giá giày ở chỗ cửa.

Sao Hựu Thần lại đưa tôi đến đây nhỉ? Tôi nhìn sang bên cạnh thấy sắc mặt Giang Hựu Thần thay đổi, miệng mấp máy định nói gì thì bỗng nghe thấy những giọng nói nheo nhéo, mừng rỡ tíu tít.

- A! Anh Hựu về rồi!

- Anh Hựu! Anh Hựu!

Một đám nhóc khoảng bốn, năm tuổi, khuôn mặt trắng hồng, chân tay hươu loạn xạ, sung sướng cực độ lao như tên bắn về phía chúng tôi.

Một bé gái buộc tóc chỏm đào và một bé trai thò lò mũi xanh chạy lên đầu tiên. Hai nhóc này không nói gì cả, cứ chạy nhằm thẳng về phía Hựu. Trông chúng cứ như đang chạy đua nước rút với nhau, đứa thì bên trái, đứa thì bên phải, lao bổ đến rồi ôm chặt lấy Giang Hựu Thần.

Oái... chúng dị ứng với con gái!

Tôi lo lắng lao ngay về phía đó nhưng Giang Hựu Thần không bị sao cả. Cậu ấy dang rộng tay để ôm cả những đứa trẻ khác, mỉm cười rất vui vẻ.

Nhìn nụ cười tự nhiên đó, tôi thộn người ra. Người trước mặt tôi có đúng là Giang Hựu Thần không?

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Giang Hựu Thần như một chiếc rương phép thuật chứa đựng biết bao nhiêu điều bí ẩn, mang lại cho tôi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Lúc trên sân khấu, Hựu như một chàng hoàng tử, lúc thì dũng cảm chấp nhận lời quyết đấu trên sân bóng rổ, lúc lại ầm ập, dịu dàng như ánh mặt trời...

Rốt cuộc con người nào mới là cậu ấy thực sự? Tôi nhìn Giang Hựu Thần đang nô đùa cùng đám nhóc tí, trong lòng đột nhiên thấy ấm áp.

Nhưng...

Một phút... hai phút...

Năm phút đã trôi qua.

Không thể nào! Tôi đứng ở cửa, trể môi ra, xoa xoa đôi chân sắp tê của mình, trong lòng cảm thấy như nước sôi sung sục nổi bọt trắng.

- Ừm... - Tôi lấy hết sức hắng giọng một cái.

Bên cạnh tiếng cười nói vẫn say sưa không ngớt.

- Ừm... Ừm ừm... - Tôi lấy hết hơi, lên “giây cốt” cổ họng, hắng giọng rõ to mấy cái.

- Ủa?! Anh ta là ai vậy? – Đứa bé gái buộc tóc chỏm đào ban nãy chạy tiên phong phát hiện ra tôi. Cô nhóc ngạc nhiên, lấy tay chỉ vào tôi hét lên rõ to.

- Anh ý nhìn đẹp trai quá!

- Đáng yêu giống y như anh Hựu!

Tiếng nói oang oang của bé gái làm đổ dồn mọi sự chú ý của những đứa trẻ khác. Thoắt một cái, đám nhóc tí đó đều quay sang nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt.

Oái! Anh ư? Đám nhóc đó gọi tôi là anh?

Tách tách... tách tách.

Trán tôi mồ hôi tuôn xối xả.

- Mấy cậu làm trò gì thế? Đó là con gái mà! – Bỗng có một giọng nói rất quả quyết vang lên.

Hu hu hu... Xúc động quá! May mà còn có người nhận ra.

Cuối cùng cũng có người biết tôi là con gái! Tôi cảm kích quay đầu sang nhìn vị “ân nhân” đó nhưng vừa mới đầu sang thì...

Xèo xèo!

Tôi cứ như ngọn lửa đang cháy hừng hực bị dội ngay một gáo nước lạnh tái người.

Một cô bé cắt tóc ngắn nhìn tôi chòng chọc không dè dặt với ánh mắt đầy vẻ hoài nghi. Ánh mắt đó lạnh như tảng băng vậy! Trông cứ ngỡ là Nghiêm Ngôn phiên bản mới.

- Là con trai! Con trai mà! – Cô bé tóc chỏm đào không tin, vừa nhìn tôi cười lấy lòng, vừa “tuyên bố” ngọt xớt.

- Ngốc thế! Làm sao có thể là con trai được! Làm gì có đứa con trai nào lùn thế! Chỉ cao bằng nửa anh Hựu – Đứa nhóc tóc ngắn đó giọng càng quả quyết hơn. Ủa?! Phía sau lưng cô bé có

tiếng gì ồn ào thế nhỉ?

Tôi đưa mắt nhìn, ngay sau đó đơ người ra. Ồi cha mẹ ơi! Đám nhóc con gái không biết từ lúc nào đã nhảy xuống khỏi lòng Hựu, chia thành hai phe. Một phe do bé gái buộc tóc chỏm đào dẫn đầu, chạy rào rào về phía tôi rồi xếp thành một hàng dài, giơ hai tay lên hét rõ to:

- Anh ơi! Trông anh đáng yêu quá!

Phe còn lại do đứa bé gái tóc ngắn làm “đại ca”, giơ tay ra phản kích:

- Là con gái! Nhất định là con gái!

- Con trai!

- Con gái!

...

- Được rồi! Được rồi! – Đúng lúc hai bên đang giằng co kịch liệt, bất phân thắng bại thì Giang Hựu Thần đi về phía đó rồi đứng ở giữa. Hựu lấy tay xoa xoa đầu tôi, coi tôi cũng như một đứa nhóc con.

Cánh tay của Giang Hựu Thần thật to rộng, ánh mắt như muốn nói:

- Đừng để ý! Tụi nhỏ chưa biết gì mà!

Hựu nhìn tôi mỉm cười, môi khẽ mấp máy để lộ hàm răng trắng đều:

- Nghe anh nói này! Đây là chị Thái Linh, là con gái thật 100% đấy. Các em có thể gọi chị ấy là Tiểu Linh. Chị ấy tốt bụng lắm!

- Chị Tiểu Linh?

Đám nhóc tì cùng thốt lên kinh ngạc. Tôi nghệt người ra, cảm giác trong lòng mình như tỏa ra một hơi ấm. Giang Hựu Thần đang giới thiệu tôi với tụi nhóc sao? Trong mắt Hựu hóa ra tôi là một người như vậy!

Trong khoảnh khắc đó, giọng nói của Hựu như những nốt nhạc êm ru không ngừng vang vọng lại, quanh quẩn bên tai tôi. Tôi thấy mình như được thưởng thức một bản hòa tấu tuyệt vời, cả người khoan khoái lạ thường, cảm giác lo lắng, ngại ngùng ban nãy tan biến đi đâu hết.

- Hóa ra đúng là con gái... buồn quá! – Bé gái lúc nãy khen tôi đẹp trai, đáng yêu tỏ ra hụt hẫng, cúi rụp đầu xuống.

- Đã bảo là con gái rồi mà! – Bé gái tóc ngắn lạnh lùng ngẩng đầu lên, nhìn tôi với ánh mắt đầy thù địch, sau đó kéo tay Giang Hựu Thần. – Anh Hựu! Chơi trò trốn tìm với Tiểu Vân đi!

- Đợi đã... phải chơi với cả chị ấy nữa! - Giang Hựu Thần rút tay lại, vẫn đứng bên cạnh tôi, giọng nói thân thiện vô cùng. – Chúng ta cùng chơi trò trốn tìm.

- Không chịu đâu! Em chỉ muốn chơi với anh Hựu thôi! – Hóa ra đứa bé tóc ngắn tên là Tiểu Vân. Nhóc ta phụng phịu, nhăn mặt lại như khỉ ăn gừng nhìn tôi. – Chị này tự đi ngủ đi!

Hả?! Tôi giật mình. Sao Tiểu Vân lại ghét tôi đến thế nhỉ?! Híc... tôi có làm gì sai đâu?

- Tiểu Vân ngoan nào! Để anh xách hành lí giúp chị Linh vào phòng đã, được không? – Hựu vẫn dịu dàng dỗ dành đưa bé gái đó rồi quay sang đỡ lấy ba lô của tôi, ra hiệu đi theo cậu ấy.

- Ừm! – Tiểu Vân miễn cưỡng đồng ý, dấu môi lên rõ cao.

Vèo vèo vèo vèo!

Một dáng người thấp bé lao vào chen giữa tôi và Giang Hựu Thần nhưng đột nhiên bị ngã bổ chửng ra đất. Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, chưa kịp giơ tay ra thì Hựu Thần đã bế Tiểu Vân vừa bị ngã lên.

- Tiểu Vân! Có đau không? - Giang Hựu Thần đặt Tiểu Vân xuống, nhẹ nhàng quay người cô nhóc để kiểm tra xem có bị thương ở đâu không.

Tôi định thở phào nhẹ nhõm thì...

Xoẹt! Xoẹt!

Ánh mắt Tiểu Vân nhìn tôi như nhìn thấy kẻ thù, khóe mắt lóe lên lời cảnh báo: Hừ! Sau này tôi không cho phép chị đi gần anh Hựu của tôi như thế!

Tách! Tách! Tách!

Tôi vã mồ hôi như tắm. Lẽ nào mình làm người khác ghét đến vậy?!

- E hèm! E hèm!

Đúng lúc tôi không biết nên làm thế nào thì bỗng có một tiếng hắng giọng phía sau lưng chúng tôi vọng lại.

Lũ nhóc tí khi nãy còn nhí nhố cãi nhau ỏm tỏi thế mà thoát một cái đã giải tán, ai chạy về phòng nấy. Tôi đứng dậy, tò mò nhìn xem có ai lại đáng sợ đến vậy.

Tiếng guốc mộc kêu cộp cộp trên sán gỗ màu đỏ hun, quần vải thô màu nâu, áo vải xanh... Một người lớn tuổi chậm rãi đi từ đầu hành lang bên kia đến, hai tay đút vào túi áo, đôi lông mày to đậm trông rất nghiêm nghị, chỉ có điều... Ặc ặc... ông ta để kiểu đầu quả dưa.

Giang Hựu Thần quay lại nhìn ông lão đầu quả dưa đó, đi lên phía trước mấy bước:

- Ông nội!

Hử? Ông nội?! Đó là ông của Giang Hựu Thần?!

- Hựu! Cháu đến rồi!

Ông ấy xem ra không dữ dằn lắm, còn nhìn Hựu gật đầu trầu mẩn. Nhưng sao lũ nhỏ đều chạy mất hết cả dép vậy cà? Tôi mặt ngáy ra không hiểu, nhìn hai ông cháu.

Thình lình, ông lão quay sang nhìn đứa bên cạnh đang đứng thộn ra là tôi. Mặt mày ông đang tươi như hoa thược dược được mùa bỗng đánh lại như thép, hai tay chắp đằng sau.

Cộp! Cộp! Cộp!

Ông lão bước mấy bước đến trước mặt tôi, mắt liếc nhìn xăm xoi tôi từ đầu đến chân.

- Cô là ai? – Oái! Giọng nói của ông ta khác hẳn lúc vừa rồi. Không khí ngột thở còn hơn cả ra pháp trường.

Tim tôi đập như gõ mõ, lát sau mới hoàn hồn lại, đặt tay lên ngực lấp ba lấp bấp giới thiệu:

- Chào... chào ông ạ! Cháu là... là bạn học của Giang Hựu Thần, cháu... cháu tên... là... là Thái Linh!

Nghe tôi tự giới thiệu xong, mặt mày ông lão vẫn ớn lạnh như nước đá Bắc Cực. Ông ta lặng thinh không nói câu nào, nhìn tôi trừng trừng, ánh mắt sắc bén như dao găm, cứ như muốn xuyên một phát cho tôi “ngủ” luôn.

Ồi!Ồi! Khủng bố quá... Chả nhẽ tôi nói gì sai sao? Ông lão và Tiểu Vân y hệt nhau, đều không ưa nổi tôi sao?

Tôi lo ngay ngáy như cá nằm trên thớt, thấy sống lưng lạnh toát.

- Ông à! Thái Linh là con gái mà! Ông cứ nhìn cô ấy chăm chăm thế làm cô ấy hiểu lầm đó! - Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đi về phía tôi, chặn lại ánh mắt sắc lạnh của ông lão.

- Hừm! Lạ thật! Lạ thật! – Ông lão chau mày, liếc xéo Hựu một cái rồi lại quay sang nhìn “thăm dò” tôi – Cháu nội tôi biến thành vệ sĩ từ lúc nào vậy?

- Ông! Ông không thay đổi thì sao cháu thay đổi được. Vả lại từ trước đến giờ ông hiểu khách lắm mà! - Giang Hựu Thần đứng chếch sang một bước, quay đầu lại giới thiệu với tôi. - Thái Linh! Đây là ông nội mình!

- Chào... chào ông ạ! – Tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn ông lão, cúi đầu ấp úng chào.

- Khà khà! Xem ra chẳng có điểm gì nổi bật cả! Nhưng cháu nội tôi đã thích thì tôi đành miễn cưỡng đồng ý vậy! Ha ha ha! Vào ăn cơm đi! – Ông lão nói với giọng điệu phớt lờ nhưng không hiểu sao tôi thấy cách nói của ông như ẩn chứa điều sâu xa gì đó làm tim tôi thấp thỏm.

- Hừm hừm! Đồ đáng ghét! Ai mà ưa nổi! Anh Hựu! Chúng ta đi ăn cơm thôi! – Tiểu Vân mừng rỡ vỗ tay, lè lưỡi lêu lêu tôi, nhảy nhót kéo tay Hựu đi.

...

Quác quác quác quác!

Tôi đứng như chôn chân. Chúa ơi! Bộ con đến nhầm chỗ rồi sao?

- Ăn thôi!

- Ăn thôi! Ăn thôi!

Tôi bước vào trong thấy phòng ăn đã ngồi kín người. Trên chiếc bàn tròn lớn đặt những đĩa thức ăn thơm nức mũi: Thịt kho nước hàng, những hạt ngô ngọt lịm, rau tươi trông rất ngon mắt, lại còn cả một bát khoai lang to tướng còn nóng hổi.

Đám nhóc cười nói rôm rả, chen chúc nhau ở chỗ bàn của Giang Hựu Thần. Tôi không biết nên ngồi chỗ nào. Hựu nhìn thấy tôi, vui mừng giơ tay ra chỉ:

- Thái Linh! Ngồi bên cạnh mình!

- Ờ... - Tôi hơi bối rối, mặt đỏ bừng đi đến bên cạnh Hựu rồi ngồi xuống. Vừa ngồi xuống...

- Anh Hựu sao lại muốn ngồi với chị ta chứ? Tại sao lại không ngồi với Tiểu Vân? – Một giọng nói kiêu “bà cụ non” vang lên.

- Tiểu Vân! Hi hi... chị ấy là khách mà nên phải ngồi bên cạnh anh chứ! – Tôi ngạc nhiên nhìn mặt cô nhóc đỏ dần dần biến sắc. Mắt hằm hằm nhìn tôi, môi dẩu cong lên như cái loa nhỏ, tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

- Tiểu Vân cũng muốn làm khách!

- Tiểu Vân ngoan nào, nghe lời anh! Phải tốt bụng như chị Linh thì nhiều người mới thích Tiểu Vân! – Hựu... Hựu Thần hôm nay sao vậy? Nói gì cũng nhắc đến tôi. Trong mắt cậu ấy tôi tốt bụng, lương thiện lắm sao?

Tôi cảm động, mặt nóng bừng lên.

- Ha ha ha...! Chị ấy đỏ mặt kìa! – Bỗng có một bé trai hét tướng lên.

Tên nhóc tí đó nhìn thấy đúng lúc tôi đang xấu hổ. Mặt tôi càng đỏ hơn, chắc nóng cỡ nhiệt độ của sao Hỏa quá! Tôi vội cúi đầu xuống, sợ người khác trông thấy.

- Nào các cháu! Ăn cơm thôi! – Một giọng nói sang sảng cất lên, là ông lão đầu quả dưa.

- Thái Linh, ăn đi! – Tôi cúi đầu, bên cạnh vang lên một giọng nói ấm áp – Mau ăn đi! Thức ăn ở nông trại ngon lắm, cậu nhất định sẽ thích!

- À, ờ... - Tôi ngẩng đầu lên, thấy trong bát mình có một miếng khoai lang tròn xoe và mấy cọng rau xanh.

Giang Hựu Thần mỉm cười, hươ hươ chiếc đĩa như muốn nói: Không được phụ lòng tốt của mình đâu đấy!

- Thơm quá! Khoai lang thơm thật!

- Em muốn ăn! Em muốn ăn! – Bọn nhóc không nhịn được nữa, xúm vào “tấn công” bát khoai lang thơm nức.

- Cám... cám, cám ơn... - Mặt tôi nhất định còn đỏ hơn cả vỏ khoai lang nướng vừa lấy ở lò ra.

- A, cái cô... tên Thái Linh, cô hay ở bên cạnh Giang Hựu Thần hả? – Ông đầu quả dưa quay sang hỏi tôi.

- Vâng ạ! – Tôi tò mò nhìn ông lão, rồi lại len lén nhìn Giang Hựu Thần ngồi bên cạnh.

- Vì Giang Hựu Thần thấy họ không đủ tư cách để đến đây làm khách! – Ông lão nói tiếp. – Tôi phát hiện ra bạn của Hựu Thần không phải là vô địch môn toán toàn quốc thì cũng là các nhà văn trẻ. Thái Linh, cô giỏi môn nào?

Thích!

Nghe ông lão nói, miếng nước tôi vừa uống bỗng nghẹn lại, sặc cả lên họng làm tôi ho sặc sụa.

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng vỗ vai tôi, khẽ nói.

- Cẩn thận!

- Cháu... cháu chưa tham gia những kì thi đó bao giờ... - Tôi cố kìm cơn ho lại, trả lời lí nhí, mặt đỏ gay như quả cà chua.

- Ồ, vậy cũng chả sao! – Ông lão không giận mà tỏ ra rất bình tĩnh, vừa ăn vừa nói. – Con gái cũng không cần thiết phải giật giải này giải kia, chỉ cần tinh thông cầm kì thi họa là được. Thái Linh, tôi nói có đúng không?

Khụ khụ khụ...

Câu nói của ông lão làm tim tôi như bay lên tận chín tầng mây, căng thẳng đến mức nuốt nước miếng cũng khó. Tôi... tôi biết trả lời thế nào bây giờ?

Cầm kì thi họa... Tôi... tôi có biết tí gì đâu.

- Ồ... ồ... Hóa ra chị ta ngốc thật! Cái gì cũng chẳng biết! – Tiểu Vân ngồi đối diện, vỗ tay hét lên, cười mỉa mai.

Hu hu hu... Xem ra tôi không có duyên với trẻ con.

- Ông ơi, sắp đến giờ ông nghỉ trưa rồi! - Giang Hựu Thần vỗ nhẹ vai tôi để giúp tôi điều chỉnh lại nhịp thở rồi mỉm cười nhìn ông lão.

- Ông vẫn chưa ăn xong mà! – Ông lão thu lại ánh mắt sắc như dao vừa rồi, ra hiệu với Hựu Thần là trong bát mình vẫn còn thức ăn.

- Ông! Không phải ông thường nói với cháu khi ăn không nên nói chuyện sao. Ông phải chú ý sức khỏe, vừa ăn vừa nói chuyện không tốt cho việc tiêu hóa! - Giang Hựu Thần mỉm cười, cứ như dặn dò đứa trẻ.

Cậu ấy đứng dậy vỗ nhẹ vào vai tôi:

- Chúng ta đi đào khoai đi!

- Khoai?! – Tôi vẫn còn chưa hiểu mấu chốt đối thoại ban nãy giữa Hựu Thần và ông lão đầu cua tai nheo ra sao thì lại đến chuyện đi đào khoai. Tôi mơ mơ hồ hồ, chẳng hiểu gì cả.

- Ơ! Tiểu Vân cũng đi đào khoai với anh Hựu. – Không đợi tôi kịp phản ứng, Tiểu Vân đã lao ngay sang kéo Hựu Thần đi ra ngoài, đám nhóc còn lại cũng hưng phấn, buông bát đĩa xuống lao ra theo.

Tôi sợ họ để lại tôi với ông lão “đáng sợ” đó nên đành gật đầu nhìn ông lão rồi cũng chạy

theo sau.

Dưới chân là đồng ruộng rộng thênh thang, trên đỉnh đầu là bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng xóa tung tăng bay lượn, ánh mặt trời rực rỡ như hàng vạn sợi tơ vàng óng trải dài xuống.

- Chúng ta đào khoai ở chỗ này đi! - Giang Hựu Thần dẫn theo một đội quân nhóc tí đến “cứ địa khoai lang” rồi vung tay lên làm động tác ra hiệu trong quân đội. - Ở đây... ở kia... ở đằng kia nữa! Các em chia thành nhóm để xem nhóm nào đào được khoai lang nhiều nhất!

- Tuân lệnh anh Hựu! - Đám nhóc tí đó tỏ ra rất vui vẻ, đứng nghiêm rồi cùng hô lên rõ to, trông lơ nhố như đàn ong đi kiếm mật.

Xẹt! Xẹt!

Cảm giác lung túng lúc ngồi trên bàn ăn không còn nữa, nhìn Giang Hựu Thần lúc này giống như một vị đại tướng quân. Tôi bỗng nảy ra một sáng kiến, tôi đi đến trước mặt Giang Hựu Thần, ưỡn ngực, vươn vai, đứng nghiêm như quân đội, giơ tay lên trước trán.

- Báo cáo tướng quân! Tôi vẫn chưa được phân nhiệm vụ! - Ban đầu Giang Hựu Thần sững người ra, sau đó lại cười hì hì. - Cậu với tôi một đội! Chúng ta hành động riêng.

- Tuân lệnh! - Tôi thu chân lại đứng nghiêm, nhưng thật sự là không thể diễn kịch tiếp được nữa. - Ha ha ha ha...

- Woa! Anh Hựu! Em đào được rồi nè! Đào được rồi! - Đúng lúc tôi và Hựu đang ôm bụng cười nghiêng ngả thì có một giọng nói lạnh lạnh cất lên.

- Thái Linh! Chúng ta cũng phải cố gắng lên, không được thua tụi nhóc! - Giang Hựu Thần quay lại rồi ngồi xuống, bắt đầu dùng cái cuốc nhỏ bới đất tìm khoai.

Không ngờ bình thường Giang Hựu Thần nho nhã, quý tộc là thế, vậy mà cũng có lúc trông rất bình dân, hơn nữa trông cậu ấy chẳng có vẻ gì là kì quặc hay kiêu ngạo. Dưới bầu trời xanh thẳm được tô điểm bởi những đám mây trắng xóa như bông, trông Hựu đẹp như một bức tranh.

Tôi muốn đi đến chỗ đó nhưng đột nhiên trước mặt tôi lù lù xuất hiện một “bức tường” nhỏ bé ngăn lại. - Không được đến gần anh Hựu như thế! - Giọng nói lạnh như băng của một bé gái tóc ngắn, mặt tròn xoe vang lên. Không biết Tiểu Vân xuất hiện từ lúc nào, lông mày nhíu lại, hai tay nắm chặt rồi giơ trước ngực, nói rõ từng câu từng chữ cảnh cáo.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Vân, tôi chỉ còn cách đầu hàng vô điều kiện, quay người đi mấy bước rồi ngồi xuống đào khoai một mình.

Sau lưng nghe thấy rõ mồn một tiếng bước chân kêu xoạt xoạt. Có một cái bóng bé nhỏ xuất hiện ngay cạnh tôi. Tiểu Vân nheo mày, giọng lạnh lạnh vang lên:

- Chị có biết bắn cung không?

- Hả? – Tôi lắc đầu nhìn Tiểu Vân đứng bên cạnh mình. Hai tay cô bé khoanh trước ngực trông y như bà cụ non, môi cong lên.

- Xi! Đến bắn cung mà cũng không biết! – Tiểu Vân bĩu môi, đặc ý nói tiếp. – Ngày xưa anh Hựu hay dẫn tôi đi bắn cung lắm. Thế nào? Thấy ghen tị chưa? – Nhìn bộ dạng đặc ý đó, thực lòng tôi chỉ muốn nhéo má cô nhóc đó.

- Chị biết tự ăn cơm không?

- ...

- Chị biết kể chuyện với gấu không?

- ...

- Chị biết bện hoa thành vòng nguyệt quế, bện cỏ thành nhẫn không? – Cuối cùng, Tiểu Vân lao về phía tôi, mắt trừng lên, tiếp tục truy hỏi quyết không buông.

- ... - Tôi chỉ còn cách im lặng, lắc đầu.

- Đến cái đó cũng không biết, thế mà còn muốn làm cô dâu của anh Hựu?! – Tiểu Vân khoanh tay trước ngực, trợn trừng mắt nhìn cứ như tôi làm điều gì sai trái lớn lắm.

Cô dâu? Làm cô dâu của Hựu?

Tôi thấy mặt mình hơi nóng, nhịp tim đập loạn xạ.

- Mọi người xem chị ta kìa! Khoai không biết đào, không biết bắn cung, chẳng biết bện cỏ thành nhẫn. Đã thế chân thì ngắn, eo thì thô, làm sao xứng đáng với anh Hựu của chúng ta được. Mọi người nói xem có đúng không? – Tiểu Vân tức tối quay ngoắt người đi, đặc ý bóc mẽ tôi trước mặt đám nhóc.

Ôi trời!

Tiểu Vân không cẩn thận dẫm phải một cái xẻng để dưới đất, hai tay hươ lấy hươ để, sắp ngã đến nơi.

Tôi lao về phía trước, ôm chặt lấy Tiểu Vân nhưng do chạy nhanh quá nên tôi cũng bị mất thăng bằng, ngã vật ra phía sau. Tôi cố gắng bảo vệ Tiểu Vân nên bị ngã một cú đau điếng người, lưng đau nhói.

- Thái Linh! Cậu không sao chứ? - Giang Hựu Thần vội vã chạy đến, đỡ lấy Tiểu Vân đang ngã trên người tôi xuống, lo lắng hỏi. – Có bị thương ở đâu không?

- Không sao! Không sao! – Tôi phủi quần áo, vội vàng hỏi Tiểu Vân. – Tiểu Vân! Có sao không?

- Không... không sao! – Ánh mắt của Tiểu Vân không còn khó chịu, đối địch như ban nãy. Cô nhóc nấp sau lưng Hựu, không dám nhìn thẳng tôi. Chẳng nhẽ cô nhóc khó xử sao?

- Tiểu Vân phải cẩn thận chứ! - Giang Hựu Thần vỗ nhẹ nhẹ vào đầu Tiểu Vân rồi mỉm cười.

Trong chốc lát, tôi có cảm giác hơi ghen tị với cô nhóc đó. Tiểu Vân được Giang Hựu Thần

yêu chiều đến vậy, tôi chợt hiểu ra tại sao Tiểu Vân lại ghét tôi, hóa ra cô nhóc đó cũng đổ kị với tôi đây mà.

- Chị mới cẩn thận đó. – Tiểu Vân không phục, bấu môi. – Vì lúc này chị cứu tôi nên tôi đưa chị đến chỗ hồ chơi trò ném đá.

- Ơ! Cảm ơn em! – Tôi cười rồi gật đầu, ngoan ngoãn đi theo Tiểu Vân, nghe thấy tiếng hò hét ầm ĩ của bọn nhóc đang chạy về phía hồ.

Xế chiều, ánh nắng lấp lánh trên mặt hồ nhìn đẹp quá!

Bộp... Bộp... Bộp

Tôi vừa đi vừa đếm số khoai trong giỏ, bỗng có một tràng cười nổ như pháo rang làm tôi giật mình.

Hóa ra là mấy cậu nhóc nghịch ngợm nhặt những viên đá tìm được trên bờ rồi khoái chí ném xuống hồ.

Bồm... Bồm...

Mặt nước lập tức gợn sóng lăn tăn.

- Muốn chơi không? – Tôi đang mải mê nhìn thì có một giọng nói ấm áp vang lên phía sau lưng.

- Giang Hựu Thần? – Tôi vừa quay đầu nhìn đã thấy khuôn mặt có nước da rám nắng như phát ra ánh sáng long lanh trước mặt tôi. Trông Hựu vô cùng quyến rũ. Tôi vội lùi lại hai bước:

- Phải cách cậu hai mét, không thì Tiểu Vân...

- Ha ha ha... Thái Linh! Cậu đúng là tốt bụng thật! - Giang Hựu Thần khẽ nói, mắt sáng long lanh. – Kệ Tiểu Vân đi! Bây giờ mình chỉ muốn chơi trò ném đá với cậu thôi!

- Giang Hựu Thần... - Tôi chưa kịp phản ứng lại, Giang Hựu Thần đã lấy chiếc giỏ đựng đầy khoai lang trên tay tôi đặt xuống. Tay Hựu vừa tỏ vừa ấm nắm chặt lấy tay tôi. Hựu không nói gì cả, dẫn tôi chạy đến bên hồ.

- Nhìn kĩ nhé! Thần ném bách phát bách trúng xuất chiêu đây! – Bóng Hựu Thần in xuống mặt nước trông như một đũa trề. Cậu phấn khích tìm một hòn đá tròn tròn, neho một mắt, hít một hơi thật sâu rồi tự tin ngắm chuẩn, ném rất nhanh.

Bụp! Bồm! Bồm!

Hòn đá bay tạt ra giữa hồ với tốc độ chóng mặt, hiện lên ba xoáy ốc tròn trên mặt nước.

- Tuyệt quá! - Tôi thốt lên như bị kích động. Giang Hựu Thần xòe tay tôi ra, nhét vào tay tôi một hòn đá cuội dẹt dẹt.

- Đến lượt cậu! – Ánh mắt của Hựu như biết nói, nụ cười đó làm tôi choáng ngợp.

- Mình không biết ném! – Tôi ngạc nhiên, cảm thấy hơi khó xử - Chúng ta... về đi!

- Để mình dạy cậu - Giang Hựu Thần không hề bỏ cuộc, trái lại mỉm cười nhìn thẳng vào mắt tôi, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

- Quay người lại! Nghe mình bày cách cho! – Oái, giọng của Hựu có sức hút như nam châm, tôi cứng đờ quay người lại theo lời cậu ta chỉ dẫn, chớp mắt nhìn về phía hồ, trong lòng rối bời.

Sau lưng tôi có một hơi ấm. Giang Hựu Thần chậm chậm ghé sát, đứng ngay sau lưng tôi. Khoảng cách này... rất gần! Tôi nghe rõ nhịp thở của Hựu, có cảm giác lưng mình gần sát Hựu.

- Giữ tư thế như thế này, ngắm thật chuẩn, ném thẳng! – Giọng nói của Hựu vẫn dịu dàng như mọi khi. Tôi hít thật sâu nhưng cánh tay cầm viên đá hơi run.

Hựu nâng tay tôi lên, một nguồn sức mạnh như truyền đến cánh tay bé nhỏ của tôi. Đầu óc tôi trống rỗng, lấy hết sức bình sinh ném viên đá.

Oái...

Trên bờ trơn quá, vả lại tôi bị căng thẳng nên mất thăng bằng, không những làm rớt viên đá mà bản thân cũng bị mất đà lao luôn về phía hồ.

2m... 1m... 50cm...

Hồ càng lúc càng gần ngay trước mắt. Tôi đâu có biết bơi!

Chúa ơi! Con xin ngài hãy cho thời gian ngừng lại... ngừng lại đi...

Thần xui ơi! Xin ngài hãy buông tha cho con đi! Con không muốn bị ướt như chuột lột!

Ủa?! Đúng là thời gian đã ngừng lại thiệt! Lẽ nào Chúa đã nghe thấy lời cầu xin của tôi?

Eo tôi được cái gì đó giữ chặt. Tôi cố gắng lấy hết sức vùng vẫy cố lấy lại thăng bằng nhưng lại phản tác dụng, tình hình càng tệ thêm.

Cả người tôi tiếp tục mất đà rơi xuống. Tôi sắp “ôm hôn” mặt hồ đến nơi rồi.

Xoạt!

Sao bề mặt đất dai mềm mại thế?! Sao tôi ngã xuống đất mà chẳng thấy đau tí gì nhỉ... Hơn nữa, miệng tôi có cảm giác ấm ấm, hình như... hình như là...

Tôi từ từ mở mắt ra, ai dè thấy hai con ngươi sáng bừng chỉ cách mặt tôi có 1cm. Vậy... môi tôi chạm vào...

Tách tách... Tách tách...

Sao có tiếng nước mũi chảy nhỉ?

Tôi tròn tròn mắt lên nhìn.

Mũi?!

Oái! Giang Hựu Thần chảy máu mũi!

Tôi giật bản mình, ngồi bật dậy từ trên đất, nói đúng hơn là ngồi bật dậy trên người Giang Hựu Thần, miệng ấp úng:

- Giang... Giang Hựu Thần... cậu... cậu chảy máu mũi rồi! Sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hu hu... đừng dọa mình!

Nhìn từng giọt máu chảy từ mũi Hựu ra, tôi sợ cuống cuống, đập liên tiếp vào mấy giỏ khoai lang để dưới chân.

Giang Hựu Thần nhồm người muốn đứng dậy. Tôi định giơ tay ra dìu Hựu nhưng thấy máu mũi cậu ấy chảy ròng ròng liền rút luôn tay về sau.

Giang Hựu Thần đứng thẳng người, cười đẹp như ánh mặt trời rực rỡ. Hựu lấy tay áo quệt quệt mũi:

- Đừng lo! Không sao đâu!

- Cậu chảy nhiều máu như thế, sao lại không sao chứ? – Tôi bị Hựu dọa đến mức giọng run rẩy. Tôi lục lọi khắp túi cuối cùng tìm thấy một chiếc khăn tay mà khi này tôi lau mồ hôi.

Giang Hựu Thần lắc lắc đầu, mỉm cười nhận lấy chiếc khăn tay đó. Lúc này mà cậu ấy vẫn còn đùa được. Hựu ngẩng đầu lên, lấy tay bịt chặt mũi.

Chao ôi! Khuôn mặt vô cùng đẹp trai đó như hiện rõ mồn một trước mắt tôi. Ánh mặt trời rọi xuống làm đôi lông mày Hựu đẹp như cánh bướm, khẽ động đậy. Hựu mỉm cười, nụ cười đó đẹp như trong bức tranh. Tôi thấy nhói đau trong lòng. Lần nào cũng đều do tôi mà cậu ấy phát bệnh, hại cậu ấy phải khổ sở như vậy.

- Thái Linh! Đừng lo! Mình không còn bị khó chịu như trước đây nữa đâu! - Giang Hựu Thần mở to mắt, lấy lại tinh thần nhìn tôi mỉm cười.

Tôi nhìn kĩ khuôn mặt Hựu. Đúng là mặt cậu ấy không còn trắng bệch như lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy phát bệnh. Có lẽ do lúc này trông Hựu rất kiên cường, không còn sợ chứng dị ứng hạ gục nữa.

- Chúng ta mau về thôi! Cậu phải nghỉ ngơi! – Tôi căng thẳng vắn về mép áo, trong lòng vẫn còn hơi lo lắng.

- Ừ! – Hựu Thần chìa tay ra vẫy vẫy, muốn ra hiệu tôi dìu cậu ấy. - Thái Linh! Chẳng nhẽ cậu thấy chết mà không cứu sao? Mình đang là bệnh nhân đấy!

- Mình... mình sợ... - Đương nhiên tôi cũng muốn dìu Giang Hựu Thần về nhưng tôi vội thu tay lại vì sợ nếu tôi chạm vào Hựu, Hựu lại bị chảy máu mũi mất.

- Mau lên nào! - Giang Hựu Thần vẫn chìa tay về phía tôi, nháy mắt rồi mỉm cười.

Ánh nắng xế chiều ấm áp chiếu rọi lên lưng chúng tôi, một làn gió nhẹ ulla đến thổi mái tóc Hựu bay bay.

Mặt hồ nổi sóng lăn tăn giống như chiếc gương phản chiếu khuôn mặt Giang Hựu Thần, hiện

rõ lên đôi mắt sáng trong... Tôi nhìn đôi mắt lấp lánh như những vì sao và bàn tay cậu ấy chìa ra, trong lòng bỗng dâng trào một cảm giác ngọt ngào khó tả.

Tôi nhìn Hựu rồi chậm chậm giơ đôi tay của mình về phía đó.

CHƯƠNG 4

ANH HÙNG CÁI THỂ TRÊN NGỌN CÂN ĐẦU VÂN

The Hero

Địa điểm:

Nông trại Hạnh Phúc

Trạm xe buýt đường dài

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

Ông Giang

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện được bước vào động hồ điệp

Nhìn ngắm hàng vạn cánh bướm bay lượn đủ màu sắc

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là hương thơm được rải khắp không gian...

oOo

Buổi tối ở nông trại rất yên tĩnh, im lìm không một tiếng động. Thi thoảng chỉ nghe thấy tiếng sột soạt của những cành cây bị gió thổi. Tôi nằm trong phòng khách, trần trọc mãi không sao ngủ được.

Trong đầu cứ liên tục quay vòng những chuyện xảy ra hôm nay: Lúc ăn cơm, lúc đi đào khoai rồi nụ hôn “ngọt ngào” do tai nạn ngoài ý muốn bên hồ... còn cả đôi bàn tay ầm ập chìa về phía tôi...

Người đó... cậu ấy lúc này thế nào rồi? Chảy nhiều máu mũi như thế không biết có bị thiếu máu không?

Boong!

Đồng hồ dưới lầu điểm đúng 11giờ. Đã muộn thế này rồi ư?

Tôi lấy hết sức lắc lắc đầu để tập trung tinh thần ngủ một giấc nhưng khổ nỗi cái đầu bất trị chẳng chịu nghe lời. Đầu tôi như cuộn phim được tua đi tua lại, mà trong đó chỉ toàn hình ảnh Giang Hựu Thần.

Ọc ọc... ọc ọc... ọc ọc ọc...

Tôi cố định thần lại nghe kĩ âm thanh vừa rồi, cuối cùng cũng phát hiện ra âm thanh đó từ đâu – Chính là cái bụng của tôi.

Ôi... ôi! Thái Linh, thật mất mặt quá đi! Thức ăn tối nay thịnh soạn là thế, vậy mà chưa gì mày đã đói meo.

Ọc ọc!

Bụng tôi lại bắt đầu cất “bản hợp xướng”, “bản hợp xướng” này càng lúc càng nhanh, mạnh!

Tôi ôm bụng nằm trên giường, lẩm nhẩm cầu nguyện. Trời mau sáng đi! Trời mau sáng đi!

Khịt! Khịt! Khịt!

Chết rồi! Nghe nói những người sắp chết khát trên sa mạc thường bị hoang tưởng nhìn thấy ốc đảo, nghĩ rằng mình đã tìm được nguồn nước, sau đó chết khô trên đường đi tìm ốc đảo. Lẽ nào... tôi đói đến mức bị hoang tưởng nghĩ thấy mùi thơm?

Tôi lắc đầu lia lịa cố gắng thoát khỏi ảo giác nhưng hương thơm đó càng lúc càng nồng.

Tiêu rồi! Tiêu rồi!

Tôi ngồi bật dậy, tung chăn lên, dù có bị ảo giác chẳng nữa mình cũng phải đi thử xem sao.

Tôi khoác vội áo ngoài vào, không nghĩ ngợi gì lao ngay ra vườn.

Tách tách... Xoạt xoạt...

Có một đồng lửa nhỏ đang cháy bùng bùng ở giữa vườn, những tàn lửa nhỏ bay nhẹ khắp nơi.

Hít hà! Hít hà! Thơm quá!

Tôi hít lấy hít để đến nỗi mũi sắp đỏ ửng cả lên nhưng điều làm mắt tôi sáng long lanh là: Trên đồng lửa có đặt hai thanh gỗ, hai thanh gỗ đó xuyên qua củ khoai lang rất to, có vẻ như sắp chín rồi.

- Thơm... thơm quá... - Tôi lẩm bẩm, nhỏ nước miếng tong tong thèm thường nhìn hai củ khoai lang đang nướng cháy tanh tách trên lửa.

Ông thần xui ời! Giả dụ đây có là nằm mơ đi nữa thì hãy để con được cắn một miếng khoai nướng rồi hẵng tỉnh lại.

- Thái Linh?!

Ơ?! Sao lại có giọng ai ở đây nhỉ? Giọng nói này nghe rất quen!

- Giang Hựu Thần?! – Trời! Xem ra tôi bị hoang tưởng nặng rồi. Không những tưởng tượng ra khoai lang nướng lại còn tưởng tượng ra cả Giang Hựu Thần ở đây nữa.

- Thái Linh! Cậu vẫn chưa ngủ à? – Giang Hựu Thần ngạc nhiên nhưng vẫn nhìn tôi mỉm cười.

- A! Giang... Giang Hựu Thần! Ha ha ha! Chào! Muộn thế này mà vẫn không ngủ được nên ra đây nướng khoai lang à?

- Ừ! Không ngủ được! – Giang Hựu Thần gật đầu rồi cúi xuống xem khoai nướng đã được chưa. – Sắp nướng xong rồi! Cậu cũng đến ăn đi!

- A! Được...! – Tôi mừng rỡ ngồi xuống bên cạnh Hựu.

Tách tách... Tách tách...

Ngồi bên cạnh, tôi chăm chú xem Hựu lật khoai lang rất thành thạo.

Thật là kì diệu! Hôm nay tôi được chứng kiến một Giang Hựu Thần khác hẳn ở British. Từ trước đến giờ tôi không hề mảy may biết, hóa ra Giang Hựu Thần có cách đào khoai vô cùng điêu luyện. Cậu ấy cứ như một ống pháo giấy thần kì, cứ mỗi lúc lại bắn ra những mảnh giấy màu sắc khác nhau.

Tôi len lén nhìn Hựu. Vì có cậu ấy ngồi ở đây nên không khí xung quanh dường như trở nên tĩnh lặng.

Không biết tại sao lúc này giữa vườn, lửa cháy rất mạnh làm bùng sáng cả góc vườn nhưng tôi lại có cảm giác Hựu hơi khang khác so với ngày thường. Cậu ấy thoáng chút buồn phiền.

Cô đơn?!

Tôi lắc đầu thật mạnh để hai từ đó nhảy ra khỏi đầu. Làm ơn đi! Sao có chuyện đó được! Tam đại tướng quân ngày nào cũng dính chặt cậu ấy như ong với mật.

- Xong rồi! Thái Linh! Cậu ăn được rồi đó! – Tôi đang ngồi suy tư thì Hựu đưa cho tôi củ khoai lang vừa nướng xong.

- Chao! Thơm quá! Chắc đây là món khoai lang nướng ngon đệ nhất thiên hạ mất! – Miệng tôi ứa nước miếng ra đến nơi, vội vã lấy tay rút ngay khoai lang nướng từ cái que ra.

Khoai lang nướng vừa được rút ra, tay tôi nóng bừng lên, cảm giác như mình đang cầm hòn than.

Oái!

- Nóng quá! Nóng quá! – Tôi hét tướng lên rồi tung khoai lên.

Khoai nướng bị tôi ném lên rõ cao. Nó bay nhảy một lúc trên không trung rồi bắt đầu rơi xuống. Tôi hốt hoảng đó là khoai lang mà đích thân Hựu nướng cho tôi. Không thể để nó rơi xuống đất được!

Nghĩ đoạn, tôi không do dự, giơ ngay tay ra đón lấy.

Bộp!

Khoai lang lại ngoan ngoãn nằm trong tay tôi nhưng...

- Cần thận kéo bỏng!

- Nóng quá!

Giọng nói hốt hoảng của Hựu và tiếng hét động trời của tôi như cùng lúc quện vào nhau, bay vút lên không trung.

Tay tôi nóng đến bỏng rát. Tôi lấy năm ngón bên tay trái giữ chặt lấy khoai lang nướng. Hơ hơ... thế là Ok rồi, mày hết đường chạy rồi nhé!

Nhưng được một lát thì ngón tay nóng bừng lên. Mau đổi tay thôi! tôi lại lấy tay phải giữ... cứ như vậy, khoai lang nhảy điệu Tango rất đẹp trên bàn tay tôi, lúc sang trái lúc sang phải, còn chưa kể kèm theo nhịp thở của tôi.

- Hít hà! Hít hà!

- Cậu không sao chứ? – Giang Hựu Thần bên cạnh cũng nhìn đến hoa cả mắt, mãi lúc sau cậu ấy mới định thần lại.

- Không... không sao! Cậu xem, trông có giống chú hề chơi trò tung hứng ỏ rạp xiếc không? – Tôi vừa cần thận để khoai lang không bị rơi xuống đất, vừa nhìn Hựu cười như con ngố.

- Cứ đặt xuống trước đi không bỏng tay đấy.

- Giang Hựu Thần chỉ tay xuống dưới cỏ, lo lắng nhìn tôi.

- À! Ừ! Đúng rồi! Sao mình không nghĩ ra nhỉ.

- Tôi vội vàng đặt ngay khoai lang nóng xuống, hai tay giơ lên sờ tai.

- Thái Linh! Sao cậu lại lấy tay sờ tai vậy? – Giang Hựu Thần chớp mắt, nhìn tôi chăm chăm như kiểu nhìn người ngoài hành tinh.

- Tại... tại... - Nghe cậu ấy hỏi, tôi không biết nên trả lời thế nào. – Mẹ mình bảo nếu bị bỏng thì sờ lên tai sẽ bớt nóng hơn, mình cũng không biết tại sao lại thế. Hì hì...

Tôi vừa nói, vừa nhìn chăm chăm không rời củ khoai lang nướng bên cạnh. He he! Xem ra đã nguội đi nhiều rồi. Tôi bóc nhanh vỏ khoai đã mềm nhũn ra, há miệng cắn một miếng khoai vàng ươm.

Ôi! Đồi người thật đã!

Một mùi thơm phức sộc lên miệng tôi làm tôi mãi nguyện thốt lên.

- Thái Linh! Sao trông cậu lúc nào cũng vui vẻ vậy?

- Giọng nói trầm trầm của Giang Hựu Thần cất lên.

Tôi đang há miệng rõ to để chuẩn bị cắn nhưng nghe xong câu hỏi đó bỗng dừng lại, cầm khoai lang nướng trong tay, ngây ngô ngẩng đầu lên.

Dưới màn đêm tối om, đôi mắt Hựu sáng long lanh như những vì sao lúc ẩn lúc hiện nhưng cũng mang chút bi thương. Trên nóc mấy căn nhà vách đất trong vườn được phủ một lớp sương mờ mờ ảo ảo, chậm rãi di chuyển làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo khôn xiết.

Màn đêm hắt xuống chỗ Giang Hựu Thần ngồi, toát ra vẻ buồn bã thê lương.

Bình thường cậu ấy luôn tỏa sáng như một vầng hào quang thế mà lúc này bỗng trầm lắng, u ám. Đôi mắt sáng long lanh đó như pha chút ưu tư. Sự cô độc, sầu muộn như lan tỏa khắp khuôn mặt Hựu. Hựu giống như một thiên thần bị lạc giữa mê cung.

- Điều đó thì đơn giản lắm! – Tôi ngửi khoai lang nướng thơm phức trong tay, trong lúc ngây ngất buột miệng nói. – Chỉ cần hôm nào không có ông thần xui ám, mình sẽ rất vui. Dù cho có gặp đen đủi đến mười bảy năm, không, mười tám năm nay mới đúng!

- Cuộc sống... lúc nào cũng chỉ đơn giản như vậy sao? – Giang Hựu Thần ngược lên nhìn ánh trăng trên khuôn mặt. – Tại sao mình cảm thấy tất cả đều như một vở kịch đã được viết sẵn kịch bản từ trước nhỉ?

- Sao lại là vở kịch có sẵn? Chẳng ai biết được ngày mai sẽ thế nào, cho nên chỉ cần biết đến hôm nay là đủ! – Tôi cắn một miếng khoai lang nướng ngọt lịm. – Ngon quá!

- Thái Linh! Nếu mình cũng được như cậu, sống một cuộc sống bình thường thì tốt quá!

- Chỉ cần cậu bằng lòng thì mình thế nào cũng được!

Hựu do dự một lúc lâu, không nói gì nữa.

Cậu ấy lấy cành cây khều khều vào đồng lửa đang cháy bùng bùng, đồng lửa phát ra tiếng kêu tách tách.

Ngon lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt Hựu, tôi không nhìn rõ vẻ mặt cậu ấy nhưng không hiểu sao lại có cảm giác cậu ấy đang cố giấu mình sau ngọn lửa đó.

Tại sao... tại sao tôi có cảm giác như thế?

Trước mặt tôi, Giang Hựu Thần chạy trốn nép mình vào một chỗ, không cho ai đến gần, như đứa trẻ sợ bị mắng.

Tôi ngay người ra nhìn thiên thần lạc bước đó, nhớ lại câu nói của cậu ấy.

Sống giống như tôi?

Tôi hiểu rồi. Bình thường Hựu luôn được tam đại tướng quân bao bọc, che chở, có cuộc sống như vương tôn quý tộc, một người như thế lại ngưỡng mộ tôi. Giông tôi có gì tốt chứ? Lúc nào cũng bị lão thần xui ám, đen đủi mọi lúc mọi nơi. Chẳng nhẽ cậu ấy nghĩ như thế là hạnh phúc sao?

Sáng hôm sau, tôi ngủ dậy, vừa bước xuống lầu đã nghe thấy một giọng nói sang sảng vọng lại.

- Hựu! Lâu lắm ông cháu ta không chơi cờ với nhau!

- Vâng! Cháu chơi với ông một ván nhé!

Hả? Mới sáng tinh mơ mà hai ông cháu nhà này đã chơi cờ sao? Xem ra thân thiết ghê nhỉ. Tôi không nhịn nổi cười, ai ngờ bị ông Giang phát hiện.

- Lại đây! Thái Linh! Cháu làm trọng tài! Cần thận không ông ăn gian đó! – Ông Giang nháy mắt, vẫy tay rồi đi về phía tôi.

Trên chiếc bàn trà ở đại sảnh đã đặt một bàn cờ pha lê màu nâu nhạt. Những quân cờ vây màu đen và trắng được để trong hai chiếc hộp gỗ, đặt gọn gàng hai bên bàn cờ.

Ôi! Cứ như dân chuyên nghiệp ấy!

Tôi căng thẳng:

- Ơ! Cháu... không cháu không hiểu gì về cờ vây cả!

- Không sao! Lại đây. – Ông Giang vẫn không chịu buông tha, lôi tôi về phía bàn cờ.

Tôi lén nhìn Hựu Thần. Tối qua tôi cứ như bắt gặp Giang Hựu Thần trong giấc mơ vậy. Trông lúc đó cậu ấy buồn bã, yếu đuối nhưng hôm nay đã thấy Hựu tươi tắn, cười híp mí nhìn tôi.

Lẽ nào tối qua tôi mộng mị thật? Mà thôi không nghĩ ngợi linh tinh nữa. Bây giờ là trận đấu cờ vây của ông Giang và Giang Hựu Thần.

- Bắt đầu! – Ông Giang giơ tay ra trước, nhanh như cắt đặt quân cờ màu đen vào giữa bàn cờ.

Cạch!

Giang Hựu Thần suy nghĩ một lát, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một quân cờ màu trắng sau đó nhẹ nhàng đặt xuống phía dưới quân cờ đen ông Giang đánh ban nãy.

Cạch!

Ông Giang chơi bừa bừa khí thế, không nói câu gì, lại đặt tiếp quân cờ đen xuống. Giang Hựu Thần nghĩ một lúc, cầm quân trắng đặt tiếp dưới quân cờ đen.

Mỗi lần ông Giang đi xong một nước cờ, Giang Hựu Thần đều phải nghĩ một lát sau đó mới lấy quân trắng đặt xung quanh quân cờ đen của ông Giang. Một lúc sau, trên bàn cờ, quân đen đã chiếm ưu thế, còn quân trắng dường như rải rác khắp nơi, bị áp đảo.

Cạch!

Ông Giang lại đặt một quân cờ xuống. Trông ông lúc này giống như một đứa trẻ con, hai mắt sáng rực lên.

Ông Giang nhìn Hựu rồi cười rõ ma mãnh, nếp nhăn trên mặt như giãn hết ra:

- Hà hà hà hà! Đúng là cháu vẫn chưa theo kịp ông được!

- Ừm! – Giang Hựu Thần khẽ ậm ừ một tiếng, hơi nhú lông mày, trên trán lặn tăn mồ hôi, mái tóc bình thường mềm mại, êm ái là vậy, thế mà lúc này như cứng queo lại.

- Mau lên! Đánh đi chứ! – Ông Giang chẳng thèm đoái hoài gì đến khuôn mặt đang khó xử của Hựu, lấy tay gõ cộp cộp chỗ rìa bàn cờ, giục Hựu.

Đứa chẳng hiểu chút gì về cờ vây là tôi thấy trên bàn cờ chỗ này quân đen, chỗ kia quân trắng, trong lòng bỗng hồi hộp Nhìn cũng biết quân đen đã bao vây hết quân trắng rồi. Đánh cờ cũng giống như đánh trận, nếu giết được sạch quân địch thì sẽ là người thắng cuộc. Như vậy tức là Hựu hoàn toàn đang bị lép vế hơn sao?!

Nghĩ bụng, tôi lo lắng nhìn Hựu, tim cứ đập thình thịch.

Giang Hựu Thần nhìn bàn cờ, sắc thái khuôn mặt thay đổi liên tục. Mấy lần cậu ấy vừa thả lỏng được một chút là lại chau mày ngay. Tay thì không hề dịch chuyển chút nào.

- Nghĩ xong chưa? Biết thế này lúc này đặt thêm ở đây cái máy tính giờ, nếu không ông ngủ gật mất. – Ông Giang nói với giọng tỉnh bơ, đầy vẻ khiêu khích.

Tôi bực mình đến nghiêng răng ken két.

Hừ! Hựu chỉ cần chút thời gian suy nghĩ nên đi nước nào thôi mà! Cái ông đầu quả dưa xấu bụng này cứ giục cậu ấy mãi.

- Được rồi! – Trước sức ép liên tục của ông Giang, Hựu cuối cùng cũng không im lặng nữa. Cậu ấy giơ ngón tay ra kẹp lấy một quân cờ rồi di chuyển đến chỗ bàn cờ.

Trông Hựu Thần rất quả quyết, hít một hơi rõ sâu, tay từ từ hạ xuống. Nhưng bỗng nhiên tay cậu ấy dừng lại.

Sao vậy?

Đứng bên cạnh, tôi nhìn thấy rất rõ, vừa rời mắt của Giang Hựu Thần cứ nhìn chăm chăm vào một góc của bàn cờ. Tôi cứ tưởng cậu ấy sẽ đặt cờ ở đó, ai dè sắp đến nơi thì cậu ấy lại do dự.

- Thái Linh! – Đột nhiên ông Giang gọi tên tôi. Tôi ngạc nhiên quay ra nhìn – Có lẽ Hựu cần suy nghĩ một lúc, ông cháu mình nói chuyện với nhau đi.

- Ơ... Vâng ạ! – Tôi khẽ liếc nhìn Hựu. Cậu ấy dường như chẳng còn nghe thấy gì hết, đang nhúu mày tập trung cao độ vào bàn cờ.

- Lần trước có đào được nhiều khoai không? – Ông Giang điềm tĩnh hỏi, tay phải còn cầm một quân cờ.

- Không nhiều lắm ạ! – Tôi lắc đầu, trong lòng thấp thỏm lo sợ. Không hiểu sao ông ấy lại đột nhiên hỏi câu này.

- Đào có khó không? – Mặt ông vẫn điềm tĩnh như vậy, làm tôi không đoán ra được ẩn ý của ông.

- Lúc đầu thấy cũng hơi khó! – Tôi nhớ lại cảnh hôm qua cùng Giang Hựu Thần đi đào khoai, mồ hôi đầm đìa. – Nhưng thử vài lần cháu cũng thấy không khó lắm!

- Đúng thế! Nhiều chuyện nếu không thử trải nghiệm qua thì sẽ không bao giờ biết được kết quả thế nào! – Giọng nói của ông có vẻ hơi khác, nhìn về phía Giang Hựu Thần như có ẩn ý sâu xa gì đó.

Tôi vội quay lại nhìn Hựu. Tay phải của cậu ấy vẫn giữ nguyên vị trí vừa rời, hơi run run, càng nhúu chặt lông mày hơn. Tim tôi cũng bị thắt lại.

Tại sao Hựu Thần lại khó xử đến thế? Lẽ nào ông Giang là cao thủ chơi cờ sao?

Nhưng thoát một cái, Giang Hựu Thần đã lấy lại được thăng bằng, mỉm cười, cầm quân cờ đặt xuống. Quân cờ nhẹ nhàng đáp xuống bàn cờ.

YES!

- Khụ! Khụ! Khụ! Thái Linh, cháu không hiểu gì về cờ vậy cả. Còn đứng đó làm gì? Mau xuống bếp pha cho ông ấm trà!

Tôi khoái trí muốn xem nước cờ tiếp theo của Giang Hựu Thần thì bất thành linh, ông Giang hét rõ to vào tai tôi.

- Oái! – Bất ngờ quá nên tôi giật bản mình, cả người run lên, vội vã nhìn ông gật đầu lia lịa. – Vâng! Vâng!

Tôi vừa gật đầu vừa lao như bay khỏi đại sảnh, chạy xuống bếp với tốc độ tên lửa siêu tốc, vội vã pha trà rồi lại chạy như bay về đại sảnh theo con đường cũ.

Lúc chạy thục mạng về phía đại sảnh, tôi lẩm nhẩm cầu nguyện liên tục – Phật tổ ơi! Các vị thần trên trời có linh xin hãy để cho Thái Linh này được xem kết quả của ván cờ.

Nhưng đã quá muộn rồi, khi tôi quay lại đại sảnh, khí thế căng thẳng, gay cấn vừa rồi đã gió thổi mây bay từ lúc nào. Trên chiếc bàn cờ màu nâu nhạt trống không. Giang Hựu Thần và ông Giang xếp lại các quân cờ, cười nói vui vẻ.

Hở! Kết thúc rồi sao?

Tôi đứng nghệt mặt ra. Đột nhiên ông Giang giơ tay ra chỉ về phía tôi, nói với Giang Hựu Thần rõ to:

- Còn nữa, việc này cháu phải tự quyết định đấy!

Nghe ông Giang nói xong, tôi cảm thấy rất hoang mang. Giang Hựu Thần mỉm cười, ngẩng đầu lên. Cậu ấy tặng cho tôi nụ cười tuyệt chiêu đẹp mê hồn thường ngày.

Bọn họ nói gì vậy? Liên quan tới tôi sao? Chuyện đánh cờ liên quan gì đến tôi?

- Ha ha ha! – Thấy tôi mơ hồ không hiểu, ông Giang bèn cười phá lên. Ông đưa tay đỡ lấy ấm trà trong tay tôi, tự mình rót đầy cốc rồi uống một hơi hết veo.

Cộp!

Ông đặt rõ mạnh cốc xuống bàn, mặt mày rạng rỡ như vừa được bổ sung thêm năng lượng:

- Ông còn có việc phải ra chăm sóc cho cây trong vườn! Ông đi đây!

Vừa nói dứt câu, ông đứng dậy, bước đi rất dứt khoát.

Nhìn bóng ông đã dần đi khuất, mặt tôi vẫn tò mò nhìn Giang Hựu Thần. Tôi nhận ra nụ cười của Hựu khác hẳn thường ngày, dường như rạng rỡ hơn, giống cửa kính được lau sạch bóng, ánh mặt trời chiếu xuống sáng choang.

Đẹp và chói lòa!

Lẽ nào... cậu ấy đã hiểu ra điều gì?

Nhìn ánh mắt kiên định của Hựu, tôi thật sự vô cùng khâm phục ông Giang. Dù tôi không biết họ đã nói chuyện gì với nhau nhưng tôi tin chắc rằng bây giờ là lúc Hựu rất hạnh phúc.

- Thái Linh! Chúng ta về phòng thu xếp hành lí thôi! Ngày mai phải đi rồi! – Hựu Thần nhẹ nhàng khom lưng xuống, giọng nói vô cùng ấm áp.

- Ơ! Phải về rồi sao? – Tôi buột miệng nói, sau đó mới sực nhớ ra đã ở đây hai hôm rồi. Khoảng thời gian vui vẻ lúc nào cũng ngắn ngủi. Ha ha ha! Thái Linh, chẳng lẽ mày nghĩ đây là nhà mày sao?

Giang Hựu Thần rảo bước đi xuống lầu. Tôi nhìn theo bóng của cậu ấy rồi phì cười.

Xoạt... Xoạt... Xoạt...

Giầy giẫm lên cỏ phát ra tiếng kêu loạt xoạt. Tôi thấp thỏm đi sau ông Giang. Chúng tôi đi vòng qua thảm cỏ nông trại đến một căn nhà.

Dùng xong bữa tối, ông Giang bảo muốn đưa tôi đến một nơi. Tôi sợ run lập cập. Ông khe khẽ đẩy cánh cửa màu đỏ hun, quay đầu lại nói với tôi:

- Vào đi!

Tôi căng thẳng đi theo ông vào trong. Ánh đèn mập mờ in bóng tôi và ông Giang.

Ồ!

Khi bước vào tôi mới phát hiện hóa ra bên trong là một không gian hoàn toàn khác.

Căn phòng rất rộng, bốn bức tường đặt những chiếc giá gỗ ngay ngắn, thẳng hàng, chia thành từng hàng một. Mỗi một hàng đều đặt mấy chiếc lá hũy còn xanh, chúng khẽ động đậy.

- Tiểu Linh! Cháu xem gì thế? – Ông Giang đi đến giá gỗ ngay trước mặt, quay người lại vẫy tay với tôi. Tôi đành bất đắc dĩ bước về phía đó.

- Đáng... đáng yêu quá! – Tôi tò mò đến nỗi ghénh cả cổ ra nhìn, bất chợt thốt lên:

- Đây là tầm ạ?

- Khà khà... đúng thế! – Ông Giang cười nhân hậu, lấy một cái kén tầm đặt vào tay tôi.

- Đẹp quá! – Tôi nhẹ nhàng lấy hai ngón tay giơ kén tầm lên. Nhờ ánh đèn, tôi nhìn xuyên qua lớp kén trong suốt, thấy bên trong có con tầm nhỏ đang cựa quậy – Sợi tầm đan khít thật! Trông cứ như đan hoa ý!

- Đây chưa phải là đẹp nhất đâu. – Ông Giang ngừng một lúc, quay đầu nhìn tôi. – Đợi đến khi lột xác biến thành bướm[1] mới là lúc đẹp nhất!

- Lột xác biến thành bướm... - Tôi tròn mắt nhìn kén tầm bé nhỏ trên tay mình. – Tầm này! Mà sắp đến lúc phải bay đi rồi nhỉ!

- Thái Linh! Loài tầm được bao bọc rất kĩ bởi vỏ kén... – Ông Giang chậm chậm bước sang một bên – Nhưng nó phải tự mình cố gắng thoát khỏi sự ràng buộc của cái kén để biến thành bướm. Khi đó nó mới mọc cánh, toát lên vẻ đẹp nhất!

Tầm... thoát khỏi kén để biến thành bướm.

Tôi mơ hồ nhìn ánh mắt rất kiên định của ông Giang. Không biết ông ấy định nói gì?!

Đợi đã... chẳng nhẽ... ông ấy ám chỉ...

- Tiểu Linh này! – Ông lão từ từ tiến đến trước mặt tôi, khe khẽ xoa đầu tôi. – Cháu muốn giúp con tầm này không?

Ơ! Quả thật là ông đang nói đến...

- Vâng ạ! Cháu nhất định sẽ giúp! – Tôi nói hết sức dứt khoát, tay còn đặt lên ngực.

- Tốt lắm! – Ông Giang cười khen ngợi rồi quay lại lấy một cái kén đưa cho tôi. – Ông chẳng có quà gì cho cháu cả, tặng hai cái kén này làm quà kỉ niệm!

- Thật ă? Cháu cảm ơn ông! – Tôi cẩn thận đặt kén trong tay, tưởng tượng ra lúc chúng hóa thành bướm bướm, sải rộng đôi cánh đẹp mê hồn. – Tầm này! Tụi mày nhất định sẽ hóa thành bướm bướm!

- Cháu sẽ được nhìn thấy thời khắc tuyệt vời đó của chúng! – Trước khi bước ra khỏi phòng nuôi tầm, ông Giang còn nói một câu rất nhỏ.

Ánh trăng như soi rõ bóng người khắng khiu của ông lão, chiếc bóng đó cứ xa dần trước mắt tôi. Bầu trời se lạnh dường như ấm áp hơn, mang lại một vị ngọt lịm.

Hì hì, tầm ơi...

Tôi nhìn bóng ông Giang đi khuất rồi lẳng lặng nắm chặt lấy tay tỏ ra rất quyết tâm.

Ngồi ở trạm đợi xe buýt, tôi vẫn còn suy nghĩ những gì ông Giang nói với tôi trong phòng nuôi tầm.

Vù...

Một làn gió lạnh thổi từ đến, tôi khẽ rùng mình, giơ tay kéo cổ áo lên, cổ khẽ rụt vào trong áo.

Lạnh quá!

Lạnh à? Chịu khó chờ một lát, đợi xe đến là có thể về nhà rồi. – Giang Hựu Thần quan tâm, cuộn lại chiếc khăn cổ bị tuột xuống của tôi rồi mỉm cười.

- Đứa nào to gan gớm nhỉ, dám gọi nhau tình củm ngay trước mặt đại ca đây! – Tôi và Giang Hựu Thần đang cố gắng giúp nhau chống đỡ lại cái lạnh thì đột nhiên có một giọng nói khó chịu gần lên.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy khoảng bốn, năm tên nhuộm tóc lòe loẹt, cười rất lưu manh, tiến lại gần chỗ tôi và Hựu Thần.

- Các cậu muốn gì? – Hựu Thần đứng chắn trước mặt tôi, bảo vệ tôi khỏi mấy tên lưu manh đó.

- Hô hô hô! Anh hùng cứu mỹ nhân hả? – Một tên đầu gấu cười khanh khách, để lộ rõ hàm răng vàng khè như lũ quỷ sứ địa ngục. Nom gớm quá đi!

- Gớm đã! Hai đứa nó đều là con trai mà! Mày nhìn lộn rồi! – Một tên mặt bự nhìn khắp tôi một lượt rồi thốt lên có vẻ không dám tin.

- Đúng đó! Hóa ra là... Ha ha ha ha! – Một tên lưu manh đầu xù như cái tổ chim ôm bụng cười ngặt nghẽo. – Tao cứ tưởng anh Lâm bảo tuyệt sắc giai nhân khuynh nước khuynh thành gì

chớ!

Anh Lâm?!

Tôi giật mình. Giang Hựu Thần nhú mào lại, khẽ lẩm bẩm – Là Lâm Tử Hạo?!

- Chết cha! – Tên đầu tổ chim bỗng giơ tay ra tự bịt chặt miệng mình lại.

- Thằng ngu! Mào làm lộ hết bây giờ! Lúc đó anh Lâm cho mào biết tay! – Tên răng vàng đâm tên đầu tổ chim một cái rồi trợn trừng mắt nhìn chúng tôi – Anh Lâm là ai không mượn chúng mào quan tâm! Dù gì hôm nay để tội tao chơi với bọn mào một lát!

Vừa dứt lời, tên răng vàng giơ nắm đấm ra. Nhanh thoăn thoắt, Hựu Thần kéo tôi tránh sang một bên rồi vội vã ôm chặt tôi trong lòng.

Xoạt... Xoạt...

Xoay bên trái rồi lại xoay bên phải Giang Hựu Thần tránh được hai cú đấm liên tiếp của tên răng vàng. Thấy mình đấm hụt, tên răng vàng tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Ê! Bọn bay! Thằng ranh này muốn bày trò anh hùng cứu mỹ nhân đây mà! Xông lên cho nó một trận!

- Lên đi! Cho nó một trận!

Câu ra lệnh của răng vàng xem ra rất có uy lực, tên đầu tổ chim và tên mặt bự hưng phấn xấn tay áo lên, giơ nắm đấm liên tiếp về phía trước mặt tôi.

Nếu như chỉ có một mình, chắc chắn Giang Hựu Thần sẽ tránh được những cú đấm đó nhưng vì vương bảo vệ tôi nên động tác của cậu ấy chậm hẳn đi.

Nhưng mà...

Tại sao Hựu lại không đánh trả lại?

Giang Hựu Thần giống như một chiếc ô lớn, cả người ôm trọn lấy tôi...

Bốp! Binh! Bốp!

Các cú đấm cứ liên tiếp giáng trên lưng, vai, cổ của Hựu.

Dù được cậu ấy ôm rất chặt nhưng tôi vẫn cảm thấy người cậu ấy khẽ run lên bởi những cú đấm tàn nhẫn đó.

Tôi nghe rõ tiếng của những cú đấm phát ra khi chạm vào người Giang Hựu Thần. Tuy tôi không thấy đau nhưng tim tôi... tim tôi như bị thắt chặt lại! Thắt lại rất chặt!

Nếu có tụi Ân Địa Nguyên ở đây, họ nhất định sẽ lao đến giúp. Không nếu có tụi Ân Địa Nguyên ở đây, bọn đầu trâu mặt ngựa kia chẳng có cơ hội động vào một sợi tóc của Giang Hựu Thần. Tam đại tướng quân nhất định sẽ bảo vệ cậu ấy. Hựu sẽ không bị trầy xước dù chỉ một chút.

Còn tôi thì chẳng làm được gì cả!

Tôi lo lắng quay đầu nhìn Hựu Thần, ai dè trông thấy một chiếc gậy to tướng.

Tên đầu tổ chim không biết lượm được cây gậy gỗ ở đâu ra, hấn đi khe khẽ phía sau lưng toan đánh lên.

- Không! – Tôi tự nhủ, trong lòng đau như dao cắt. Không biết dũng khí từ đâu trào lên, tôi lấy hết sức đẩy Giang Hựu Thần ra rồi quay người lại, không chút do dự giơ hai tay lên, lấy cả người mình che cho Hựu.

Bốp!

Tên đầu tổ chim nện ngay một gậy vào đầu tôi. Tôi hoa mắt chóng mặt, nhìn thấy phía trước toàn sao là sao, có cảm giác đầu vừa va phải cái nồi đồng to ụ. Đầu tôi đau buốt như muốn bốc hỏa, mọi cơ quan trong não như sắp long hết ra, đầu tôi nặng trĩu như đeo chì.

- Thái Linh! – Tiếng gọi kinh ngạc của Giang Hựu Thần vang từ xa tới. Tôi thấy người mình mềm nhũn như cọng dưa, có một cánh tay chắc khỏe đỡ lấy lưng tôi.

Là Giang Hựu Thần!

Đầu tôi ù đi, khó chịu vô cùng, nhưng trong lòng tôi lại rất vui.

May quá! Hựu Thần không bị đánh trúng...

Cuối cùng... tôi cũng có thể làm chút gì đó cho Hựu. Đây là lần đầu tiên tôi phát hiện ra rằng, dù có phải chết vì cậu ấy, tôi cũng cam tâm tình nguyện. Tôi... một con nhỏ gốc nghèo... thế mà đến tận giờ phút này cũng hiểu ra cái cảm giác lòng nóng như lửa đốt, ngọt ngào, đắng cay... chính là tình yêu... nhưng lẽ nào tất cả đã quá muộn.

- Xem ra phải phá bỏ lời thề đó rồi!

Một giọng nói lạnh lùng vang lên tai tôi.

Là Giang Hựu Thần sao? Nhưng giọng nói này... không giống với giọng Giang Hựu Thần mọi khi. Không dịu dàng như cậu ấy thường ngày mà lạnh như băng khiến người ta muốn đông cứng lại.

- Giang... - Tôi lẩm nhẩm muốn gọi tên cậu ấy nhưng không nói ra hơi nữa. Tôi gắng gượng mở mắt ra, nhìn thấy lò mờ.

- Tao đã nói là bọn mày đừng động vào cô ấy, bọn mày lại dám! – Giang Hựu thần quát lên tức giận, nhẹ nhàng đặt tôi vào một chỗ, quay người đi, lao người về phía đám côn đồ đó dũng mãnh như một con sư tử.

Chỉ thấy cậu ấy ngẩng cao đầu, mạnh mẽ giơ nắm đấm bên trái hướng thẳng về nửa mặt phải của tên răng vàng trùn sò. Tên răng vàng trúng đòn đau đến nổi lăn quay ra đất. Đầu tổ chim thét lên một tiếng rồi xông lên nhưng Hựu Thần đã kịp phản ứng. Tên đó chưa kịp có cơ hội giáp mặt với Giang Hựu Thần thì đã được cậu ấy “hào phóng” tặng cho hấn một cú đấm thẳng như kẻ chỉ.

Tên mặt bự vội vớ lấy một cây gậy rồi lao như điên về phía Hựu. Đôi chân dài của Hựu khẽ quét một đường rất đẹp xuống đất làm tên đó ngã bổ chửng.

Mấy tên tép riu còn lại thấy thế có vẻ sợ sệt, lăm la lăm lét đứng phía sau lưng Hựu, định lao

lên cùng một lúc.

Hựu bình tĩnh quay người lại, ra một đòn cước. Tên đứng đầu ôm ngực, hét rống lên đau đớn.

Giang Hựu Thần lại nhẹ nhàng quay lại, túm lấy tay một tên lưu manh ở gần cậu ấy nhất, bấm chặt tay hắn.

- Ối!

Tên lưu manh kêu lên thảm thiết. Sau đó Hựu hất tay hắn ra, không ngờ tay tên đó lại va đúng vào mặt một tên lưu manh khác đứng đằng sau.

- Ối! Má ơi! Cứu với! Cứu với!

- Oái! Đại ca! Cứu tụi em!

- Đại ca... em đánh không lại! Đánh không lại!

Đám du côn bị Hựu đánh tan tác, hồn bay phách lạc, tên nào cũng bò kengah bò cang trên đất. Chúng hốt hoảng nhìn Giang Hựu Thần rồi lồm cồm bò dậy, chạy toán loạn như lũ chuột nhắt.

Trời đất! Đó... đó là Giang Hựu Thần mà tôi biết sao? Sao cậu ấy lại giỏi võ thế?

Dáng người cao lớn của Hựu càng như được kéo dài trước ánh hoàng hôn. Giang Hựu Thần trông như anh hùng cái thế cưỡi trên đám mây ngũ sắc.

Cậu ấy khẽ phúi tay, chỉnh lại quần áo, hất mái tóc do ban nãy đánh nhau nên rũ hết xuống trán lên rồi đi về phía tôi.

Tôi mơ mơ màng màng nhưng như lại được ý thức, đứng dậy. Mặt Hựu sao lại có vết hơi đỏ nhỉ? Ối! Cậu ấy chảy máu rồi! Nhất định là do lúc nãy đánh nhau nên bị thương. Tôi cảm thấy vô cùng buồn, lão đảo đi về phía Hựu.

- Giang Hựu Thần... - Nhưng vừa mới bước được hai bước, cả người tôi đã không còn trụ nổi nữa, sắp ngã nhào xuống đất.

Đúng lúc đó, Hựu lao vội đỡ lấy tôi. Cả người tôi mềm oặt như cục bông được ôm trọn trong lòng cậu ấy.

Một hương thơm mát dịu như bao phủ cả khuôn mặt tôi... không biết là do ban nãy bị nện một cú như trời giáng vào đầu hay do nguyên nhân khác. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Bàn tay to khỏe của Hựu Thần bỗng đặt lên má tôi. Tôi ngửi thấy mùi hương thơm thoang thoảng, ngọt ngào giống mật ong trên bàn tay ấy. Tôi như tan chảy trong vòng tay đó.

Đôi tay của Hựu mang lại cho tôi cảm giác ấm áp, an toàn. Tôi nhìn thấy khuôn mặt đó toát lên vẻ vô cùng kiên định

Đôi môi Hựu là một đường cong hoàn mỹ nhất. Cứ như đang mơ vậy, tôi thấy đôi môi ấm áp khẽ mấp máy, giọng nói có sức hút như nam châm bỗng trào lên như dòng nước. Tôi nhắm mắt lại.

- Thái Linh! - Mình sẽ bảo vệ cậu, không để ai làm tổn thương cậu cả!

Một giọng nói trầm trầm nhưng rất quả quyết vang lên.

Giang Hựu Thần... là cậu sao....

Thái Linh! Tỉnh lại đi! Thái Linh!

Chóng mặt quá... tôi đang ở đâu...

Tôi mở tròn mắt nhìn thấy cặp mắt sáng của Hựu. Cậu ấy gọi tôi, lấy tay vỗ nhẹ vào cái đầu sắp bị tê liệt của tôi. Nhìn bốn xung quanh, hóa ra tôi đang ở trên xe buýt.

- Thái Linh! Chúng ta về đến nhà rồi. – Giang Hựu Thần xoa xoa đầu tôi. – Đầu còn đau không? Cậu ngất đến bây giờ mới tỉnh lại, mình lo không biết cậu có sao không?

- Chỉ hơi vầng đầu một chút thôi, không sao đâu! – Nhìn thấy đôi mắt tràn đầy vẻ lo lắng của Hựu, tôi thật lòng không muốn cậu ấy lo hơn nữa. – Chúng ta đi thôi!

- Ừ! – Giang Hựu Thần đứng dậy, với tay lấy cái túi hành lí. – Ui!

- Cậu sao vậy? – Nghe tiếng kêu của Hựu, tôi giật thót mình, vội vã lao về phía trước mặt cậu ấy.

- Không... không sao! Hì hì... - Mặt Hựu trắng bệch, mỉm cười nhìn tôi rồi lại giơ tay lên lấy hành lí. Mồ hôi trên trán cậu ấy nhễ nhại, có một vết máu sắp khô...

Hựu bị thương rồi! Cho dù như thế, Hựu vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng vết đau, lại còn nói dối để an ủi tôi.

Cộp cộp!

Tiếng gõ vào cửa kính nghe rất trong trẻo vang lên. Tôi quay đầu lại thì nhìn thấy ba dáng người quen thuộc. Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn và Kỳ Dục. Họ đứng bên ngoài, vẫy tay với Hựu.

Giang Hựu Thần cũng nghe thấy tiếng gõ cửa vừa rồi. Hựu cúi đầu mỉm cười. Nhưng ánh mắt của tam đại tướng quân vừa lướt qua Giang Hựu Thần thì thoát một cái, ba người như bị đông cứng lại, thời gian bỗng ngừng trôi.

Kỳ Dục lại còn trừng mắt hung dữ nhìn tôi. Ánh mắt đáng sợ quá. Tôi hãi đến mức run bần người, đứng nép phía sau lưng Hựu.

- Thái Linh! Chúng ta xuống xe! – Hựu bình tĩnh quay lại nói với tôi. Tôi cứng đờ người đi theo cậu ấy.

- Hựu! Cậu bị thương rồi! Xảy ra chuyện gì vậy? – Kỳ Dục tức như muốn bốc hỏa, mắt trừng lên lao về phía chúng tôi, hét lên rõ to. Giọng nói oang oang đó làm tôi sợ thót tim, lùi lại sau mấy bước. Tôi có cảm giác ánh mắt tức giận muốn tóe lửa đỏ cứ nhắm về phía tôi.

- Trên đường về gặp chút rắc rối nhưng đã giải quyết ổn thỏa cả rồi! Dục, đừng lo! – Giang Hựu Thần cười như không có chuyện gì. Một cơn gió nhẹ lướt qua, thổi tóc Hựu bay bay, bỗng bình làm hiện rõ hơn vết thương trên mặt.

- Vết bầm và máu... Nếu mình ở đó sẽ không có chuyện này! – Giọng nói trầm trầm của Nghiêm Ngôn cất lên rất dứt khoát, dường như muốn “bóc trần” lời nói dối của Hựu. Tôi ngẩng đầu lên, hơi ngạc nhiên, không may bắt gặp đúng ánh mắt nghiêm nghị của Nghiêm Ngôn.

Dữ quá! Tôi không tự làm chủ được nữa, chân lùi thêm mấy bước về sau.

- Sau này đi ra ngoài, cậu phải cho bọn mình biết, không thể tùy tiện đi một mình, như thế nguy hiểm lắm. – Tôi còn chưa kịp thoát khỏi sự đe dọa đáng sợ của Nghiêm Ngôn thì Ân Địa Nguyên lại chậm rãi nói. Cậu ta vẫn bình tĩnh như mọi ngày nhưng từng câu từng chữ có uy lực vô cùng. – Hựu! Mọi người đều lo lắng cho cậu đấy!

Ân Địa Nguyên vừa dứt lên, tam đại tướng quân chẳng ai bảo ai, nhất loạt quay sang trừng mắt nhìn tôi đầy vẻ coi thường, sau đó lại chuyển tầm nhìn về phía Giang Hựu Thần nhưng là với ánh mắt quan tâm, chăm sóc. Họ dường như coi tôi là kẻ ngoài cuộc, cái của nợ chỉ tổ làm vướng tay vướng chân.

Nhìn ba người bọn họ rồi nhìn vết thương trên mặt Hựu, trong lòng tôi bỗng thấy khó chịu. Tôi cúi đầu xuống, đầu óc rối bời như mớ bòng bong.

- Được rồi! Không còn sớm nữa! Để mình đưa Thái Lăng về nhà!

- Không được! Cậu phải về nhà ngay để chữa trị vết thương. – Ân Địa Nguyên vội vã tiến lên một bước, đứng chặn giữa tôi và Hựu Thần.

- Nhưng mà... - Giang Hựu Thần nhìn tôi, giọng nói đầy vẻ lo lắng.

- Hựu! Phu nhân có việc gấp muốn gặp cậu. Cậu đừng để phu nhân phải đợi lâu quá! – Ân Địa Nguyên nói một câu đầy sức thuyết phục. – Để mình đưa cậu ta về nhà. Dục! Ngôn! Hai cậu đưa Hựu về.

Hả?! Ân Địa Nguyên đưa tôi về?

Tôi thẹn cả người ra, ngạc nhiên nhìn cậu ta. Mắt kiếng của Ân Địa Nguyên như phát ra những tia sáng lạnh run người. Tôi không hiểu trong lòng cậu ta đang thực sự nghĩ gì nữa.

Hựu do dự một lát đành thở dài:

- Nếu là Nguyên đưa Thái Lăng về thì mình yên tâm rồi!

Hựu nhìn tôi gật đầu, quay người lại, cùng Kỳ Dục và Nghiêm Ngôn đi đến chiếc xe hơi sang trọng cách đây không xa.

Brùm... Brùm...

Xe hơi bắt đầu chuyển bánh, lát sau đã mất hút. Nhìn thấy đám khói mà chiếc xe để lại, tôi có cảm giác man mác buồn. Thái Linh! Lẽ nào mày hi vọng Hựu đưa mày về sao?

- Đi thôi! – Một giọng nói lạnh hơn cả nước đá vang lên. Tôi quay lại nhìn Ân Địa Nguyên. Đằng sau cặp mắt kiếng trong suốt kia là một đôi mắt vô cùng băng giá.

Thịch!

Không hiểu sao trong lòng tôi cứ thấp thỏm không yên.

LÊNH ĐÊN H TÌM HỒN ĐẢO BÌNH YÊN CHO TÂM HỒN

Funny Wonderland

Địa điểm:

Nhà ăn trường British

Hội trường British

Văn phòng hội học sinh

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Anna – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện sẽ có một cuộc hẹn hò lãng mạn

Lắng nghe nhịp tim rộn ràng của mình

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời nguyện cầu của con

Thế là Chúa ban cho tôi một trải nghiệm về nhịp tim.

Cộp...cộp...cộp...

Trên con đường vắng lặng chỉ còn có âm thanh của giày quét trên mặt đất. Không khí u ám quá!

Tôi vội quay đầu sang lén nhìn Ân Địa Nguyên đi bên cạnh. Rõ ràng cậu ta chủ động đòi đưa tôi về nhà, nhưng đã đi 20 phút rồi, cậu ta chẳng thèm nói với tôi một câu.

- Tôi... - Tôi muốn nói vài câu để làm giảm đi bầu không khí căng thẳng kiểu "chiến tranh lạnh" nhưng thái độ thờ ơ của Nguyên làm cổ họng tôi cứng ngắc lại.

Gió chiều khẽ thổi lay động cành cây, lá cây kêu xào xạc. Tôi lặng lẽ đi đằng sau Ân Địa Nguyên.

Đi qua từng cây đèn đường, tôi nhìn bóng mình lúc được kéo dài ra, khi thì co lại, rồi lại dài ra...

- Xin cậu hãy tránh xa Hựu ra! – Bỗng đi đến một cây đèn đường, Ân Địa Nguyên dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi, mặt mày Nguyên cứ như bị mây đen mù mịt bao phủ.

- Hả?! – Vì đột ngột quá tôi chưa kịp định thần lại, chờ người ra nhìn cậu ta. Ánh sáng đèn đường chỉ chiếu một phần trên khuôn mặt Ân Địa Nguyên.

- Xin cậu sau này tránh xa Hựu ra! – Đúng lúc tôi đang mơ hồ, Ân Địa Nguyên quay đầu lại nhấn mạnh một lần nữa từng câu từng chữ ban nãy cho rõ ràng.

Qua cặp mắt kính trong suốt, ánh mắt đó càng lạnh lùng hơn, cứ như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào tim tôi.

- Tại sao? – Cả người tôi như bị búa sắt vạm vỡ tấn nện trúng, hồn bay phách lạc, cả người nghệt ra.

Tại sao phải cách xa Giang Hựu Thần? Ngày trước tôi và bọn họ chẳng phải luôn ở cạnh nhau sao? Lẽ nào tôi làm gì sai?

- Cậu không thấy ở cạnh cậu, Hựu toàn bị tổn thương sao? – Ân Địa Nguyên nhíu mày lại định nhìn tôi chòng chọc nhưng cậu ta lại từ từ chuyển tầm mắt sang chỗ khác. Phía trước mặt tôi như có một lớp sương mù dày đặc, hỗn loạn vô cùng.

- Xin...xin lỗi! – Nhớ lại bộ dạng thê thảm của Hựu, tôi hối hận vô cùng, cúi đầu rồi khom lưng xuống. – Tôi thề là chỉ có mỗi lần này... lần sau sẽ không...

- Không có lần sau đâu! Cậu dựa vào gì mà thề thốt chứ?

Nhưng câu nói của Nguyên đã làm lời thề của tôi sụp đổ hoàn toàn:

- Tôi hi vọng cậu tự động rời khỏi Giang Hựu Thần! Xa vào, càng xa càng tốt!

- Tại sao? – Tôi như ý thức được, hỏi ngược lại nhưng câu hỏi bị nhấn chìm trong ánh mắt

đáng sợ của Ân Địa Nguyên.

- Vì... cậu không có tư cách bước vào thế giới của Hựu!

Thế giới?

Thế giới... của Hựu?

Tít... tít...

Ân Địa Nguyên vừa dứt lời thì chuông di động reo lên thúc giục. Cậu ta lấy di động ra rồi đi sang chỗ khác nghe.

Tôi đứng như chôn chân ở một chỗ, tai hãy còn vang vọng lại câu nói vừa rồi của Nguyên. Lòng tôi thấy chua xót khôn xiết. Thật vậy sao? Tôi dựa vào cái gì để bảo vệ cho sự an nguy của Hựu? Cậu ấy luôn bảo vệ tôi. Thế giới của tôi và Hựu hoàn toàn khác nhau...

Tôi được mọi người gọi là bà chúa xui xẻo, còn cậu ấy là đệ nhất hoàng tử nổi tiếng của trường British. Ngoài việc luôn mang đến cho cậu ấy vô vàn rắc rối, tôi giúp được cái gì chứ...

- Thái Lăng! – Giọng nói lạnh sống lưng của Ân Địa Nguyên cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Tôi hốt hoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ mặt hình sự đó đang muốn cảnh cáo tôi. – Tôi nhắc lại lần cuối... không được lại gần Hựu! Từ trước đến nay cho cậu ở gần Hựu chẳng qua là ở bên cậu, Hựu cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng bây giờ sự tồn tại của cậu đang đe dọa sự an toàn của Hựu. Cho nên sau này bọn tôi sẽ nghĩ đủ cách để cậu không còn xuất hiện trong cuộc sống của Hựu nữa.

- Tôi... - Nhìn bộ mặt nghiêm túc của Ân Địa Nguyên, tôi cảm thấy mình như quả bong bóng bị xì hơi, mọi hi vọng đều biến thành bong bóng xà phòng, tan đi hết.

Tôi khẽ mấp máy môi, mắt tròn vo như ốc bươu, đứng đần ra nhìn bóng Nguyên đã đi khuất. Đẳng ghen trong lòng cứ trào lên như những đợt sóng, cứ từng đợt từng đợt dâng lên đầu...

Ngày hôm sau, tôi đến trường trong tâm trạng thấp thỏm lo sợ.

- Đó không phải là Thái Lăng sao?

- Ồ! Không ngờ cậu ta còn dám vác mặt đến trường!

Lạ thật! Sao hôm nay ai nhìn thấy tôi đều như nhìn thấy virus gây bệnh vậy? Họ đều nhanh nhanh chóng chóng trốn mặt tôi. Tai tôi vang đến liên tiếp những lời xì xào bàn tán.

- Hừm! Tin tức đều được dán lên hết rồi, xem ra lần này được làm nhân vật chính đây!

- Nhìn thấy hình chưa? Thật chẳng dám tin!

Tin tức? Hình?

Những câu nói ào ạt đập đến tai tôi dường như chỉ bàn đi bàn lại xung quanh hai từ đó. Tôi giật mình... hay là...

Tôi ba chân bốn cẳng chạy thục mạng, lao một mạch về chỗ bảng tin ở trường.

Hộc! Hộc! Hộc!

Tôi đứng vững lại, tròn mắt nhìn lên chỗ dán tin. Vừa nhìn, cả người tôi chết đứng như vừa bị sét đánh trúng.

Sự thật về hội trưởng hội học sinh

Cuộc hẹn hò ngọt ngào, lãng mạn nhất trong lịch sử!

Một dòng chữ in nghiêng màu đỏ vô cùng bắt mắt hiện ra. Dưới ngay đó là ảnh chụp tôi và Giang Hựu Thần đang đào khoai ở nông trại, hai người chúng tôi nhìn nhau cười tươi rói.

Anh hùng cứu mỹ nhân... Mỹ nữ? Mỹ nam tử?

Một tấm hình khác làm tôi ghen ngào, đó là bức hình Hựu đang ôm chặt tôi để bảo vệ tôi khỏi mấy tên lưu manh. Trông tôi lúc đó run cấp cấp vì sợ, còn Hựu Thần thì bất chấp tất cả để bảo vệ tôi. Trên mặt cậu còn có vết thương bầm tím.

Tôi kinh ngạc nhìn hết tất cả một lượt, tia hi vọng cuối cùng của tôi sụp đổ hoàn toàn.

Cả sáng nay, tôi không thấy Hựu đâu cả. Chiếc bàn cậu ấy ngồi bên cạnh tôi trống không.

Đầu tôi cũng rỗng tuếch...

Tuy ngồi trên ghế nhưng tai tôi chẳng nghe lọt chút nào lời giảng của thầy. Quyển vở để trên bàn cả buổi sáng chẳng viết được chữ nào...

Khó khăn lắm mới đến trưa, tôi đứng dậy, ngán ngẩm cúi đầu, lê từng bước chân nặng nề đi. Trên đường, tôi cẩn thận tránh mặt từng học sinh đi ngang qua. Tôi sợ lại phải nghe những lời đồn không hay ho đó.

Tôi rảo bước nhanh đến chỗ gọi đồ ăn thường ngày, lễ phép nói với mấy bác ở nhà bếp:

- Bác ơi! Cho cháu một phần sườn nướng, một đĩa rau xào, một bát cơm. Cảm ơn bác!

- Đây! – Chưa đến hai giây sau, một giọng nói gầm gè vang đến làm tôi muốn rách màng nhĩ. Tôi giật mình ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai chiếc bát đặt trên chiếc khay màu cam thò ra ngoài.

- Cảm ơn... Ơ! Bác ơi! Cháu gọi cả món sườn nữa... - Tôi cúi đầu ngấp ngừng một lát, mắt thộn ra. Trên khay không hề có món sườn, rõ ràng chỉ có một bát cơm trắng và một đĩa rau xào đen ngòm.

- Không có! Hết rồi! – Lạ thật, mọi khi mấy bác phục vụ đều đơn đảm, nhiệt tình với tôi, vậy mà hôm nay sao lại thế? Cứ như uống nhầm thuốc, họ hậm hực với tôi ra mặt.

Bác ta hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn tôi, đáng sợ hơn ánh mắt đó như hai tia lửa điện nhắm thẳng tôi...

- Đó không phải là... - Nhìn qua cửa kính, tôi thấy trong nhà bếp còn bao nhiêu món hải sản

ngon lành, sườn nướng cũng rất nhiều. Bác ấy làm gì vậy?

- Đi đi, đừng đứng đó chặn đường! – Không ngờ nhìn bộ dạng của tôi, bác ta càng tức điên hơn, xua xua tay đuổi tôi đi, sau đó quay ngoắt người lại chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi cả.

- Cháu... - Tôi đứng nghệt ra như phỗng, định tranh hơn thua với bà ta nhưng đầu lại loạn cào cào. Thôi vậy! Rau ăn với cơm cũng được, chẳng cần đến cá thịt, mình là người thiếu niên biết kham khổ, đạm bạc.

- Một chàng hoàng tử tốt bụng là thế lại bị kẻ khác lợi dụng để đi đánh nhau. Đúng là đáng buồn thật! - Tôi đang định bụng khay thức ăn rồi khỏi thì nghe thấy giọng nói cao vổng lên của bác ta.

Hoàng tử...đánh nhau?

Trong đầu tôi bỗng hiện lên tấm hình và hàng chữ đỏ to dùng trên bảng tin của trường. Chả nhẽ, ngay cả bác ta cũng nhìn thấy nên phần nộ về tin đồn đó, ghét tôi như các học sinh khác.

Tay bụng khay thức ăn của tôi khẽ run lên một lúc. Tại sao?

Mọi người dường như ai cũng tin vào bức ảnh và những dòng chữ nhảm nhí trên bảng tin, chẳng ai tin tôi hoàn toàn trong sạch, không cho tôi cơ hội giải thích, lại còn mỉa mai, châm chọc tôi. Mọi người không một ai tin tôi sao?

Khó khăn lắm tôi mới tìm được một chiếc bàn trống. Tôi thận trọng nhìn xung quanh. May quá, trên ghế không có bã kẹo cao su, cũng không bị lung lay như răng bà lão. Tôi an tâm phần nào nhưng vừa ngồi xuống thì thấy lạnh sống lưng.

Trong nháy mắt, dường như có vô vàn ánh mắt soi mói, giễu cợt thậm chí coi thường đổ dồn tập trung về phía sau lưng tôi. Lúc này tôi bỗng thấm thía câu thành ngữ "Kim châm sau lưng".

- Ôi chà! Các cậu có phát hiện da của Thái Lăng trắng quá à!

- Chớ còn gì nữa! Mà hình như cũng chẳng nhìn thấy rõ hầu nhĩ!

Cố chịu đựng những câu dị nghị kiểu đó xối xả ập đến như nước thủy triều, tôi gắp miếng rau lên cảm thấy những câu nói đó càng lúc càng chói tai.

- Ai da! Đúng là bó tay luôn, mọi người có nhìn thấy mấy tấm hình đó không? Cậu ta và Giang Hựu Thần thẩm thiết ghê nhỉ!

Khi chữ "Giang Hựu Thần" vang đến tai tôi, tôi cảm thấy đầu óc mình như bị tê dại, những câu nói cảnh cáo của Ân Địa Nguyên cứ vang vọng lại.

Nhưng bây giờ sự tồn tại của cậu đang đe dọa sự an toàn của Hựu. Cho nên sau này bọn tôi sẽ nghĩ đủ cách để cậu không còn xuất hiện trong cuộc sống của Hựu nữa.

Choang!

Bỗng một tiếng động rất lớn phát ra từ phía bên phải bàn ăn của tôi.

Những lời xì xào im bật, cả phòng ăn yên lặng đến đáng sợ. Tôi sợ thót tim quay đầu sang.

Thịch!

Bên đó có một người tóc màu hung đỏ đang đứng dậy.

Kì Dực?!

Trên bàn Kì Dực có một bát cơm bị ném bắn tung tóe, đĩa thì mỗi nơi một chiếc. Mặt cậu ta trông vô cùng đáng sợ, mái tóc hung đỏ như dựng đứng cả lên.

- Nghe cho rõ đây! Giang Hựu Thần là hoàng tử của trường British, không phải là người để cho ai muốn nói gì thì nói đâu!

Kì Dực từ từ ngược đầu lên, ánh mắt cháy bùng bùng ngọn lửa giận dữ quét xoẹt qua cả phòng ăn một lượt. Ai cũng sợ đến toát mồ hôi hột.

- Dực! – Bỗng có một người đứng dậy, giọng nói trầm trầm vang cả phòng ăn - Tôi biết mọi người gần đây đều đã nhìn thấy tờ tin được dán đó, ai cũng rất hoang mang nhưng tôi muốn nhắc nhở mọi người: Ở trường British, Giang Hựu Thần từ trước đến giờ đều là học sinh ưu tú nhất. Những chuyện mọi người tưởng tượng không thể xảy ra với một học sinh ưu tú như thế. Huống hồ lúc đó Hựu chỉ xả thân vì nghĩa, như thế cũng là sai sao?

- Đúng thế! Hựu là hoàng tử của trường British, hành động đó là xả thân vì nghĩa.

- Hựu làm sao có thể có chuyện gì mờ ám với tên Thái Lăng thấp kém kia chứ!

- Tôi nghĩ Thái Lăng nhất định nóng lòng muốn ngồi vào ghế hội trưởng hội học sinh, muốn tự đánh bóng mình nên mới nghĩ ra cái hạ sách đó...

Nghe Ân Địa Nguyên nói, mặt mọi người như bùng tỉnh. Họ lần lượt chìa mũi nhọn về phía tôi. Nhìn bóng của tam đại tướng quân đã đi khuất, lòng tôi càng lúc càng nặng trĩu.

Một ngày ngỡ hàng năm... Một ngày mà ngỡ hàng năm.

Cuộc sống ở trường ngày một khó khăn, bất luận đi đến đâu cũng nghe thấy tiếng cười khinh khỉnh cùng lời nói bàn tán chẳng mấy tốt đẹp gì. Mỗi hôm đều có những ánh mắt kì quái sầm soi tôi.

- Nhìn kìa! Đó là bạn Thái Lăng đó hả?!

- Không ngờ mặt dày thiệt, vẫn dám đến trường! Đúng là...

Tôi cố nhắc bước chân nặng như đeo chì về phía văn phòng của hội học sinh nhưng trên đường đi, những câu nói chỉ trích dồn dập đập vào tai tôi.

Boong!

Đúng 12 giờ, tôi chuẩn bị mở cửa bước vào văn phòng hội học sinh.

Trong phòng ngồi chật ních người, những cán bộ lớn nhỏ của hội học sinh đều có mặt. Tên

Lâm Tử Hạo đáng ghét cùng tên hầu cận mập lùn cũng đã đến. Bên cạnh còn có một bóng người với mái tóc dài – đó là An Vũ Phong. An Vũ Phong ngồi ở một góc, mái tóc bồng bênh che mất đôi mắt của cậu ấy. Phong không nói câu gì, có vẻ như đến để nghe cuộc họp.

- Ô! Hơ hơ hơ! Bạn hội trưởng hội học sinh "xinh đẹp"! Hôm nay bạn suýt đi muộn đó. – Nhìn thấy tôi, cái mũi diều hâu của tên Hạo phun ra một câu làm tôi hết hoảng.

Không đợi tôi kịp trả lời, Lâm Tử Hạo tỏ ra vô cùng phấn khích, giở chiêu "võ mồm" - Để hoàng tử Giang Hựu Thần phải đánh nhau, cậu lợi hại thật! Bạn hội trưởng "xinh đẹp", bạn Thái Lăng "xinh đẹp"!

- Tôi... - Nghe câu nói đó của tên Hạo, mặt tôi đỏ bừng, bối rối đứng ngây người ra không biết nên làm gì.

- Lâm Tử Hạo! Đây không phải cái chợ! Muốn buôn "tin vịt" gì thì đề nghị ông bạn ra ngoài cho! – An Vũ Phong nói một câu tỉnh bơ làm mọi người cười ồ cả lên. Mặt Lâm Tử Hạo lập tức biến sắc, lúc thì đỏ bừng, lúc lại trắng bệch.

- Thái Lăng! Hôm nay chủ yếu phải bàn chuyện tháng tới tổ chức lễ hội âm nhạc Red or White của trường British và Maria. Bây giờ cậu đại diện phát biểu ý kiến xem.

- Ồ! Được! – Tôi cảm kích nhìn An Vũ Phong ngồi bên cạnh rồi vội vàng nói tiếp chủ đề cậu ấy vừa đề nghị. Tôi định thần lại, mở tập tài liệu trên bàn, dựa vào đó đọc to lên. – Ngày hội âm nhạc Red or White giữa trường British và trường Maria là hoạt động mỗi năm đều tổ chức một lần, mỗi trường cử ra một đại diện...

- Khoan đã... - Lâm Tử Hạo lúc này vẫn còn im hơi lặng tiếng, bỗng nhiên như cá ngoi lên mặt hồ, thối phập phồng bong bóng nước. – Thái Lăng! Cậu định tổ chức cuộc họp hay là đọc diễn văn đó? Nếu như cậu không có hứng thú với việc của hội học sinh thì nên nhường chức hội trưởng đi là vừa! Tính tôi hay thương người, không muốn nhìn thấy cậu phải chịu khổ sở. Hơ hơ hơ...

Câu nói vừa rồi của Lâm Tử Hạo như sét đánh ngang tai, cả căn phòng khó khăn lắm mới trật tự thì bây giờ lại nhốn nháo cả lên.

- Lâm Tử Hạo! – Một giọng nói lạnh lùng cất lên, An Vũ Phong ngẩng đầu lên, tức giận nhìn Lâm Tử Hạo.

- Ha ha ha... tôi chỉ nói sự thật thôi mà! Bạn Thái này! Tôi thấy bạn nên tự động thôi học thì tốt hơn, cứ gắng gượng mãi lại làm liên lụy người khác! Hơ hơ hơ... - Lâm Tử Hạo bất chấp cơn giận của An Vũ Phong, hãnh nói với giọng vô cùng xảo quyệt, cười sằng sặc như bị điên.

Tên đó vừa đứng dậy, khệnh khạng đi lướt về phía tôi, ngồi lên ghế dành cho hội trưởng.

Nghe những câu nói châm chọc của hắn, lồng ngực tôi khó chịu vô cùng, tất cả máu nóng trong người đều dồn hết lên đỉnh đầu nhưng lại không thể phản bác được, chỉ đứng chôn chân ở một chỗ, mặt đỏ bừng không nói câu gì.

- Sao không nói gì vậy? Bạn hội trưởng xinh đẹp, bạn Thái Linh yêu quý, hay lại muốn người khác nói hộ mình! Hơ hơ hơ... - Giọng nói của hắn nghe chua như đấm vào tai. Tiếng cười gian xảo làm tôi nghĩ tới hình ảnh người sói khi trăng tròn.

- Thái Lăng thế này làm hội trưởng được không? Chẳng có chút uy nào cả...

- Ủ! Nếu như trường British có một con người yếu đuối thế này chẳng biết sẽ còn phát sinh chuyện gì...

- Ngày hội âm nhạc Red or White sắp bắt đầu rồi! Xem ra khả năng trường British giành phần thắng là khó lắm.

Cán bộ hội học sinh thấy phản ứng của tôi liền lắc đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi.

- Thái Lăng! Cậu cứ nói những gì cần nói! Cậu là hội trưởng, không cần để ý đến bọn họ! – An Vũ Phong có vẻ hơi tức giận, trừng mắt nhìn đám người đó. Mọi người nhìn thấy An Vũ Phong, họ sợ hãi im bặt lại nhưng ánh mắt vẫn nhìn tôi khinh khỉnh.

- Ngày hội âm nhạc Red or White... - Tôi mấp máy môi, cảm thấy mình không còn chút sức lực nào. Tôi hận bản thân thật vô dụng.

Tim tôi như rơi vào hố sâu không đáy, cố dùng chút sức lực cuối cùng nói hai từ:

- Giải tán!

Một ngày ác mộng đã trôi qua, những lời dị nghị của bọn họ có vẻ như đã nhảm rồi nên không còn nhiều nữa. Tôi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi ra khỏi phòng học.

Tôi đi về phía cổng trường, khi đi qua văn phòng làm việc của Lâm Tử Hạo bỗng thấy một bóng người quen thuộc đi vụt qua.

Khoan đã!

Tôi dừng lại, căng mắt nhìn. Người đó... mái tóc dài bồng bênh.

An Vũ Phong?! Sao cậu ấy lại đi từ phòng Lâm Tử Hạo ra?

Tôi vội nấp về một bên, nhìn bóng dần đi khuất của An Vũ Phong, trong lòng cảm thấy hơi mơ hồ.

Thần thờ một lúc lâu, tôi lại lê bước chân mệt mỏi, mang theo cái đầu ong ong của mình về nhà.

Trời đất!

Đột nhiên, tôi thấy tay mình trống không. Tôi quên mất mang cặp sách về. Tôi đành lao như bay về phòng học, chạy tới chỗ bàn học thu xếp mọi thứ.

- Sao cô vẫn chưa về? – Một giọng nói điềm tĩnh quen thuộc vang lên.

Hóa ra An Vũ Phong đang ở phòng học từ lúc nào.

Nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, tôi thấy An Vũ Phong ngồi ở một góc lớp học. Bức tường như hắt bóng che mất người của Phong, mái tóc dài vẫn bồng bênh, cậu ấy im lặng.

- Ơ... tôi về ngay đây. – Tôi không muốn nói gì với An Vũ Phong. Dù gì bắt đầu từ hôm qua tôi đã là kẻ địch của trường British, là kẻ có nhiều scandal nhất trường. Bây giờ chỉ còn cách gạt những buồn phiền, chán nản sang một bên để về nhà làm một giấc thôi.

- Cô đang chạy trốn sao? – Giọng nói lạnh lùng của An Vũ Phong vang lên. - Việc đã đến nước

này có mọc thêm cánh cô cũng chẳng thoát được!

Tôi hốt hoảng ngẩng đầu lên thấy Phong vẫn ngồi ở chỗ đó.

Tôi chỉ biết câm lặng.

- Sao không nói gì hết? – An Vũ Phong đứng dậy đi về phía tôi, nhú mào rồi nhún vai, điệu bộ như không tán thành với thái độ của tôi.

Tôi lặng lẽ cúi đầu, nắm chặt chiếc cặp sách vừa thu dọn khi nãy. Tôi đang chạy trốn sao?

- Bị nói trúng tim đen rồi hả? – Câu nói của An Vũ Phong như một mũi tên sắc nhọn xuyên thẳng vào trái tim tôi.

- Đã... đã muộn rồi! Tôi... tôi phải về nhà – Tôi cầm lấy cặp sách, lao như bay khỏi phòng học nhưng ai ngờ đúng lúc tôi chỉ còn cách cửa lớp một bước chân thì có một lực rất mạnh từ phía sau lưng tôi lao tới đóng rầm cửa lại.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, cả người tôi đâm sầm vào cửa, cặp sách cũng văng qua chỗ khác, mặt mày sa sầm, cả người đổ về phía sau.

- Thái Linh!

Sau lưng có đôi bàn tay ấm áp, chắc khỏe giữ chặt lấy tôi. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của An Vũ Phong. Vì chạy nhanh quá nên tóc cậu ấy có vẻ hơi rối, ánh mắt Phong tràn ngập sự quan tâm và căng thẳng.

- Bỏ tôi ra! Buông ra! – Hơi ấm phía sau lưng làm tim tôi ấm áp trở lại nhưng cũng vô cùng hoang mang. Tôi giãy giụa, hét lên rõ to, muốn thoát khỏi vòng tay của cậu ấy.

- Không buông! – An Vũ Phong lặng lẽ dùng sức mạnh hơn ôm chặt lấy tôi.

- Buông ra! – Tôi vừa ngượng ngùng, vừa tức giận, cố hết sức đẩy An Vũ Phong ra nhưng cậu ta khỏe quá, tôi không cách nào thoát được. Do nóng vội nên tôi buột miệng. - Giang Hựu Thần nhìn thấy sẽ hiểu nhầm!

An Vũ Phong như biến thành một con robot bị ấn nút tạm dừng, cả người cứng đơ.

Ánh mắt cậu ấy sâu thẳm, như một thanh kiếm sắc nhọn xuyên vào mắt tôi, muốn thăm dò tôi.

Qua ánh mắt đó rất dễ nhìn ra những tâm tư phức tạp, hỗn loạn đang trào lên trong đôi mắt của An Vũ Phong, như muốn nhấn chìm tôi vào trong đó.

Đột nhiên cậu ta bỗng dùng sức, hai tay cứng như thép, ôm chặt tôi vào lòng.

- Oái! – Tôi giật mình hét lên. Cậu ta định làm gì? Chả nhẽ...

- Thái Linh! Mình sẽ bảo vệ cậu!

Từng câu từng chữ của An Vũ Phong như kết tinh lại trên không...

Dường như...

Lúc này thời gian bỗng ngừng trôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Phong, bên tai tôi bỗng vang lên một giọng nói khác.

Thái Linh! Mình sẽ bảo vệ cậu, sẽ không để ai làm tổn thương cậu.

Trên xe buýt, Giang Hựu Thần ôm tôi và cũng nói những câu nhẹ nhàng như thế...

Giang Hựu Thần...

Giang Hựu Thần!

Tôi như định thần lại, phát hiện ra bị An Vũ Phong ôm rất chặt. Tôi lấy hết sức đẩy cậu ta ra. Hình như Phong cũng bị bất ngờ nên bị tôi đẩy ngã về phía tường.

- Ha ha ha ha... - Nằm ngoài dự đoán của tôi, An Vũ Phong bị đẩy như thế mà không hề tức giận, trái lại còn cười, tỏ ra rất thờ ơ.

- Cậu cười cái gì? - Tôi không hiểu, nhìn Phong. Tại sao... tại sao lúc này mà cậu ta còn cười được? Không phải là do tức giận chứ? Hay là hận tôi? Nhìn Phong cười, tôi thấy người mình lạnh buốt.

- Cô vẫn còn mơ tưởng đến Giang Hựu Thần sao? - An Vũ Phong vẫn cười như kiểu thường ngày, khuyên tai kim cương sáng lấp lánh. - Những lúc thế này hắn ta ở đâu? Hắn ta có xuất hiện để bảo vệ cho cô không?

Thịch!

Tôi như người bị điểm trúng huyệt, tim thất lại. Tôi thần thờ nhìn An Vũ Phong, câu nói vừa rồi của cậu ta như vang vọng lại liên tục.

- Những lúc thế này hắn ta ở đâu? Hắn ta có xuất hiện để bảo vệ cho cô không?

- Tôi tin cậu ấy! Tôi tin Giang Hựu Thần, cậu ấy nói sẽ bảo vệ tôi... nhất định...

Tôi nhìn An Vũ Phong đứng trước mặt, câu nói trước đây của Giang Hựu Thần không ngừng vang vọng bên tai tôi. - Xin lỗi, An Vũ Phong! Xin lỗi...

- Cô... - Nụ cười của Phong bỗng vụt tắt, môi mấp máy không nói lên lời.

Cậu ta quay người lại, đâm rất mạnh một nhát vào tường, tiếng động đó phát ra như giày vò tim tôi.

Dáng người cao lớn của An Vũ Phong đứng chôn chân ở một chỗ.

Lúc đó trông cậu ấy vô cùng cô độc và lạnh lẽo.

Tích tắc... tích tắc...

Thời gian như bắt đầu chạy trở lại.

Tôi có cảm giác vừa phải trải qua cả thế kỉ dài đằng dặc. Giọng nói của An Vũ Phong chậm rãi vang lại:

- Vậy thì tùy cô!

Phong chậm chậm cúi người xuống, lặng lẽ nhặt lấy chiếc cặp tôi đánh rơi rồi đặt gọn gàng lên bàn. Cậu ấy như muốn nói với tôi nhưng cũng như lẩm bẩm một mình.

- An... - Tôi định gọi Phong nhưng nhanh như chớp, An Vũ Phong đã mở cửa chuẩn bị đi khỏi.

- Tên Lâm Tử Hạo chết tiệt. – Trước khi đi, tôi nghe loáng thoáng Phong mắng một câu.

Lâm Tử Hạo?

Sáng nay thấy An Vũ Phong đi vào văn phòng. Lẽ nào cậu ta đi tìm Lâm Tử Hạo? Rốt cuộc là vì chuyện gì chứ...

- An Vũ Phong! Cậu...

Tôi chưa kịp nói dứt câu, tiếng đóng cửa đã vang lên, bóng dáng đơn độc của An Vũ Phong cũng biến mất hút.

Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của An Vũ Phong nhưng tôi biết rất rõ cậu ấy đã bị tổn thương, cũng giống như lúc tôi bị tổn thương vì Giang Hựu Thần.

- Hội trưởng Thái Lăng! Xin mời đến tham dự cuộc họp gấp của hội học sinh! Hội trưởng Thái Lăng...

Vừa mới sớm ra, tôi run rẩy đối chọi với bao nhiêu sự hồ nghi và thách thức. Dây thần kinh đang căng ra như dây đàn của tôi vẫn chưa có dấu hiệu phục hồi thì lại chuẩn bị đón thử thách mới.

- Hội trưởng Thái Lăng! Phó hội trưởng Lâm nhấn đúng mười phút sau phải đến họp, nếu không...

- Được rồi, được rồi, tôi biết rồi! Tôi sẽ đi ngay! – Bên ngoài phòng học vang lên lời truyền đạt của Lâm Tử Hạo, tôi chỉ còn cách cố gắng lấy lại tinh thần, bước ra ngoài.

Học... học... học... học

Mười phút sau phải đến họp! Tên Hạo đó nghĩ tôi là siêu nhân tốc độ chắc!

Kết!

Vừa đẩy cửa vào tôi đã thấy phòng họp hôm nay đông nghịt người, chẳng bù cho mọi khi vắng teo vắng ngắt.

Giang Hựu Thần? Nhìn thấy Giang Hựu Thần ngồi rất nghiêm chỉnh đối diện với Lâm Tử

Hạo, mắt tôi như bùng sáng.

Nhưng ngay sau đó có mấy luồng khí lạnh như súng lazer nã về phía tôi. Lúc này tôi mới phát hiện tam đại tướng quân ngồi ngay bên cạnh bảo vệ Giang Hựu Thần. Thấy tôi bước vào, họ quay đầu sang một bên. Nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua cùng ánh mắt thất vọng và dáng người cô độc khi quay đầu bước đi của An Vũ Phong, tim tôi bỗng run lên.

Hả? Bên cạnh Giang Hựu Thần còn có một người nữa.

Anna?!

Anna sao lại ở đây? Không phải bảo là hội học sinh có cuộc họp gấp sao...

- Hội trưởng Thái Lăng, cậu đến đúng giờ thật! – Anna mỉm cười đứng dậy chào tôi. – Tôi muốn hiểu rõ hơn về Hựu, dù gì tôi cũng là hôn thê tương lai của Hựu mà.

Tôi toát mồ hôi hột, Anna nhìn thấu tâm tư của tôi.

Muốn hiểu rõ hơn về Hựu... hôn thê tương lai...

Tôi không biết nên trả lời lại với Anna như thế nào, chỉ biết im lặng đứng chỗ cửa. Nhìn Giang Hựu Thần và Anna như tỏa ánh hào quang lóa mắt, tôi buồn bã. Dường như cả thế giới này đều vì họ mà tồn tại, hoàng tử và công chúa luôn được ngưỡng mộ...

- Hơ hơ hơ! Hiếm khi đông đủ thế này, vậy xin hỏi bạn hội trưởng Thái Lăng có giải thích gì không? – Lâm Tử Hạo ngồi vắt chân trên ghế sofa, đắc ý nhìn tôi.

- Giải thích... giải thích cái gì? – Câu hỏi đột ngột của Lâm Tử Hạo làm tôi hoang mang, buột miệng nhắc lại.

- Lẽ nào hội trưởng vẫn chưa nhìn thấy cái tin rất hot ở trên trang web của trường mình? – Lâm Tử Hạo cười giả dối ra mặt. – Chắc nhiều việc quá nên hội trưởng không có thời gian xem!

- Cậu... cậu rốt cuộc muốn gì? – Tức quá đi mất, nghe cái giọng điệu huênh hoang đó, ngọn lửa giận dữ trong tôi như được đốt cháy lên.

- Lâm Tử Hạo! Mà đừng quá đáng! – Cách chỗ Lâm Tử Hạo ngồi không xa, Kì Dực đứng bật dậy, tay chỉ về phía Lâm Tử Hạo rồi hét tướng lên, mặt đỏ bừng bừng vì tức giận.

- Rất đơn giản! Chỉ cần Thái Lăng chủ động thôi học, nhường lại chức hội trưởng cho tôi, tôi sẽ không làm khó nữa! – Lâm Tử Hạo cười giảo hoạt, cái mũi điều hâu to đùng như phình lên tận trán.

- Lâm Tử Hạo. – Giọng nói lạnh như băng của An Vũ Phong cất lên như nhát kiếm xé tan bầu không khí căng thẳng.

- Ha ha ha... An Vũ Phong, cậu cứ yên tâm, thỏa thuận hôm qua của chúng ta tôi vẫn còn nhớ như in – Thái độ của Lâm Tử Hạo quay ngoắt 180 độ, hắn mỉm cười tươi rói nhìn An Vũ Phong.

Thỏa thuận?!

Chả nhẽ giữa An Vũ Phong và hắn ta có thỏa thuận?

- Ông bạn nhớ thì tốt. – An Vũ Phong tuy nói với giọng tỉnh bơ nhưng câu nói bên trong lại

đầy sự đe dọa.

- Thái Lăng! Cậu đừng ép tôi lật tẩy cậu trong buổi họp hội học sinh ngày mai. Cậu tự mình thôi học có lẽ còn có tự trọng hơn là bị người khác ép nhỉ? – Lâm Tử Hạo chuyển hướng sang tôi, hần cười xảo quyệt. – Chẳng nhẽ cậu muốn Giang Hựu Thần bị liên lụy, muốn cậu ta cũng phải mất mặt trước mặt bạn dân thiên hạ?

Ở bên cạnh cậu, Hựu luôn bị tổn thương.

Cậu không có tư cách bước vào thế giới của Hựu.

Câu nói trước đây của Ân Địa Nguyên lại vang vọng bên tai tôi, tôi lén nhìn về phía cậu ta một cái. Thái độ của cậu ta rất nghiêm nghị, dường như không cho phép bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến Hựu.

- Lâm Tử Hạo! Nếu như mày dám làm điều gì tổn hại đến Hựu, bọn tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu. – Kì Dực tức đến nổi mái tóc hung đỏ như cháy xèo xèo, giơ nắm đấm huơ huơ về phía Lâm Tử Hạo.

Lâm Tử Hạo run lên, lùi về phía sau một bước. Xem ra hần cũng bắt đầu biết sợ tam đại tướng quân rồi.

- Tôi cũng không muốn làm thế! – Lâm Tử Hạo quét xoẹt đôi mắt gian xảo về phía tôi. – Việc này còn phải xem Thái Lăng quyết định thế nào!

Giang Hựu Thần vẫn ngồi điềm tĩnh ở đó, giống như mọi việc đều không liên quan đến cậu ấy. Tôi biết, Hựu sẽ không trách móc tôi làm cậu ấy bị liên lụy, cũng không trách tôi đem lại bao phiền phức cho cậu ấy. Nhưng... tôi đúng là bà chúa xui xẻo tái thế...

Ân Địa Nguyên nói không sai, tôi là đứa đen đui nhất quả đất. Nhưng phiền phức tôi mang lại cho Hựu vẫn chưa đủ sao?!

- Được! Tôi đồng ý! – Bỗng tôi tràn đầy dũng khí. Tôi muốn Hựu sống vui vẻ, không muốn cậu ấy gặp rắc rối. Chỉ cần tôi biến mất, Hựu sẽ không phải chịu tổn thương vì bảo vệ tôi.

- Khoan đã!

Tôi chưa kịp dứt câu, một giọng nói quả quyết cất lên.

- Giang Hựu Thần?!

Lâm Tử Hạo ngạc nhiên nhìn Hựu Thần đang từ từ đứng dậy. Ánh mắt của tam đại tướng quân cũng lộ rõ vẻ bất ngờ. Chỉ có Anna vẫn ngồi điềm tĩnh, dường như nhỏ đã tiên liệu trước điều gì đó, ánh mắt tràn đầy niềm vui.

Giang Hựu Thần luôn bí ẩn khó đoán trước được, đôi mắt đen láy như hạt trân châu phát ra ánh sáng long lanh. Cậu ấy nhìn tên Hạo rồi đột nhiên hơi nhếch đôi lông mày thanh tú lên, nói một câu làm ai cũng kinh ngạc.

- Tôi khuyên cậu ngày mai đừng kể chuyện này ra trong cuộc họp hội học sinh. – Khi Giang Hựu Thần ngừng lại, giọng nói đó trầm hơn mọi khi, có vẻ cố ý ghìm giọng xuống.

- Tại... tại sao không được nói? – Câu nói của Giang Hựu Thần làm tên Hạo giật bản mình. Ban nãy hần còn dương dương tự đắc thế mà bây giờ mặt đã biến sắc, mặt tím ngắt sau đó

chuyển sang màu trắng bệch, trông điệu bộ hẩn cứ như đứa trẻ con xấu bụng làm sai việc gì nhưng không chạy thoát được.

- Điều này à... - Nhìn vẻ mặt thất thần của Lâm Tử Hạo, Hựu Thần khẽ nghiêng đầu, giọng càng trầm hơn. - Hai hôm trước tôi tìm thấy một vật, có thể cậu sẽ thích nó đó.

Nói đoạn, Giang Hựu Thần giơ một phong bì giấy nho nhỏ gì đó trong tay lên, trong đó hình như bên trong là một chiếc DVD. Hựu lấy tay xé lớp phong bì giấy bọc bên ngoài ra, xoay đi xoay lại đĩa DVD. Cậu ấy cười như một đứa trẻ, nhưng có vẻ khác với nụ cười thường ngày, có vẻ như...

- Đây là... - Lâm Tử Hạo nhìn Giang Hựu Thần, mồ hôi của hắn vã ra như tắm nhưng sắc mặt bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn, mắt lộ ra ngọn lửa may mắn. - Tôi không tin! Đừng hòng gạt tôi!

- Ồ! - Giọng của Hựu hơi cao lên. Cậu mỉm cười, tiếp tục quay chiếc DVD trước mặt một vòng, giơ lên trước ngực. - Nếu cậu đã tự tin đến vậy thì dù có công bố tin tức gì về cậu trong buổi họp ngày mai cũng chẳng sao đâu nhỉ?! Nhưng tôi đảm bảo sẽ còn một bí mật giật gân hơn đợi cậu đấy. Nếu mọi người đều biết cậu dám bày mưu hại người khác, e rằng địa vị của cậu ở trường British sẽ không còn vững nữa đâu!

- Cậu... cậu dám... - Lúc thì đỏ bừng, lúc thì tím ngắt, mặt Lâm Tử Hạo liên tục biến sắc y như chiếc đèn nhấp nháy nhiều màu, chiếc mũi điều hâu của hắn ta khẽ run lên.

- Ủa? Sao vậy? - Thái độ của Giang Hựu Thần lại thay đổi, như biến thành một vị tiên sinh lương thiện, nhưng đôi mắt tinh ranh đó làm tôi có cảm giác Hựu như người thợ săn đợi con mồi sập bẫy.

- Tôi... tôi tại sao phải tin cậu chứ? - Cả người Lâm Tử Hạo run cầm cập nhưng vẫn cố ra vẻ ta đây, hắn nói với điệu bộ chưa hề tuyệt vọng. - Biết đâu cậu đang gạt tôi!

- Nếu cậu không tin thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Tôi nghĩ câu lạc bộ báo chí của trường mình nhất định sẽ tin những bí mật động trời mà tôi tiết lộ với họ! - Hựu thờ ơ nhìn điệu bộ hoang mang tột độ của tên Hạo. - Cậu có mười giây để suy nghĩ... 10... 9... 8...

Giọng nói chậm rãi của Giang Hựu Thần trầm trầm vang lên trong phòng.

Lâm Tử Hạo nhìn Giang Hựu Thần chằm chằm, cố tìm ra sơ hở gì đó. Trên trán hắn mồ hôi nhỏ xuống ròng ròng.

- 5... 4...

Giọng nói của Hựu như có ma lực đâm thẳng vào tim của Lâm Tử Hạo. Vô hình chung, xung quanh Hựu như tỏa ra một sự uy nghiêm không thể chống cự lại, hơn nữa, nó mỗi lúc biến đổi theo thời gian càng lúc càng mạnh.

- 3... 2...

- Đợi đã!

Giọng nói thều thào sắp đứt hơi đến nơi của tên Hạo đã cắt ngang số lần đếm của Giang Hựu Thần. Hắn ta lùi lại hai bước, bất lực ngồi phịch xuống một cái ghế. Trông hắn như con gà chọi đấu thua trận, đầu cúi gục xuống, trước ngực, thái độ dương dương tự đắc khi nãy đã biến mất hút.

- Xem ra cậu đã quyết định rồi! Tôi nhất định sẽ giữ lời hứa, hy vọng cậu cũng vậy. – Giang Hựu Thần nói khe khẽ nhưng lại tràn đầy sự đe dọa làm người ta muốn nín thở.

- Hừ! Xem như lần này cậu thắng! Tôi... tôi đi đây! – Lâm Tử Hạo thua tâm phục khẩu phục. Hắn gắng gượng đứng dậy đi đến cửa. – Thái Lăng! Coi như may lần này gặp may!

Nhìn Lâm Tử Hạo như cáo cụt đuôi chuồn khỏi văn phòng, Kì Dục vội vã đi đến trước mặt Giang Hựu Thần. Cậu chàng hưng phấn ra mặt, hỏi rõ to:

- Hựu, cậu siêu thật! Sao cậu lại nắm được đuôi của tên Hạo vậy?

Nhịp tim của tôi đã trở lại bình thường. Tôi thở phào nhẹ nhõm, tò mò nhìn Giang Hựu Thần.

- Mình á? – Nhìn ánh mắt của mọi người, Giang Hựu Thần cúi đầu xuống, cười híp mí giống đứa trẻ con. – Chỉ là trò chơi thôi!

Sau đó cậu ta tỉnh bơ ném cái đĩa DVD trên bàn đi.

- Hả?! Sao cậu lại vứt nó đi! – Kì Dục luống cuống đỡ lấy cái đĩa đó. – Đây là bằng chứng để tụi mình còn uy hiếp tên Hạo. Không biết bên trong nó là gì nhỉ?

Tôi thấy Kì Dục tò mò ra mặt, muốn khám phá nội dung bên trong của chiếc đĩa. Giang Hựu Thần quay về ngồi trên chiếc ghế sofa, trông cậu ấy mệt mỏi như vừa đánh trận về.

- Là đĩa nhạc! – Kì Dục kinh ngạc hét tướng lên làm mọi người đổ dồn mắt về phía đó! – Hựu! Cậu làm trò gì thế? Trong này rốt cuộc là cái gì?

- Đĩa nhạc mình mới mua, may mà có nó!

- Hả?!

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn Hựu Thần, Kì Dục cũng đứng ngệt ra.

- Ồ! Xem ra tên Hạo đó số xui thiệt! Đúng là có tật giạt mình! Ai bảo hắn chột dạ! – Ân Địa Nguyên đứng dậy vỗ tay. – Hựu! Lâu lắm rồi mới thấy cậu thế này!

Tôi và Kì Dục nhìn nhau vẫn không hiểu mô tê gì cả.

- Vừa rồi Hựu sử dụng chiến thuật tâm lí làm Lâm Tử Hạo tưởng nhầm Hựu nắm được thóp của hắn. Một mũi tên trúng hai đích, không ngờ Hựu lợi hại thật! – Giọng An Vũ Phong như không còn chút sức lực, giải thích cho chúng tôi hiểu.

Anna ngồi bên cạnh, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc.

Ôi...

Nghe xong An Vũ Phong nói tôi mới chợt ngộ ra. Nhìn nụ cười ầm ập của Giang Hựu Thần, trong lòng tôi bỗng vui vẻ trở lại. Hóa ra... từ nãy đến giờ Hựu chỉ đang diễn kịch. Giang Hựu Thần thật thông minh. Giỏi quá!

- Ôi! Hựu! Cậu thật là... ngay cả tụi mình cũng bị cậu gạt. – Kì Dục chợt hiểu, bái phục cúi đầu xuống trước mặt Giang Hựu Thần, nói giọng vui sướng.

Nhưng nụ cười của Hựu chợt phụt tắt. Cậu ấy có vẻ lo lắng, quay đầu lại nhìn tôi. Không ngờ trong ánh mắt đó còn có chút gì buồn phiền.

Cậu ấy chậm rãi quay về phía Ân Địa Nguyên, giọng nói trầm xuống:

- Nguyên! Có những việc đừng quá đáng quá, vì Thái Lăng... là người mình muốn mãi mãi bảo vệ.

- Hựu! – Ân Địa Nguyên giật mình kinh ngạc, gương mặt điềm tĩnh mọi khi có vẻ hơi bất an.

Bốp bốp bốp! Bốp bốp bốp!

Đúng lúc không khí đang thay đổi thì Anna đứng dậy, vừa cười ngọt lịm, vừa vỗ tay đi về phía Giang Hựu Thần:

- Hựu! Cậu lúc nào cũng che giấu con người thật của mình. Cậu đúng là một đại tướng quân vừa kiên định lại mưu lược!

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy sự kính phục của Anna, tôi cảm thấy nồng độ pH trong người mình như tăng lên, có cảm giác chua chua không nói lên lời.

Là do tôi nhìn nhầm sao? Tôi bỗng thấy ánh mắt của Giang Hựu Thần lóe lên chút bất an.

Tôi kìm lòng lại, ngẩng đầu lên, nói chân thành với Hựu:

- Cảm ơn cậu!

- Thái Lăng! Cậu quên rồi sao, đó là lời hứa của mình. – Giang Hựu Thần rất dứt khoát.

Thấy đôi mắt sáng long lanh của Hựu, tôi bỗng nhớ đến vụ sau khi đánh nhau với đám côn đồ, Hựu đã ôm tôi nói:

- Thái Linh! Mình sẽ bảo vệ cậu, không để ai làm tổn thương cậu cả!

Có lẽ nào lời hứa của Hựu chính là câu nói đó...

- Hựu! Chúng ta phải đi rồi! – Đúng lúc tôi đang đắm chìm trong kí ức không tài nào thoát ra được, bỗng giọng nói lạnh lạnh của Anna cất lên.

- Ủ! Đến giờ rồi. – Tam đại tướng quân không ai bảo ai, đồng loạt nhắc nhở Giang Hựu Thần.

Lúc này tôi mới quay lại với hiện tại, ngẩng đầu nhìn Hựu:

- Thái Lăng! Mình có chút việc phải đi trước. Bye bye! – Đôi môi đẹp tuyệt của Hựu khẽ mấp máy, lộ rõ nụ cười thuần khiết như một thiên sứ.

Không biết tại sao nhìn thấy bóng Giang Hựu Thần đi khuất, tôi có cảm giác hụt hẫng...

Ngày hôm sau, tôi thấp thỏm đi vào hội trường British. Vừa bước vào cửa hội trường, mắt tôi trợn tròn như con ốc bươu.

Cả hội trường ngồi kín mít, đi đâu cũng toàn là đầu người đen kịt. Tôi căng thẳng giơ tay lên xem giờ. Chúa ơi! Còn đúng nửa tiếng nữa mới bắt đầu họp mà! Sợ quá! Sợ quá đi! Hôm nay là ngày cuối cùng công bố hội trường chính thức hội học sinh, không được sơ suất.

- Nghe nói hôm nay Lâm Tử Hạo tuyên bố một việc quan trọng.

- Hình như là về hội trường hội học sinh!

- Có phải là chuyện Thái Lăng muốn thôi học...

...

Tôi chầm chậm tiến vào hội trường, muốn tìm ghế trống để ngồi xuống, thành linh phát hiện ra có bao nhiêu người nhìn thấy mình, thế là tôi trở thành tâm điểm bàn luận của cả hội trường.

Tuy hôm qua Giang Hựu Thần đã đối phó được với Lâm Tử Hạo. Tên Hạo cũng đã hứa sẽ không vạch trần sự thật về tôi, nhưng cứ nhớ đến đôi mắt gian xảo và cái mũi điều hâu đáng ghét của tên đó, trong lòng tôi nơm nớp lo sợ.

Lời đàm tiếu xung quanh như làm nhiều sóng suy nghĩ của tôi, không ngừng đập vào tai tôi. Đầu tôi căng phồng lên như một quả bóng bay.

- Đợi đã! Đợi đã! – Loa phóng thanh vang lên một giọng nói sang sảng. Vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một MC đang đứng ở giữa khán đài, tay cầm micro trông quen quen. Phải là Lâm Tử Hạo mới đúng chứ, sao lại... sao lại biến thành Ân Địa Nguyên?!

Sự thay đổi đột xuất này làm tôi giật bắn mình. Học sinh xung quanh ai nấy cũng kinh ngạc. Những lời xì xào bàn tán như bệnh truyền nhiễm cứ lan dần ra, lan dần ra.

- Các bạn thân mến, tôi sẽ là MC của buổi họp hôm nay! Thời gian qua, trường ta đã xảy ra rất nhiều chuyện, làm náo loạn sinh không ít nghị hoặc. Hôm nay chúng tôi sẽ giải thích những chuyện đó để mọi người hiểu rõ hơn. – Giọng Ân Địa Nguyên nghe rất dứt khoát. – Sau đây bạn Lâm Tử Hạo có vài lời muốn nói!

Ân Địa Nguyên vừa dứt lời, Lâm Tử Hạo đã cúi gục cái đầu vàng hoe xuống rồi bước lên khán đài:

- Chào mọi người! Với tư cách là trợ lý của hội trường hội học sinh, tôi...

Ngày xưa mỗi lần nhà diễn thuyết tài ba Lâm Tử Hạo mà cầm micro là cứ liến thoắng, thế mà bây giờ cứ như sông cạn khô nước, ấp úng mãi không nói lên lời.

- Lâm Tử Hạo! Mọi người đều đang đợi cậu đó!

Câu nói của Ân Địa Nguyên làm tên Hạo giật mình, hẩn hực tỉnh, lắp ba lắp bắp:

- Hôm nay tôi muốn tuyên bố với mọi người một việc. Đợt vừa rồi trên trang web trường ta có một loạt ảnh chụp hội trường hội học sinh Thái Lăng và Giang Hựu Thần...

Giọng Lâm Tử Hạo tuy không to lắm nhưng lại vang cả hội trường. Hẩn cứ nói, nói mãi,

giọng bổng nhỏ dần đi...

- Mau nói đi! Mau nói đi! – Mọi người ngồi dưới sốt ruột, nói ồ lên.

Lâm Tử Hạo quay đầu lại, nhìn về phía đằng sau khán đài, chỗ mà Giang Hựu Thần đang đứng. Cuối cùng hắn quyết định nói to:

- Đó là những tấm hình giả! Là tôi... do tôi nhờ cao thủ Photoshop ghép hình! Tôi muốn xin lỗi hội trưởng Thái Lăng và Giang Hựu Thần.

Hả?!

Cái gì?!

Cả hội trường nín thinh...

- Hóa ra là đồ giả!

- Đúng thế, đúng thế! Không ngờ đó...

Sau khi yên lặng hồi lâu, cả hội trường ầm ầm như ong vỡ tổ.

Lâm Tử Hạo nói bức hình là do dùng Photoshop làm?! Đúng là hắn ta không lật tẩy tôi?! Cách đây một phút tôi còn ử dột như đũa đám thế mà bây giờ ánh mặt trời sáng chói chiếu thẳng vào tôi. Đã thoát khỏi nguy hiểm rồi!

- Sao có thể thế được! Rõ ràng là ảnh thật! Thái Lăng trông đâu giống con trai...

- Máy người đừng có thông đồng với nhau mà gạt mọi người.

Không ngờ những lời xì xào bàn tán thay đổi nhanh đến thế. Có người bắt đầu nghi ngờ Lâm Tử Hạo, hét tướng lên muốn tên Hạo có lời giải thích hợp lý.

- Mọi người không tin thì có thể xem cái này! – Giọng nói lạnh lùng của Ân Địa Nguyên làm cả hội trường im lặng trở lại. Ân Địa Nguyên ấn nút vào máy chiếu phim.

- Gâu gâu! Gâu gâu!

Một tràng tiếng chó sủa vang ầm khắp hội trường. Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một tấm ảnh rất sắc nét.

Mái tóc vàng, cái mũi điều hâu đáng ghét, môi trề dài ra, cái đầu đó được ghép với thân của một con vật gầy còm, lông màu vàng nâu bóng mượt, bốn cái chân ngắn cùn đứng trên cổ, ở cổ còn đeo một cái vòng cổ màu đỏ.

- Bây giờ mọi người đã tin vào khả năng tạo hình của Photoshop chưa? – Ân Địa Nguyên vui vẻ ra mặt nhìn tên Lâm Tử Hạo đang xấu hổ ề chề cúi gằm mặt xuống.

Ân Địa Nguyên còn tranh thủ phóng to hình gấp mấy lần.

- Hơ! Đúng là nửa người nửa thú! Ha ha ha ha ha...

- Ôi chà! Lâm Tử Hạo! Bộ dạng cậu nhìn ngầu thiệt!

- Ha ha ha ha...

Tiếng cười của mọi người trong hội trường rộ lên như những đợt gió ấm áp thổi bay đi sự nặng trĩu, lo lắng trong tôi. Những buồn phiền như theo đó mà bay vút lên không trung.

Thấy mọi người cười ầm ĩ, Lâm Tử Hạo mặt mày thê thảm, ngượng ngùng đứng trên sân khấu, hần tuyên bố với giọng nói như hết hơi:

- Cuộc họp chấm dứt tại đây! Bắt đầu từ hôm nay, Thái Lăng chính thức trở thành hội trưởng hội học sinh trường British.

Rào rào rào... Rào rào rào...

Tiếng vỗ tay ầm ĩ trào lên như nước thủy triều dội về phía tôi. Thật không ngờ buổi họp hôm nay lại có kết quả thế này!

Nhưng mà, nếu như không có sự giúp đỡ và cố vũ của họ có lẽ tôi đã bị đuổi cổ khỏi trường rồi.

Tôi quay đầu nhìn về chỗ Giang Hựu Thần ngồi. Cậu ấy xem ra rất mãn nguyện, nhìn Ân Địa Nguyên đứng trên khán đài. Hựu khẽ mỉm cười rồi gật đầu, trông cậu ấy giống như một vị tướng quân có chủ định sẵn, nắm tất cả mọi việc trong lòng bàn tay.

Đột nhiên Giang Hựu Thần quay đầu sang, tôi không kịp tránh đi, đụng ngay phải ánh mắt của cậu. Tôi dường như đọc được trong mắt Hựu sự vui mừng khôn xiết. Hựu lúc nào cũng đem lại cho tôi hết sự ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Từ lần giúp tôi thẩm định tư cách trong đợt bầu chọn đến việc bất chấp tất cả bảo vệ tôi khỏi lũ côn đồ. Rồi hình ảnh một chàng trai thuần khiết, vô tư khi ở ruộng khoai đến hôm qua lại là một người thông minh, khéo léo. Bất luận Giang Hựu Thần như thế nào đều mang lại cho tôi cảm giác vô cùng an toàn, giống như một lớp thảm dày bao bọc lấy tôi, dù trải qua bao mưa gió phong sương tôi không hề cảm thấy lạnh.

Còn cả An Vũ Phong, tuy tôi không biết giữa Phong và tên Hạo đó có sự thỏa thuận gì, nhưng tôi biết chắc chắn là để bảo vệ tôi. Tôi chợt nhớ ra, quay đầu nhìn về chỗ khác thì bắt gặp ánh mắt của An Vũ Phong. Cậu ấy nhìn tôi chăm chăm, nhưng ánh mắt đó có vẻ không còn tràn đầy lạnh lùng, tự tin như mọi khi mà thay vào đó là sự hệt hắt, buồn bã.

Lâm Tử Hạo bước xuống, khi đi qua chỗ của Phong, hần ta thì thầm vài câu gì đó với Phong.

Lâm Tử Hạo nói xong thì đi ra khỏi hội trường. Tôi muốn nhìn An Vũ Phong để đoán xem đó là câu nói gì nhưng khuôn mặt của cậu ta lạnh ngắt, không chút biến sắc, có vẻ như không quan tâm đến sự tồn tại của Lâm Tử Hạo.

An Vũ Phong! Cảm ơn cậu!

An Vũ Phong! Xin lỗi...

KHI TÌNH YÊU ĐẾN HÃY MỞ RỘNG TRÁI TIM

My Heart

Địa điểm:

Văn phòng hội học sinh trường British

Nhà Anna

Nhà ăn trường British

Phòng nhạc trường British

Ký túc xá trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Anna – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện có giọng hát trong trẻo như tiếng sáo

Đứng trên khán đài mặc sức ca hát

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời nguyện cầu của con

Thế là những giai điệu đỉnh tai nhức óc vang ra xa...

Reng... Reng...

Tiếng chuông hết giờ học như giục tôi mau đến văn phòng hội học sinh. Vừa mở cửa đã nhìn thấy căn phòng bừa bộn, lộn xộn như một bãi rác.

Ồi! Tuy tôi đã chính thức trở thành hội trưởng hội học sinh nhưng mấy cán bộ trong hội chẳng ai chịu nghe lời tôi. Họ lần lượt mượn có ốm đau, bệnh tật, ngay cả văn phòng cũng lâu lắm rồi không dọn dẹp, nền nhà đóng một lớp bụi dày cộp, bước lên có thể nhìn rõ mồn một bước chân.

Tôi ngao ngán thở dài, đi đến góc tường lấy chổi quét nhà và chổi phủi bụi. Đành tự lực cánh sinh vậy!

Đau quá!

Đúng lúc tôi đang cật lực chiến đấu với lũ bụi bẩn thì ngón tay phải bỗng đau buốt.

Oái! Ối! Chảy máu rồi! Cái chổi chết tiệt! Tự dung mọc đâu ra cái gai sắc như dao, đâm trúng vào tay tôi.

Ai da!

Tôi nhổ cái gai trên ngón tay ra, tay vẫn chảy máu không ngừng. Tôi vội vã lao đến tìm hộp thuốc. Tôi mở tung hộp lên để tìm nhưng cái hộp thuốc đáng ghét đó rõ ràng muốn đối đầu với tôi đây mà! Tìm mãi chẳng thấy miếng băng vết thương đâu!

Hu hu hu hu... Đau quá! Đúng là đen hết lần này đến lần khác.

Híc... Ông thần xui ời! Mà thôi, thi thoảng mình cũng phải cầu xin thượng đế cái gì chứ. Con mong thượng đế đến một miếng băng vết thương đi!

- Thái Lăng! Cậu không sao chứ? – Sau lưng bỗng vang lên một giọng nói êm dịu như nước suối chảy.

Chiếc váy dài màu xanh nhạt gắn những viên pha lê nhỏ sáng lấp lánh, nước da trắng hồng, môi quả đào chúm chím thoa nhẹ chút son... trông cứ như búp bê Barbie màu hồng bằng xương bằng thịt.

Anna?!

- Ối! Thái Lăng! Tay cậu chảy máu kìa! – Ánh mắt Anna dừng lại chỗ tay tôi bị thương. Nhỏ giật mình – Mau băng lại ngay! Để thế này dễ bị nhiễm trùng lắm!

- Ơ! Nhưng trong hộp thuốc không có miếng băng... - Không ngờ Anna lại quan tâm đến tôi như thế. Tôi cảm động.

- Tôi có đấy! – Anna không chút do dự lấy ở túi ra một chiếc băng vết thương cá nhân, trên

đó còn có hình chú gấu Winnie trông rất dễ thương.

Anna cẩn thận bịt miệng vết thương lại, nhẹ nhàng cuốn mấy vòng. Tôi nhìn Anna rất tỉ mỉ bằng vết thương cho mình, trong lòng thấy kinh ngạc. Nhỏ đó không phải là sự kết hợp của ma nữ và ác quỷ chứ? Biến hóa khôn lường làm người khác không thể đoán trước được.

- Anna... cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu ! – Tôi cuối đầu cảm ơn liên tục.

- Không cần cảm ơn! Thái Lăng ! Tôi muốn mời cậu đến nhà chơi! – Anna cười dịu dàng như một thiên thần, đôi mắt đẹp biến thành hình bán nguyệt.

Đến nhà Anna... chơi?! Tôi có nghe nhầm không vậy?

Đợi tôi định thần lại thì đã thấy mình ngồi trong một chiếc xe hơn sang trọng.

Trong xe phảng phất mùi hương dịu dịu của cỏ Huân Y, tiếng nước chảy như tiếng đàn dương cầm vang đến tai tôi. Chiếc ghế ngồi mềm mại mang đậm nét cổ điển, đẹp giống như chiếc ghế của công chúa. Cảnh vật bên ngoài lướt qua vun vút giống cảnh trong mơ, thoát ẩn thoát hiện trong làn sương trắng tinh khiết.

Nếu như tôi thật sự có thể...

Pin pin!

Tiếng còi xe cất lên làm tôi sực tỉnh, quay về với hiện tại. Một cánh cửa sắt màu đen từ từ mở ra. Chiếc xe hơi từ từ lái qua khu vườn lớn đầy hoa cỏ sau đó dừng trước một căn biệt thự trắng lộng lẫy.

- Thái Lăng! Đến nơi rồi! – Anna nãy giờ ngồi trầm tư, lúc này quay sang mỉm cười nhìn tôi nói.

- À! Ờ! – Tôi gật đầu ừ ừ, tim như nhảy tót lên lồng ngực.

Ồi chào!

Căn... căn biệt thự màu trắng này... là nhà Anna sao?

Đẹp... đẹp quá đi, sang trọng quá đi!

Tuy tôi sớm biết Anna là nàng công chúa gia đình giàu có kék sù nhưng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy. Tôi ngước đầu lên, mắt nhìn không chớp về phía khu biệt thự.

Tôi thấp tha thấp thỏm theo Anna đi vào trong rồi lại lên lầu. Trước mặt tôi là một căn phòng rất đẹp màu hồng phấn, trang trí toàn hoa bằng lụa.

- Trời đất! – Bỗng phía sau lưng tôi vang lên một tiếng kêu lạnh lạnh làm tôi giật bản thân. Quay đầu lại thì thấy một cô gái mặc trang phục người hầu màu trắng đứng dưới lầu, cô ta đang nhìn tấm thảm rồi tức giận gào lên. – Là ai làm bẩn đây?

Tôi nhìn về phía cô ta chỉ. Chúa ơi! Chiếc thảm đó in dấu chân đen sì sì.

- Xin...xin lỗi... - Tôi ngượng ngùng gật đầu nhìn cô ta.

- Sao lại đi theo tiểu thư nhà chúng tôi? – Cô hầu gái chỉ ta về phía tôi rồi nói rõ to. – Đồng

phục nam sinh?!... Sao lại mặc... Lẽ nào cậu là... Cậu và tiểu thư có quan hệ thế nào?

- Tôi... - Mặt tôi lúc thì đỏ bừng, lúc thì trắng bệch ra, chỉ muốn có cái lỗ nẻ nào để chui xuống, cuối đầu càng lúc càng thấp.

- Đó là bạn của tôi – Anna quay người lại, kéo tay tôi, câu nói tràn đầy sự uy nghiêm. – Tắm tắm đó lát nữa cô giặt lại!

- Vâng! Thưa tiểu thư! – Cô hầu lấp bắp lui đi chỗ khác.

Tôi chẳng biết nên làm thế nào, đành đi theo Anna lên lầu.

Anna dẫn tôi đến cánh cửa màu hồng phấn, nhẹ nhàng đẩy ra, ra hiệu bảo tôi vào.

Đây có lẽ là phòng của Anna. Cả căn phòng đẹp như một bức tranh. Khắp phòng được trang trí toàn ren, những tấm ốp tường tuyệt đẹp, trông rất quý phái. Ở giữa phòng có đặt một chiếc giường chạm khắc hình hoa, có rèm màu trắng như biểu hiện sự tôn nghiêm của người chủ.

- Thái Lăng! Cậu thích nghe nhạc gì? – Anna đứng trước một dàn âm thanh. Dàn âm thanh đó màu hồng phấn, thuộc loại hàng hiệu Hello Kitty, bên cạnh là một giá đĩa để hàng trăm chiếc CD.

- Ơ! Mình thích... thích bài Wall flower girl của Aya – Tôi buột miệng nói.

- Ha ha ha... cái đó tôi không có, – Anna khẽ cười. – À! Nghe thử mấy bản này xem!

Vừa dứt lời, nhỏ đã nhanh chóng đặt một chiếc đĩa CD vào máy, nhấn nút play. Thoắt một cái, căn phòng tràn ngập tiếng dương cầm du dương, êm ái. Ở đâu đó vang lên tiếng sóng vỗ bờ, làm cho tâm hồn người nghe như được bay vào một thế giới khác.

- Thái Lăng! Đây là thể loại nhạc tôi thích nhất – Anna đi đến trước mặt tôi, thờ ơ nói thêm một câu – Đây cũng là thể loại nhạc mà Hựu thích nhất!

Hả?!

Nghe Anna nói xong, mặt tôi bỗng nóng bừng lên, xấu hổ đến mức muốn đào hố chôn mình xuống.

- Thưa tiểu thư! – Bên ngoài cửa vọng lại giọng nói kính cẩn của cô hầu gái. – Người chiều nay tiểu thư hẹn gặp đang ở dưới phòng khách.

- Được rồi! Lát nữa tôi qua! – Anna trả lời rất nghiêm nghị rồi quay đầu lại nhìn tôi mỉm cười. – Thái Lăng! Cậu cứ tự nhiên nhé, tôi sẽ quay lại ngay!

Nói xong, Anna đẩy cửa bước ra, trong phòng chỉ còn lại một mình tôi.

Tự nhiên?! Tự nhiên ư?!

Tôi đi lại trong phòng một lát rồi dừng trước một giá sách.

Nhiều sách quá! Tôi tò mò rút mấy quyển trên giá xuống, mở ra xem. Không xem thì không biết, vừa xem thì giật mình. Toàn là tiếng Anh! Những chữ tiếng Anh đầu đầu như bay vòng vòng quanh đầu tôi, làm tôi hoa mắt chóng mặt.

Chẳng nhẽ ở đây không tìm được cuốn sách nào phù hợp với tôi sao? Tôi vẫn không hề thất vọng, tiếp tục lục tìm, cuối cùng nhìn thấy một cuốn dày cộp, màu vàng nhạt tựa là: Kỷ niệm đẹp.

Tôi đã nói mà! Anna dù gì cũng không phải là người nước ngoài, nhất định sẽ có sách tiếng Trung. Tôi vui sướng muốn phát điên, lật cuốn sách dày cộp đó ra xem, ai dè vừa nhìn thì mặt thộn ra.

Đây... đây đâu phải là sách!

Nước da trắng ngần, mái tóc quăn màu hạt dẻ, lông mày dài, đầy đặn, trang phục công chúa màu hồng, tay cầm chiếc ô che nắng trang trí hoa văn, giày công chúa màu hồng... Lật trang đầu tiên xem, đó là một bức ảnh vô cùng tuyệt vời.

Đứa trẻ này đáng yêu quá! Cứ như búp bê nước ngoài!

Tôi vội mở trang sau ra xem. Té ra đây là cuốn album ghi lại quá trình trưởng thành của Anna.

Nhìn những bức hình đáng yêu, tinh nghịch, tưởng tượng ra cảnh Anna được nuôi dưỡng trưởng thành như một công chúa, tôi thấy rất ngưỡng mộ nhỏ. Anna đúng là một công chúa có khác, còn tôi... dù bây giờ có mặt trang phục của Anna chẳng nữa thì cũng chỉ là một con nhỏ đen đui luôn bị thần xui bám theo.

Í! Bức ảnh này có mấy đứa bé trai nhìn quen quá...

Tóc dài dài, khuyên tai kim cương... An Vũ Phong?! Không ngờ được chiêm ngưỡng hình ảnh hân ta lúc bé. Chẳng trách tên đó lúc nào cũng thích châm chọc người khác, nhìn ánh mắt hồi nhỏ cũng đủ biết hân nghịch rách giời. Đây là An Vũ Phong, vậy bên cạnh là Kỳ Dục?! Hồi đó Kỳ Dục vẫn chưa nhuộm tóc màu đỏ nên trông hiền lành hơn rất nhiều. Còn Ân Địa Nguyên từ nhỏ đã đeo kính nên nhìn một cái là nhận ra ngay. Nghiêm Ngôn đâu nhỉ? Bốn người bọn họ không phải chơi thân với nhau từ nhỏ sao? Lẽ nào chính là cậu bé quay người lại trước ống kính?! Hóa ra từ hồi nhỏ Nghiêm Ngôn đã lạnh như băng.

Tôi lật trang tiếp theo, lại một tấm hình mới hiện ra trước mặt tôi.

Anna mặc chiếc váy trắng thêu hoa, giày kết cườm pha lê, tay phải còn đeo chiếc túi xách màu bạc tinh xảo. Ủa?! Bên cạnh nhỏ còn có một hoàng tử sao? Cậu nhóc này mặc bộ lễ phục màu trắng, cổ thắt chiếc nơ bằng lụa rất đẹp, đôi giày màu trắng trông hài hòa, trên đầu còn đội một cái gì đó vàng vàng, sáng lấp lánh, hình như là vương miện!

Không ngờ Anna lại quen biết với một hoàng tử cao quý như vậy!

Nhưng đôi mắt của hoàng tử trong tấm ảnh này phát ra ánh sáng làm tim tôi đập thành thịch. Chẳng nhẽ vị hoàng tử này có sức hấp dẫn làm người khác không cưỡng lại được...

Mắt tôi nhìn xuống dòng chữ nhỏ ghi ở phía cuối tấm ảnh:

Party chúc mừng sinh nhật 13 tuổi của hoàng tử Giang Hựu Thần.

Hoàng tử Giang Hựu Thần... cậu bé này là Hựu Thần?!

Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn kĩ lại tấm hình. Đôi mắt đen láy, nước da rám nắng...

Đúng là... là Giang Hựu Thần!

Anna và Hựu quen biết nhau từ nhỏ, tình cảm giữa họ nhất định rất khăng khít.

Kết!

Tôi đang chờ người ra cầm cuốn album thì cánh cửa phòng bỗng mở ra.

- Thái Lăng! Để cậu đợi lâu rồi! – Giọng nói ngọt ngào của Anna vang lên phía sau lưng tôi – Đang xem gì thế?

- Ơ... không... không... - Tôi hoảng hốt gấp quyển album vào, vừa quay đầu lại thì kinh ngạc đến mức há hốc cả miệng vì Anna đứng trước mặt tôi như càng bắt mắt hơn: Bộ trang phục màu trắng vừa vặn người toát lên vẻ cao quý của một công chúa, mái tóc ngắn được buộc gọn gàng bằng một chiếc cặp bướm bướm, đôi mắt to tròn biết nói dường như chứa đựng nụ cười đầy ẩn ý, lấp lánh lấp lánh nhìn tôi.

- Đang xem ảnh à? – Anna đi đến bên cạnh tôi – Ha ha ha... cậu xem ảnh chụp chung của tôi và Hựu à? Đó là chuyện lúc còn rất nhỏ, hồi đó tôi vẫn còn là một cô nhóc không nổi bật...

- Không... không phải... hồi đó cậu rất đẹp... - Tôi nói thật lòng nhưng có cảm giác man mác buồn. Anna đúng là cứ khiêu tẩn.

- Hả? Vậy à! Ha ha ha... Hiếm khi Thái Lăng nghĩ vậy. Thái Lăng! Cậu thấy tôi và Giang Hựu Thần đứng cạnh nhau nhìn đẹp đôi không? – Anna vui mừng nhìn tôi, lại còn nháy mắt tinh nghịch như muốn nghe thấy một kết quả giống như thế.

- Ơ... - Tôi ngẩn người. Không ngờ Anna lại hỏi một câu mạnh bạo thế. Nhưng tôi trả lời thành thật một cách rất nhanh. – Rất hợp, cứ... cứ như một cặp trời sinh.

Nói xong tim tôi như vừa được dội một cốc nước chanh xuống, chua đến độ run cả người.

- Vậy sao? Hì hì hì... - Anna cười càng giòn hơn, cả khuôn mặt như tỏa ra ánh sáng mê người nhưng giọng điệu của nhỏ lại quay quắt 180 độ, như vừa ở đường cao tốc bằng phẳng, thoát một cái lao vào khu hoang vu, đường gồ ghề. – Vậy... nếu như vậy sao cậu cứ quanh quẩn bên Giang Hựu Thần?

- Tôi? – Tôi sững người ra, toàn thân như bị đóng băng, biểu hiện trên khuôn mặt bị đông lại như xi măng.

- Không phải sao? Cậu cho rằng tôi và Giang Hựu Thần là một cặp trời sinh thế mà lại tiếp cận rất gần gũi với Hựu. Thái Lăng, cậu nghĩ rằng như vậy sẽ có kết quả sao? – Anna cứ nói cứ nói mãi, nụ cười trên khuôn mặt dần dần tắt, ánh mắt nghiêm túc, sắc lạnh vây chặt lấy tôi. Tim tôi loạn nhịp.

- Tôi... tôi... - Chết rồi! Sao lúc quan trọng thế này lại nói không ra hơi. Tôi lo lắng đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng, chỉ còn cách lắc đầu liên tục...

- Không ngờ Giang Hựu Thần có thể giải quyết êm thấm vụ tin đồn trên web của trường làm tôi rất ngạc nhiên. – Anna nghiêng đầu nhìn tôi, nét mặt rất nghiêm túc, giọng nói sắc bén vô cùng. – Tôi rất ưng ý với vị hôn phu tương lai của mình! Ha ha ha... Thái Lăng, tôi không muốn mọi người nghĩ mình ỷ thế bắt nạt kẻ yếu. Thế này đi! Chúng ta thi đấu công bằng một lần. Anna này chính thức kiêu chiến với cậu!

- Khiêu chiến? – Anna đúng là thật đáng sợ, hết lần này đến lần khác nã đạn về phía tôi. Tôi gần như không chống cự nổi nữa rồi.

- Khán đài thi đấu của chúng ta chính là đại hội âm nhạc Red or White tuần tới. Tôi và cậu đứng mỗi người đứng đầu một nhóm tham gia trong ngày hội âm nhạc đó. Người thua cuộc phải tự động rời bỏ Hựu, từ đó về sau không được có bất cứ quan hệ gì với Hựu.

- Tại... tại sao? – Tôi lắp ba lắp bắp nhìn Anna, đầu óc hoang mang. Mãi lúc sau mới mở miệng nói được đúng ba từ.

- Tại sao ư? Khiêu chiến thì chẳng cần có lí do nào cả, chỉ là do sở thích bản thân thôi! – Anna nhìn tôi đang run rẩy cười tự tin vô cùng. – Nó còn chứng minh ai xứng đáng với Hựu hơn!

Chứng minh ai xứng đáng với Hựu hơn?!

Ầm ầm ầm... Ầm ầm ầm

Cứ như ban ngày mà có sét đánh, cơn mưa vô hình ở đâu xối xả dội ào ào xuống. Trước mắt tôi bỗng hiện lên hình ảnh đi cùng Giang Hựu Thần ngắm đom đóm, cùng Hựu sống những ngày tháng hạnh phúc ở nông trại... nụ cười của Hựu nữa, còn cả buổi chúc mừng của hội học sinh, khi tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần và Ann nhảy với nhau, cảm giác đau nhói đến thấu xương đó...

Tôi đã khóc vì Hựu, tim nhói đau vì Hựu, nguyên nhân chính là... Tôi không dám thừa nhận cũng không dám nghĩ mình có đủ tư cách hay không để được đón nhận tình cảm của Hựu.

- Thái Lăng! Nếu cậu thấy không cần thiết phải thi đấu mệt mỏi làm gì, vậy hãy từ bỏ Hựu đi! – Anna cười lạnh nhạt nhìn tôi.

Từ bỏ...

- Vì cậu ấy là người rất quan trọng đối với tôi, cho nên nhất định sẽ cố gắng hết sức để giành lại Hựu.

Tôi nhìn Anna. Cậu nói đó mới dứt khoát làm sao, khuôn mặt đó cũng tràn đầy tự tin.

Người quan trọng... giành lại...

Đúng vậy! Tất cả những ký ức về Hựu đối với tôi rất quan trọng. Hựu là người mà tôi phải cố gắng hết sức mình để bảo vệ. Cho nên, tôi cũng phải cố gắng hết sức, nhất quyết không được từ bỏ!

- Được! Tôi chấp nhận lời khiêu chiến của cậu. – Tôi như bị một dòng sức mạnh dâng trào, thúc giục, gật đầu rất quả quyết.

- Hứa danh dự!

- Hứa danh dự! – Lúc tôi nói câu này, lòng tôi đột nhiên thấy thoải mái hẳn lên.

- OK! – Anna giơ tay về phía tôi.

Tôi không do dự, đặt ngay tay lên trên.

Bộp!

Tiếng tay của tôi và Anna đập vào nhau vang lên.

Thu tay lại, Anna vui mừng, mỉm cười một cái. Chắc nhỏ ta đặc ý lắm.

Chỉ mỗi tội tôi không thể nào cười nổi. Tuy tôi biết hạnh phúc là phải tự mình giành lấy nhưng...

Nhìn ra phía xa, trong lòng tôi như bị phủ lớp sương mù. Con đường phía trước không biết sẽ có khó khăn và trở ngại thể nào...

- Đừng để lỡ cơ hội ngàn vàng này! Mỗi người hãy mau đến đăng kí tham gia vào đội Red Knight – Buổi trưa ở cửa nhà ăn British có nhiều người nhất, tôi đứng ở đó giơ chiếc cờ màu đỏ tụt lùm, gân cổ lên gào thét.

- Xem kìa! Hội trưởng đích thân đến chiêu mộ nhóm!

- Thật hiếm có! Vất vả quá nhỉ!

Có mấy đám học sinh cười nói rôm rả đi qua chỗ tôi, bình phẩm về tôi một lúc. Tôi mong ngóng chờ đợi họ, ra sức gào thét hơn nữa.

- Đội Red Knight của trường British! Thiên hạ đệ nhất!

Ặc! Ặc! buồn nôn quá!

Khẩu hiệu nghe quê như thế mà tôi cũng nghĩ ra được! Nhưng việc đã đến nước này thì cũng không còn cách nào khác, đành liều một phen vậy.

Nhưng dù cho tôi có gào thét hô hào đến khản cả cổ làm bao nhiêu người tò mò chạy đến xem nhưng những người thật sự đồng ý tham gia chỉ là con số 0.

Nhìn tấm bảng đăng ký thành viên mà tôi tốn bao công phu chuẩn bị vẫn trắng tinh, trán tôi nhễ nhại mồ hôi. Hừ hừ... chẳng nhẽ đời tôi thảm thế sao? Đừng nói là thi đấu, ngay cả chiêu mộ cho đủ đội cũng chưa xong nữa là.

- Đúng là không biết tự lượng sức mình. – Tôi đang lo sốt vó thì thành linh một giọng nói lạnh lùng cất lên như mũi tên nhắm trúng tim tôi.

- Là các cậu?! – Tôi ngược đầu lên. Ba tên đáng người cao lớn đã đứng trước mặt tôi từ bao giờ.

Mắt kiếng của Ân Địa Nguyên vẫn như trước, phát ra tia sáng chẳng lấy làm thân thiện gì. Nghiêm Ngôn im lặng nhìn tôi, mặt mày cậu ta nặng như đeo chì.

- Mau rút lui đi, nếu không thất bại thì khó coi lắm! – Giọng nói mỉa mai của Kỳ Dục nhấn tâm xuyên thẳng tim tôi một nhát.

- Không! – Tôi lùi lại hai bước, cố kìm lại nhìn ba tên đứng trước mặt – Tôi đã quyết định rồi! Tôi phải là người dẫn dắt đội Red Knight.

- Trên đời này công nhận nhiều đứa ngốc thật, chính vì thế nên thế giới này mới chán ngắt.

- Cứ đợi đó rồi lại khóc sụt sùi. – Nghiêm Ngôn tức giận dùm dùm, lạnh lùng buông ra một câu.

- Red Knight! Red Knight vô địch thiên hạ! Đội Red Knight của trường British thiên hạ đệ nhất! – Tôi cố gắng gạt bỏ những điều không vui vừa rồi, tiếp tục gào thét. Thời gian cứ từng giây, từng phút trôi qua, vẫn không có chút tiến triển gì.

- Thái Lăng! Cậu đang chiêu binh mãi mã à? – Bỗng một giọng nói ầm ập, thân thuộc cất lên.

Hơ hơ! Thánh thần quả không phụ lòng người! Cuối cùng cũng có người để mắt đến Thái Linh này. Tôi cảm động, vui sướng khôn xiết ngẩng đầu lên. Bỗng một nụ cười rạng rỡ làm tôi thất thần.

- Giang... Giang Hựu Thần. – Tôi nhìn thấy Hựu đang đứng trước mặt mình, nở nụ cười thuần khiết như một vị thiên sứ.

Ánh mặt trời không còn rạng rỡ nữa, bốn xung quanh đột nhiên tối lại vì tất cả các ánh sáng đều tập trung về phía Hựu. Ánh sáng đó như được phát ra từ người cậu, sáng trong, tinh khôi và bắt mắt làm người khác không dám nhìn thẳng.

- Hựu! Sao cậu lại đến đây! – Ân Địa Nguyên nhìn thấy Giang Hựu Thần đi đến trước mặt tôi, cậu ta muốn ngăn Hựu lại như sợ virus đen đui của tôi sẽ lây nhiễm sang cho Hựu.

- Đương nhiên đến cổ vũ cho Thái Lăng rồi. – Giọng Giang Hựu Thần vẫn thân thiện, ầm ập là thế làm mọi buồn phiền ban nãy của tôi như được giải phóng hết. – Thái Lăng! Thuận lợi cả chứ?

- Không... không thuận lợi lắm! – Nghĩ đến việc chiêu mộ một người vẫn chưa được, tôi cảm thấy thất vọng, cúi đầu không dám nhìn Hựu Thần.

- Ồ... thế à? – Giang Hựu Thần khẽ thở dài nhưng nụ cười trên khuôn mặt vẫn rất lạc quan, rạng rỡ. – Đừng lo! Bọn mình sẽ nghĩ cách giúp cậu!

- Hả?! Cậu... - Nhìn Giang Hựu Thần hơi nghiêng đầu có vẻ như đang suy nghĩ, trong lòng tôi vô cùng cảm kích. Tôi nghĩ mình sao lại vô dụng thế! Gì mà là người dẫn dắt đội Red Knight chứ, ngay cả tìm được một người cũng không được. Nhưng tôi rất xúc động vì lúc tôi gặp khó khăn nhất, Giang Hựu Thần không cười giễu tôi như những người khác mà trái lại luôn tốt bụng động viên tôi.

- Cám ơn... - Tôi lí nhí nói. Đã quyết định phải cố gắng hết sức thì phải quyết tâm đến cùng.

Nghĩ đến đây, tôi cuộn bằng đăng kí thành một chiếc loa rồi đưa lên miệng gào tướng lên. – Mau đến tham gia vào đội Red Knight! Cuộc chiến giữ đội Red Knight và đội White Angel cần sự giúp sức của bạn.

Mấy năm sinh đi lên phải trước quay đầu lại nhìn tôi sau đó chụm đầu lại to nhỏ gì đó, có lẽ họ nghĩ tôi thần kinh có vấn đề. Mà chẳng có ai chịu dừng lại cả, cũng chẳng có ai đến xin đăng ký.

Dũng khí và sự tự tin vừa rồi của tôi đã tắt ngúm từ lúc nào. Ngay lập tức, tôi cúi đầu chán nản đặt cái loa tự chế xuống, không biết nên làm thế nào.

- Có cách rồi! – bỗng Hựu nháy mắt tinh quái nhìn tôi, lấy từ tay tôi một cái bút mà tôi chuẩn bị sẵn để cho ai đến đăng ký dùng. Hựu quay người đi, bưng bưng khí thế chỉ tay về phía nhà ăn.

- Music! – Hựu lăm bắm một mình, giơ tay trái ra vung lên một cái, hai chân nhún nhảy từng bước rất có nhịp điệu. Lúc thì cuối đầu về nghĩ ngợi, lúc thì ngẩng đầu lên như sục tỉnh. Chiếc bút từ tay phải chuyển sang tay trái, lúc chỉ lên trời lúc chúi xuống đất. Trước mặt tôi, dáng người cậu ấy di chuyển nhịp nhàng, tư thế đẹp đến mức làm người khác phải lóa mắt.

- Yo yo! One, two, three! Go! Red Knight của British lợi hại nhất! Yo yo! Four, five, six! Allright! Cùng nhảy với Red Knight! Yo yo yo, chỉ cần quyết tâm sẽ thành công, Red Knight luôn đợi bạn đến! – Giang Hựu Thần vừa nhún nhảy vừa hát hết mình, nhìn lên trời, nhìn xuống đất rồi nhìn khắp nơi, hô lên rõ to.

Dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt anh tuần đó như tỏa ánh sáng lấp lánh. Cứ như... cứ như tấm biển quảng cáo sống vậy.

- A ha! Hoàng tử trường British đang nhảy điệu múa bút trên kia kìa!

- Cậu ấy đang chiêu mộ người cho lễ hội âm nhạc Red or White! Thái Lăng lợi hại thật, được Giang Hựu Thần ủng hộ hết mình!

- Giang Hựu Thần cũng ủng hộ Thái Lăng, mau đi đi!

Tiếng mọi người bàn tán ầm ĩ cả lên, cứ như hoa anh đào nở rộ vào tháng tư tại Nhật vậy!

- Hựu! Cậu làm trò gì thế? – Ân Địa Nguyên kinh ngạc đến mức rơi cả kính xuống.

- Nguyên! Dực! Ngôn! Mấy cậu cũng mau qua đây giúp mình lôi kéo thành viên cho Red Knight đi! – Giang Hựu Thần nhảy rất nhiệt tình, không hề để ý không khí xung quanh bắt đầu náo nhiệt cả lên, trái lại Hựu còn khê dưng lại, giơ tay vẫy ba ông bạn chí cốt của mình.

- Nhưng... - Mặt Ân Địa Nguyên bỗng biến sắc, có vẻ như không tình nguyện chút nào nhưng sau đó lại lấy được bình tĩnh. Cậu ta quay người lại thì thầm gì đó với hai người kia. Lát sau ba người này mặt tối sầm lại như tượng đồng đen đi về phía chúng tôi. Mỗi người lấy một chiếc bút trong tay tôi, đi cứng như khúc gỗ về chỗ Hựu rồi cũng nhún nhảy theo Hựu.

- Yo yo! One, two, three! Go! Red Knight của British lợi hại nhất! Yo yo! Four, five, six! Allright! Cùng nhảy với Red Knight! Yo yo yo, chỉ cần quyết tâm sẽ thành công, Red Knight luôn đợi bạn đến!

Những học sinh đi từ nhà ăn ra cứ như nhìn thấy kì tích, cả trường nhốn nháo ầm ĩ. Ai cũng tò mò lao đến xem.

- Hoàng tử British đang nhảy kìa!

- Cậu ấy chiêu mộ người cho đội Red Knight đó.

- Hoàng tử British Giang Hựu Thần và tam đại tướng quân tái xuất giang hồ! Điệu múa bút tuyệt nhất lịch sử!

- Mọi người mau đến xem! Ủng hộ trường British! Ủng hộ hoàng tử Giang Hựu Thần! Ủng hộ lễ hội âm nhạc Red or White.

Kì tích đã xuất hiện!

Ầm ầm ầm...

Hết đám này đến đám khác lao về phía chúng tôi, người mỗi lúc một đông.

- Đưa cho tôi cái đơn gia nhập!

- Cho tôi một cái!

Những chiếc đơn đăng kí trong tay tôi cứ ít dần đi, người phía trước càng lúc càng đông nghẹt.

- Mọi người đừng chen lấn, đơn còn nhiều lắm, ai cũng có hết!

Tôi vừa cầm cờ huơ lấy huơ để, vừa gắng sức giữ gìn trật tự. Không ngờ sức ảnh hưởng của Giang Hựu Thần và tam đại tướng quân lại lớn đến thế! Mới được một lúc mà mọi người chạy ào ào về như thác đổ.

Nhân lúc mọi người đang hào hứng, tôi tranh thủ kiễ chân lên hét thật to:

- Mời các thành viên hôm nay đến phòng nhạc tập hợp, tham gia cuộc họp lần đầu giữa các thành viên.

Reng!

Tiếng chuông tan học lạnh lạnh vang đến tai tôi. Tưởng tượng ra cảnh phòng nhạc đông lúc nhúc người, tôi như bị tiêm thuốc kích thích, không nói không rằng, ôm một chồng đơn xin đăng ký dày cộp chạy một mạch đến đó.

Xoạt!

Tôi đẩy mạnh cửa bước vào.

Khung cảnh trước mắt khiến tôi sững người, có cảm giác bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân: Phòng nhạc chẳng có đến một bóng người.

Phòng nhạc trống trơn như đang cười giấu sự vui mừng lúc nãy của tôi. Căn phòng bây giờ yên tĩnh đến mức một cái kim nhỏ rơi xuống cũng nghe thấy tiếng.

Ôi...

Tôi đúng là ngốc, nghĩ mọi người sẽ nghe lời mình, đã thế lại còn ngoan ngoãn đến sớm nhất. Tôi nên biết trước họ sẽ không đến...

Vụ “Chiêu binh mãi mãi” trưa nay náo nhiệt thật nhưng đó chỉ là cái vỏ bề ngoài thôi. Tại mọi người nhìn thấy hoàng tử British Giang Hựu Thần nhiệt tình, tích cực quá nên mới ủng hộ. Còn tôi, tôi chỉ là một bông hoa mờ nhạt mọc ở vách tường, dù cho làm gì cũng chẳng ai thèm để ý đến. Ha ha ha...

Tôi đau khổ cuối đầu xuống, chầm chậm quay người bước đi.

- Thái Linh! Bỏ cuộc đi! – Bỗng ở ngoài cửa vang lên một giọng nói, tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Không ngờ là... An Vũ Phong

- Đừng làm khổ mình nữa! Từ bỏ đi! Khuôn mặt An Vũ Phong có vẻ hơi buồn phiền, giọng nói không còn vẻ sắc lạnh như mọi khi mà ngược lại rất dịu dàng, thông cảm. Cậu ấy bước lên trước, vỗ nhẹ vào vai tôi.

- An Vũ Phong... - Sự tủi thân và đau khổ bỗng chốc nhấn chìm trái tim tôi. Tôi thấy khỏe mắt mình ươn ướt. Tôi lấy hết sức chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên nhìn Phong. – Tôi không thể bỏ cuộc được!

- Sao cô phải khổ sở như vậy? Hẳn không đáng để cho cô phải làm thế, hẳn đâu có giúp đỡ cô! – Đột nhiên giọng điệu của Phong thay đổi, có vẻ hơi phẫn nộ. Cậu ấy nắm chặt vai tôi hơn.
- Để tôi nói với Anna, cô không cần phải thi đấu gì với cô ta hết!

- Đừng! – Nhìn thấy An Vũ Phong quay người chuẩn bị bước đi, tôi vội vã chạy đến ngăn lại. – Tôi sẽ không bỏ cuộc! An Vũ Phong, nếu cậu ủng hộ tôi, vậy hãy đợi được nhìn thấy lúc tôi thành công.

- Cô... thật sự muốn tiếp tục sao? – Ánh mắt An Vũ Phong bắt đầu tối dần, giọng nói cũng trở nên yếu ớt. Chưa kịp đợi tôi trả lời, Phong đã đi lướt qua tôi, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Quay người lại nhìn theo bóng của Phong, trong lòng tôi cảm thấy khó chịu vô cùng, không thể nói được đó là cảm giác gì...

Tít tít...

Tôi mang tâm trạng chán nản đi về khu kí túc xá. Tôi bật vi tính lên rồi mở nick chat.

Không biết đèn nick của ai vẫn còn sáng. Tay tôi bắt đầu đánh máy, trong lòng cảm thấy có chút an ủi.

Tách tách tách!

Tôi yêu giai đẹp: *Hề lố tiểu thư! Mau làm thử trắc nghiệm sau, nếu không làm bạn sẽ gặp đen đủi trong vòng một tuần.*

A! Là nick “Tôi yêu trai đẹp”.

Cái nick gớm ghiếc này chả cần nói cũng biết, chính là bà bạn Ngọc Dĩnh. Nhỏ ta cứ nhìn thấy giai đẹp là sáng mắt lên như nhìn thấy vàng. Ha ha ha... Lại còn dám trù ẻo tôi đen đủi... nhỏ này đúng là chẳng hiểu bạn bè gì cả. Tôi cười đau khổ một lúc rồi nhấp chuột vào dòng địa chỉ dài ngoằng đó.

Ai là một nửa của bạn? Cuối cùng bạn đã gặp được người trong mộng của mình, bạn sợ hãi vì không muốn mất người đó nhưng lại không có can đảm bộc bạch...

Muốn biết vị trí của anh ấy (cô ấy) trong lòng bạn? Anh ấy (cô ấy) có thật lòng yêu bạn không?

Trước khi bạn nói câu "I love you", trắc nghiệm nhỏ dưới đây sẽ cho bạn đáp án.

Bùm chúi! Bắt đầu thôi, hãy tìm một nửa của mình! Khi tình yêu đến hãy nắm chặt tay anh ấy (cô ấy).

Vừa mở trang web đó ra ai dè nhìn thấy một đoạn giới thiệu khiến ai cũng phải tò mò.

Hóa ra là trắc nghiệm tình yêu! Tôi nhấp chuột vào ô cần điền.

Hãy đánh tên bạn vào đây: Thái Linh

Tôi thành thật đánh từng chữ.

Tên người trong lòng của bạn:...

Á! Sao thẳng thừng thế? Bắt buộc phải điền sao? Tôi do dự nhưng nhìn thấy phía dưới có hàng chữ: Xin hãy trả lời thành thật câu hỏi trắc nghiệm này!

Thôi, đã trót rồi! Dù gì cũng chỉ là bói toán thôi, lại chẳng ai nhìn thấy.

Tuy tôi nghĩ thế nhưng hai tay vẫn run run, cẩn thận đánh 3 chữ: Giang Hựu Thần.

Xong! Bây giờ xin bạn hãy nhấn nút OK để biết kết quả.

Kịch!

Cảm ơn đã tham gia! Đáp án của bạn sẽ được gửi tới hộp thư của nick "Tôi yêu giai đẹp"

Hả?!

Nhìn thấy hàng chữ cuối cùng hiện ra, tôi chết điếng người.

Tít tít...

Lại có tin nhắn mới!

Tôi yêu giai đẹp: Ha ha! Thái Linh! Bà bị mắc lỡm rồi!

Wall flower girl: Bà dám...

Tôi yêu giai đẹp: Hô Hô! Không ngờ bà thích cậu ta đến thế! Ha ha ha...

Nhìn thấy tin nhắn của Ngọc Dĩnh liên tục dùng biểu tượng mặt cười ngoác miệng để lêu lêu tôi, mặt tôi đỏ bừng như quả cà chua.

Thái Linh ơi là Thái Linh! Trời sinh ra vốn đen đui đã đành nhưng sao mày ngốc đến cỡ đó.

Tôi yêu giai đẹp: Được rồi, được rồi! Không chọc bà nữa! Bà mau lập một cái nick khác sau đó bà cũng có thể lừa người khác chơi. Tôi phải đi shopping đây! Lần sau gặp! Bye!

Wall flower girl: Đợi đã...

Chưa nói dứt câu thì Ngọc Đình đã out khỏi nick.

Tôi trề dài môi nhìn đèn nick của Ngọc Đình tắt phụt. Trong đầu tôi bỗng lóe lên ý tưởng: Hô hô hô! Mau đi lập một cái nick khác sau đó tìm nick của tam đại tướng quân, An Vũ Phong và Giang Hựu Thần để trêu họ chơi.

Khà khà khà!

Sau khi làm xong xuôi, tôi tiện tay vào mở hòm thư của mình.

Tách!

Bạn có thư

Hả?! Không thể nào! Sao nhanh thế đã có thư?!

Tôi vội vã xem tên người gửi.

Người gửi: Secreter

Secreter?

Người bí mật?!

Lâu lắm rồi không thấy ông ta liên lạc với tôi, nhiệm vụ trị bệnh cho Giang Hựu Thần đã tạm gác lại một bên. Hay là ông ta giận nhỉ?

Tôi sợ hãi mở thư, thấp tha thấp thỏm đọc.

Thái Linh! Lâu rồi không liên lạc, không biết mọi chuyện có tiến triển như bình thường không...

Tôi có tin là cô ở trường British còn thuận lợi hơn ở trường Maria. Phải nhớ câu này “Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng”

Biết mình biết người?

Chẳng nhẽ người bí mật muốn tôi đi thăm dò tình hình của Anna...

- Nào! Mọi người làm lại lần nữa. Nghe tôi hướng dẫn!

- Yes!

- Nhóm bên trái giọng hơi đục, không rõ lắm, chúng ta là nữ sinh trường Maria, giọng phải

trong, tràn đầy sức sống.

- Yes!

Tôi đứng nấp ở tường, nhìn lên mọi thứ trước mặt qua khe hở của lá cây. Mấy chục nữ sinh trường Maria đang đứng xếp thành ba nhóm ngay ngắn: trái, giữa và phải. Mỗi người đều ngẩng cao đầu, uốn ngực, ánh mắt sáng rực nhìn về phía trung tâm.

- Tưởng tượng mình đang ở trên một thảo nguyên bao la, hãy để giọng hát của mình vang thật xa. – Người đứng ở trung tâm đó chính là Anna. Lúc này trông nhỏ ta chẳng giống một búp bê barbie yếu đuối mà trái lại vô cùng chuyên nghiệp, trông đáng vẻ rất nghiêm túc, đứng ở vị trí chỉ huy rất hoành tráng.

- A à á a a... - Ba đội lại luyện âm, so với ban nãy có sức sống hơn nhiều.

- Mọi người khá lắm! Có thể đặt lưỡi về phía sau lần nữa để luồng hơi đi từ bụng ra...

Tách tách!

Trán tôi có một giọt mồ hôi to như hạt đậu. Anna lợi hại thật! Dường như cái gì cũng biết, còn tôi thì...

Nghĩ đoạn, tâm trạng tôi nặng trĩu.

- Hôm nay tập đến đây thôi. Hi vọng lần sau mọi người ai cũng đến tập đúng giờ! – Anna vẫy tay, nở một nụ cười mãn nguyện.

Các đội trong nhóm hợp xướng dần dần giải tán. Nhìn cũng đủ biết họ đều rất tín nhiệm đội trưởng Anna. Tôi thở dài, định nhảy xuống dưới để chuẩn đi, đột nhiên thấy Anna vẫn còn im lặng đứng ở chỗ cũ.

Không phải đã luyện tập xong rồi sao? Sao vẫn chưa về?

Tôi hơi tò mò, lại trèo lên tường xem nhất cử nhất động của Anna.

Cả một ngày làm việc mệt mỏi, mặt trời như vươn dài đôi chân, vội vã rảo bước về nhà. Trên bầu trời chỉ còn chút tia sáng màu cam hiền hòa.

Các nữ sinh khác dần dần rời khỏi sân vận động. Bây giờ chỉ còn bóng Anna được kéo dài ra bởi bóng hoàng hôn.

Anna đứng im, nhỏ nhiu mày, một tay chống cằm như đang suy nghĩ gì đó.

Khuôn mặt Anna đang chìm trong suy nghĩ căng thẳng bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn, đi đến chỗ các đội lúc nãy xếp hàng, giơ tay ra vung lên một đường rồi lại giơ tay lên vung về chỗ khác.

A! Anna vẫn còn ở lại sân vận động một mình, nhỏ ta vất vả quá nhỉ!

Nhỏ ta giơ tay lên, lúc thì đứng ở đây so sánh, lúc thì ở chỗ kia nhăm tính, liên tục đi đi lại lại mấy vòng. Mỗi khi đến chỗ quan trọng, Anna hơi khom lưng xuống, dùng phần vể lên mặt đất để đánh dấu.

Đây có đúng là Anna cao quý thường ngày?

Nhỏ ta lúc này trông rất nghiêm túc, ánh mắt làm việc đến nhập tâm, đôi lông mày đẹp vì suy tư nên lúc thì nhíu lại, lúc lại giãn ra.

Vàng mặt trời đỏ ối đã lặn xuống đằng chân trời xa. Trên trời thì thoáng có một chú chim non bay qua tìm về tổ. Gió thổi làm lá cây kêu xào xạc xào xạc.

Xem ra Anna đã thấm mệt. Nhỏ lấy tay che miệng rồi ngáp dài. Tôi cứ nghĩ Anna sẽ dừng lại để về nhà nhưng không ngờ nhỏ giơ tay lên day day hai thái dương ở đầu rồi lại tiếp tục làm. Lúc Anna tiến gần về chỗ tôi đang nấp hai bước, tôi nhìn rõ trên trán Anna mồ hôi rơi tí tách như những viên trân châu, nhưng có lẽ Anna không có chút cảm giác gì.

Nhìn Anna rất chuyên tâm làm công việc, lòng tôi giống như mặt hồ phẳng lặng bị ném đá xuống, mặt nước rung động gợn sóng.

Từ trước đến giờ Anna là một người trời sinh ra đã thông minh, nữ tính hơn tôi, làm bất cứ việc gì cũng rất tỉ mỉ, chẳng có gì làm khó được cô ta. Một Anna như thế thì trước việc gì cũng không cần phải lo lắng mới đúng, chỉ cần sử dụng trí thông minh, khéo léo của mình đúng lúc đúng chỗ không phải sẽ thành công một cách dễ dàng sao?

Nhưng hình ảnh Anna trước mắt đã làm sụp đổ hoàn toàn hình tượng bấy lâu của tôi.

Không chỉ như thế, tôi cảm thấy... chưa bao giờ xúc động như lúc này.

Hóa ra đằng sau ánh hào quang chói lóa là bao nhiêu sự gian khổ. Chẳng ai không chịu bỏ ra cái gì mà thành công dễ dàng.

Vậy... tôi thì sao? Người luôn ngưỡng mộ Anna là tôi thì sao?

Tôi luôn nghĩ rằng Anna đứng ở vị trí cao tít tắp trên mình, như vậy tôi có phải là kẻ yếu đuối không? Một người như tôi sao có thể nói yêu Giang Hựu Thần? Làm sao có tư cách bảo vệ Giang Hựu Thần?

Tôi hiểu rồi... Anna! Yên tâm đi! Tôi sẽ không để cậu thắng dễ dàng đâu.

Tôi nhẹ nhàng nhảy xuống, trong lòng tràn ngập dũng khí phấn đấu và sự quyết tâm. Tôi rảo bước chạy thật nhanh về nhà.

Bóng người đang bận rộn làm việc trên sân vận động bỗng dừng lại một lúc, nở một nụ cười rạng rỡ dưới bóng hoàng hôn.

Ngày hôm sau, tôi chạy như con thoi khắp trường. Mất nửa ngày trời mới thông báo được hết cho tất cả mọi người. Lúc tan học, sự nỗ lực của tôi cuối cùng cũng được đền đáp. Phòng học nhạc số một không còn trống trơn như trước. Có mười thành viên trông rất hiên ngang đang đứng ở giữa phòng đợi tôi phát hiệu lệnh.

- Các bạn... bây giờ... các thành viên đội Red Knight tập hợp! – Tôi lấy hết can đảm hô lên, muốn tất cả bọn họ tập trung lại với nhau.

- Ôi... thật vô vị! Chỉ muốn về nhà. Luyện tập chẳng có tí hứng thú nào.

- Tôi thấy chán òm...

- Vả lại cũng chưa chắc thắng được, hát đại cho nó xong đi, việc gì phải luyện tập chi cho mệt...

Tôi lấy hết dũng khí thể mà lại chỉ là những lời than thở vang đến bên tai.

Tuy tôi tràn đầy tự tin nhưng thấy họ tiêu cực như thế làm tinh thần tôi cũng bị ảnh hưởng theo, giảm đi đôi chút.

Không được! Không được bi quan được nữa.

Đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh Anna nỗ lực luyện tập, lời thề danh dự của mình vẫn còn vang vọng bên tai rõ mồn một. Tôi lắc đầu lia lịa, lấy lại tinh thần, làm ra vẻ đầy sức sống, sung mãn:

- Mọi người chắc không tự tin lắm về lần thi sắp tới nhưng tôi tin chỉ cần chúng ta đồng lòng sẽ có kì tích xuất hiện!

- Hừ! Kì tích cái gì chứ! Đội Anna mạnh thế, hơn nữa hợp xướng vốn là thế mạnh của con gái, sao có nỗi kì tích?!

- Chúng ta phải thử xem mới biết được chứ! – Tuy tôi không dám chắc nhưng đã có trong tay bản “Kế hoạch quyết chiến” mà tôi mất cả buổi tối hôm qua mới soạn ra, tôi vẫn nuôi chút hy vọng.

- Thử xem?! – Mười người kia sững ra, nhìn nhau một lát, nắm chặt tay lại rồi lại tập trung ánh mắt nhìn về phía tôi chăm chăm.

Phải chớp thời cơ ngay!

- Mời xem! – Tôi lập tức lấy bản vẽ minh họa đã chuẩn bị sẵn ra. Nó to đúng bằng tờ lịch treo tường.

- Woa!

- Hình trái tim to quá!

- Màu sắc lại khác nhau!

Mọi người nhìn mười hình vẽ được ký hiệu bằng mười màu khác nhau trên bản vẽ, mắt trở hết cả ra.

Hay lắm! Hay lắm! Đây chính là phản ứng mà tôi mong đợi. Tôi cười sung sướng nói tiếp.

- Bây giờ bắt đầu xếp theo từng đội! Ba cậu... Hai cậu này... Cậu thì...

Dựa theo sơ đồ bản vẽ, tôi kiên nhẫn hướng dẫn từng nam sinh đứng theo vị trí của mình, trong lòng bỗng có cảm giác thành công đang ở rất gần tầm tay.

Không sai! Cách sắp xếp này... chính là tuyệt chiêu của Thái Linh đây... hợp xướng hình trái

tim!

- Đúng là đội hợp xướng hỗn tạp thế mà bây giờ thành một đội chỉnh tề đầu vào đó! – Bỗng một giọng nói dịu dàng như một cơn gió vang vào phòng nhạc.

- Giang Hựu Thần?! – Quả nhiên người bước vào không phải ai khác, chính là đệ nhất hoàng tử của trường British và tam đại tướng quân.

- Cũng khá đấy! – Lại có một giọng nói khác cất lên. Tôi ngẩng đầu nhìn, ai ngờ người đó là An Vũ Phong. Không biết cậu ta đến từ lúc nào!

- An Vũ Phong! – Tôi thấy vui vì mọi người đều đến. Hơn nữa, họ đều đến giúp đỡ và động viên tôi.

- Gì mà phải hét tướng lên thế! Giữ tí nữa còn hát! – Tiếng hét mừng rỡ của tôi làm ai cũng quay ra nhìn Phong. An Vũ Phong không được tự nhiên lắm, vội giục tôi rồi đứng sang một bên.

- OK! Đã ổn định đội hình, bắt đầu tập thôi! Tôi hưng phấn vỗ tay, quay người đi nhưng thấy ánh mắt của mười thành viên cứ ngó tôi không rời.

- Các cậu... cảm thấy có gì đó không thỏa đáng sao? – Tôi giật bản mình, sợ kế hoạch mình vạch ra không được mọi người ủng hộ, hơi lo lắng. – Xin lỗi! Tôi tự ý sắp xếp mà không thêm đề ý các cậu có bằng lòng không...

- Không dám tin cậu ta cũng có đầu óc sáng tạo đó chứ...

- Ừ! Cách sắp xếp này không đến nỗi tồi, có lẽ sẽ được cộng thêm hai điểm vì tạo hình đẹp...

- Cứ thử xem thế nào, tôi cũng có chút hứng thú rồi đó...

Tôi vừa mừng vừa lo nhìn đội hình đang sắp xếp thành hình trái tim, bọn họ xì xào bàn tán. Ban nãy còn nói những lời làm tôi chán nản, thất vọng thế mà bây giờ lại trở nên rất đáng yêu.

Thoắt một cái, tôi cảm thấy mình như được tiếp thêm sức mạnh. Tôi ưỡn ngực, vươn vai, tự tin vô cùng đồng dạ tuyên bố:

- Tôi còn một cách khác có thể sẽ giúp chúng ta có thêm điểm quyết định giành chiến thắng ở lễ hội âm nhạc Red or White.

- Thái Lăng! Những thứ cậu cần tôi tìm được rồi!

Kì Dục ôm một đồng báo được cuộn tròn lại chạy vào phòng nhạc.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Mở các cuộn báo đó ra, ở trong đó có rất nhiều bút lông và giấy trắng tinh.

- Rồi! Mỗi người sẽ cầm một cái bút lông. Phần thi cuối cùng của lễ hội âm nhạc là phần quyết định, chúng ta sẽ vừa hợp xướng vừa kết hợp viết thư pháp. – Trông tôi rất hào hứng, cầm lấy cái bút lông, huơ một cái trong không trung để tượng trưng.

- Bây giờ chuẩn bị lên mực!

- Mực?! – Kì Dục bỗng thộn người ra. – Mực gì?

- Là mực tàu dùng để viết thư pháp đó! – Tôi cũng nghệt ra, bây giờ mới phát hiện lúc nãy Kì Dực chỉ mang có mỗi giấy và bút lông đến, chẳng thấy mực đâu cả.

- Cậu không nói sao tôi biết được! – Kì Dực nói rõ to. – Đợi đó để tôi đi mua!

Nói xong, mặt Kì Dực dài thườn ra, cậu ta chạy vội ra ngoài. Tôi như nghĩ ra cái gì, vội gọi cậu ta lại.

- Đợi đã! Nhớ phải mua loại mực nhãn hiệu Tào Tuyết Cần[2]!

- Xoẹt!

- Câu nói của tôi làm cả phòng nhạc lặng ngắt như tờ, họ ngạc nhiên há hốc miệng nhìn tôi, mắt ai cũng trợn trừng lên như bất ngờ lắm.

- Này, Thái Lăng! Có phải cậu định nói là mực hiệu Tào Tố Công... - Giang Hựu Thần cố nén cười đến nổi mặt hơi đỏ, cố gắng lắm mới nói ra được một câu.

- Ha ha ha... Ha ha ha...

Câu nói của Hựu Thần như phá vỡ sự tĩnh lặng vừa rồi, ai cũng ôm bụng cười nghiêng ngả. Mặt tôi đỏ bừng. Khi nãy Kì Dực đang giận đùng đùng thế mà bây giờ cũng gãi đầu buồn cười.

- Nhìn xem! Đây là gì?! – Giang Hựu Thần như nhà ảo thuật rút từ đồng giấy và bút lông ra một vật vuông vuông, mỉm cười bước về phía tôi.

- Nghiên mực! – Hơn nữa lại là một cái nghiên mực to đùng. Hơ hơ! Không có mực tàu sẵn thì ta tự mài vậy. Tôi vui vẻ nhưng lại hơi ngạc nhiên, nhếch lông mày lên. Bao nhiêu người phải viết thư pháp thì ai mài mực đây?

- Để tôi! – Thành linh một giọng nói lạnh lùng cất lên, tôi ngược đầu, Nghiêm Ngôn lấy chiếc nghiên mực từ tay Giang Hựu Thần, đi về một bên, còn một người khác thì lấy trong ba lô ra một chai nước, chuẩn bị đổ nước vào nghiên để mài mực.

- May quá! Mọi người đợi một lát, sắp tập được rồi! – Mọi thứ đều sẵn sàng, chỉ cần đợi gió đông mà gió đông cũng sắp đến rồi. Tôi phấn khích liên tục huơ huơ bút, nói rất hùng hồn trước mặt các thành viên khác.

- Đợi đã! Có thể nói cho tôi biết mấy thứ này lấy ở đâu ra không! – Ân Địa Nguyên nãy giờ cứ đứng im ở một chỗ xem tất cả bỗng đột ngột hỏi.

- À! Không phải Thái Lăng nói sao, phải tiết kiệm tiền, tới đến câu lạc bộ thư pháp lấy giấy bút mang đến đây đó! – Kì Dực vuốt mái tóc màu hung đỏ của mình, giơ tay về phía tôi, nói rất ngang nhiên.

- Cái gì?! – Tôi cứng đờ người. Không phải chứ?! Tôi chỉ luôn mồm nói là tiết kiệm nhưng Kì Dực lại lấy hết giấy bút của câu lạc bộ thư pháp mang đến! Vậy... vậy chẳng phải là cướp trắng trợn của người khác sao?

- Nguyên! Mai nhờ cậu đi mua giúp một ít bút để đem trả lại cho câu lạc bộ thư pháp! – Giọng nói bình tĩnh của Hựu vang lên làm tôi lấy lại tinh thần, vừa quay đầu lại thấy cậu ấy mỉm cười, gật đầu nhìn tôi, hai mắt hiện lên hai chữ to tướng: Đồng ý.

- Được! – Ân Địa Nguyên gật đầu. Nhưng sau đó cậu ta nhíu mày, nhìn tôi nghi hoặc. – Cậu thấy cách đó ổn không? Làm gì có chuyện thi hát lại viết thư pháp?!

Nhìn đôi mắt nghi hoặc của Ân Địa Nguyên, tôi thấy hơi bất an nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, gật đầu lia lịa.

- Tôi thấy không đến nỗi nào! Chúng ta trong lúc hát hợp xướng kết hợp thêm thư pháp tập thể, như vậy sẽ thể hiện được sự đoàn kết.

- Vâng... - Mắt kiếng của Ân Địa Nguyên như phát sáng, trầm ngâm rồi quay người đi chỗ khác. Nhìn dáng vẻ lặng lẽ của cậu ta, trong lòng tôi khắp khởi vui mừng. Tốt quá! Ân Địa Nguyên cũng ủng hộ mình rồi.

- Mục mài xong rồi! – Một giọng nói trầm trầm cất lên. Tôi quay đầu lại thấy Nghiêm Ngôn vẫy tay. Chiếc nghiên mực to đùng bên cạnh cậu ta toàn là mực đen đặc.

- Mọi người ơi! Chuẩn bị xong rồi! Bây giờ bắt đầu chính thức luyện tập. – Tôi cảm kích nhìn Nghiêm Ngôn, vui sướng giơ bút lông lên, tuyên bố đồng thanh.

Cạch... cạch... cạch...

Xoạt... xoạt... xoạt....

Trong phòng nhạc hiện lên một cảnh vô cùng hoành tráng: Mười mấy thành viên tay như múa, cúi xuống mài mực, hươ hươ bút lông. Mọi người đều tập trung cao độ vào “Biểu diễn hợp xướng kiêm thư pháp”.

Dưới sự chỉ huy của tôi, một số thành viên vẫn giữ nguyên vị trí của mình trong hình tròn trái tim để tiến hành hợp xướng, một số người đứng ở giữa vòng tròn trái tim để biểu diễn thư pháp. Như vậy xem ra đây không còn là buổi hợp xướng đơn thuần mà là một bữa tiệc thịnh soạn của màn biểu diễn giành cho thánh giác và thị giác.

Ha ha ha... Xem ra Thái Linh này đúng là thiên tài mới “khai quật”! Nhân tài mà hậu thế nuôi dưỡng! Tôi đã thành công khi vận dụng trí thông minh và tài năng ít ỏi của mình để làm nên kiệt tác.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Bên tai vang lên tràng vỗ tay cổ vũ nghe rất tuyệt. Tôi như bị kích động nhắm mắt lại, vừa cao giọng hát, vừa tự mình say sưa.

- Này! Cậu đừng xích ra một chút! Tôi không viết chữ được!

- Cái gì! Trong đội xếp tôi ở vị trí này mà! Chữ cậu viết to quá thì có!

- Tránh ra! Tôi còn phải viết nốt chữ cuối cùng nữa!

- Cậu đổi hàng khác đi! Đây là chỗ của tôi!

Đúng lúc tôi đang đắm đuối trong cầu vòng bảy sắc thì bên cạnh vọng lại tiếng cãi nhau chí chóe.

Tôi giật mình, vội vã quay đầu sang nhìn. Chúa ơi! Chỉ thấy mấy thành viên phân công viết thư pháp đã ngừng viết. Mỗi người tay nắm chặt bút, chống nạnh, mắt gườm gườm tức giận. Báo động! Đang nổ ra “Chiến tranh đấu khẩu”. Hóa ra vì lúc viết thư pháp sẽ phát sinh ra chuyện vị trí bị dịch chuyển, thêm vào đó những thành viên này không có kinh nghiệm nên lúc biểu diễn đã đụng phải nhau dẫn đến “xung đột”, làm cho tình trạng xấu thế này.

- Mọi người! Bây giờ đang luyện tập, đừng cãi nhau nữa... - Tôi vội vàng đi đến, nhưng chưa kịp dứt lời khuyên thì đã bị cướp lời.

- Hừ! Cái tên này! Đừng im dìm đi, cứ động đậy làm tôi viết nguệch bây giờ!

- Ông chẳng biết cách viết thì viết sao nổi?

- Đội hình loạn cào cao! Cái gì mà biểu diễn thư pháp chớ! Trò này đúng là vớ vẩn!

...

Không khí ôn hòa, vui vẻ lúc nãy biến mất từ lúc nào. Lúc này đập vào tai tôi chỉ toàn là oán than, trách móc.

Tôi buồn bã, ngẩng đầu lên muốn tìm được sự giúp đỡ nhưng nhìn thấy Hựu đang nhú mày, mắt kiếng của Ân Địa Nguyên như phát ra luồng khí lạnh.

Những thành viên còn lại cũng lắc đầu nguầy nguậy, dường như đã hết hi vọng với tôi.

Lẽ nào... tôi đã làm một việc sai lầm hết thuốc chữa?!

Không!

Trong đầu tôi bỗng lóe lên hình ảnh Anna ở sân vận động trường Maria ngày hôm qua... Anna vừa so sánh vừa đánh, đi đi lại lại rất nhiều. Ai có thể chứng minh mỗi quyết định của Anna đều là đúng đắn.

- Xin mọi người hãy tin tôi! – Tôi rất muốn hét thật to để bọn họ lấy lại tinh thần nhưng sức lại không đủ. – Tôi tin chỉ cần quyết tâm là sẽ thành công!

- Nếu như lần sau vẫn không được thì sao?

- Đúng đấy!

Mọi người có vẻ chán nản, lần lượt oán than.

- Nhưng trên thế giới này có biết bao nhiêu việc, nếu như chúng ta không thử làm thì ai biết mình sẽ làm được hay không? Nếu như vừa mới bắt đầu đã nghĩ không thể thành công thế thì đòi người cần có bắt đầu làm gì? – Tôi sốt ruột như có lửa đốt, bỗng buột miệng nói ra một câu mà ngay đến bản thân cũng phải giật mình.

Yên ắng...

Trong khoảnh khắc đó, cả căn phòng lặng ngắt như tờ. Những thành viên đang cãi nhau ỏm

tôi bỗng đình chiến, quay sang tròn mắt há miệng nhìn tôi.

Giang Hựu Thần nhìn tôi như vẻ muốn nói điều gì, mắt kiếng của Ân Địa Nguyên không phát quang nữa, Nghiêm Ngôn im lặng ngẩng đầu lên, mắt Kỳ Dục thì trợn trừng lên. An Vũ Phong nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên, cứ như lần đầu quen biết tôi vậy.

Năm phút sau...

- Thái Lăng nói đúng lắm!

- Thái Lăng! Bọn tôi tin cậu!

- Thái Lăng! Chúng ta tiếp tục luyện tập thôi! Cùng nhau thử xem, biết đâu lại thắng!

...

Không phải tôi đang nằm mơ đấy chứ? Tiếng cãi nhau ồn ào vừa rồi bỗng chốc biến thành một tràng ca ngợi lên tận mây xanh! Các thành viên đều cảm kích lao đến, vây quanh tôi. Ai nấy nhìn tôi với đôi mắt vô cùng khâm phục. Lúc đó, tôi thấy mình như biến thành bậc thánh nhân đến nơi.

Bỗng – Két!

Cửa phòng nhạc mở ra.

- Là Anna kìa!

- Công chúa barbie Anna!

Mấy thành viên vừa rồi nhìn tôi với ánh mắt khâm phục thì nay chuyển ngay tầm nhìn ra chỗ khác. Ai cũng đang nhìn chằm chằm Anna đang cất bước chân cao quý của mình đi vào trong phòng.

Hừ... Tại sao nhỏ Anna lại xuất hiện đúng lúc này chứ? Vừa rồi tôi cứ ngỡ mình là thánh nhân nhưng bây giờ lại có cảm giác là thánh nhân bị thất sủng.

Hu hu hu...

Tôi khóc không thành tiếng, khẽ run lên một lúc. Hôm nay Anna đẹp thật!

Nhỏ mặc một bộ váy tây màu vàng, tóc bóng mượt đến nỗi như tỏa ra ánh sáng. Bất kể lúc nào nhỏ cũng tỏa ánh hào quang.

Anna bước nhanh vào, đi thẳng đến trước mặt Giang Hựu Thần.

- Hựu! Đi với mình một lát! Tối nay có việc! – Anna chớp đôi mắt đẹp mê li, nói ngọt ngào. – Phu nhân dặn nhất định chúng ta phải đến dự tiệc!

- Được! – Giang Hựu Thần quay lại nhìn tôi, mắt sáng lấp lánh. Nghe Anna nhắc đến phu nhân, Hựu khẽ gật đầu, theo Anna rời khỏi phòng nhạc.

Cậu... cậu ấy đi sao...

Đi như thế, cũng không quay lại nhìn tôi lấy một cái!

Quay... quay lại... mau quay đầu lại!

Nhìn theo bóng của Giang Hựu Thần, tôi khẽ lẩm nhẩm nhưng cậu ấy đã đi ra đến cửa. Tim tôi nặng trĩu.

Vụt!

Đúng lúc Giang Hựu Thần sắp bước ra khỏi cửa, thành linh cậu ấy quay lại nháy mắt với tôi. Đôi mắt nghịch ngợm đó như muốn nói – Đừng ghen đấy! Mọi việc ở đây giao lại cho cậu!

Xoạt!

Mặt tôi đỏ bừng như quả cà chua, trong người sôi ùng ục như nước ở 100 độ. Tôi cố gắng căng mắt...

Nhưng tận đáy lòng tôi có cảm giác chua xót lan dần khắp nơi.

NÀNG CÔNG CHÚA BẠCH TUYẾT VÀ PHÙ THỦY TOMATO

Big Contest

Địa điểm:

Sân vận động trường British

Nhân vật

- Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria
- Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 12 trường Maria
- Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria
- Anna – học sinh lớp 12 trường Maria
- An An – học sinh lớp 12 trường Maria
- Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British
- An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British
- Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British
- Kì Dục – học sinh lớp 12 trường British
- Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện biến thành con búp bê cầu nắng

Để ước nguyện những cơn mưa hoa tình yêu cho anh

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là chúng tôi cùng nhau nghe tiếng mưa rơi tí tách...

Keng... keng! Bùm... bùm...

- Lễ hội âm nhạc Red or White, niềm tự hào của con gái trường Maria.

- Lễ hội âm nhạc Red or White, những ca khúc tuyệt vời nhất đang chờ đón bạn.

Thời gian nhanh như thoi đưa, ngày hội âm nhạc cuối cùng cũng đến.

Theo thông lệ cũ, nơi tổ chức lễ hội âm nhạc vẫn là sân khấu được dựng ngoài trời ở sân vận động trường British. Mới sáng sớm, phía trước sân khấu đã đứng chật ních toàn là những nữ sinh đứng chào đón khách. Khắp nơi bay phấp phới toàn biểu ngữ, băng rôn, nào là “British là number 1”, “Hựu Thần là số 1”.

Đợi đã! Không phải là trường British và Maria đồng tổ chức lễ hội âm nhạc đấy chứ? Sao biểu ngữ lại là ...

- Woa... Bạn đẹp trai, bạn gì đẹp trai ới ời!

Bỗng có tiếng thét lạnh lạnh như bát mẻ, tôi quay lại thì thấy một đám nữ sinh đang nhìn chăm chăm như đóng đinh tại một chỗ. Mắt ai cũng như biến thành hình trái tim, lại còn cứ liên tục quay tròn, quay tròn.

- Giang Hựu Thần! Đệ nhất hoàng tử British! Hoàng tử của em, em yêu anh như chuột yêu gạo.

Tùng đột sóng thần la hét, gào rú đập liên hồi về tai tôi. Tiếng gào thét đó làm tôi suýt nổ màng nhĩ. Tôi ngạc nhiên nhìn.

Bốn nam sinh trông rất anh tuấn tỏa ra sức quyến rũ đang bước về phía khán đài.

Họ đều mặc áo choàng trắng, ai trông cũng như thiên sứ bước từ trong tranh ra.

Thích! Thích! Thích!

Sau khi Giang Hựu Thần vẫy tay, sao sau lưng lại vang lên tiếng động mạnh thế nhỉ?

Tôi quay lại, hóa ra có ba nữ sinh ngất xỉu trên đất, mắt hầy còn nguyên hình trái tim. Tôi sợ hãi, bọn họ nhất định tưởng nhầm là Giang Hựu Thần vẫy tay chào họ nên cảm động đến té xỉu. Híc! Thế này hơi quá thì phải...

- Hoàng tử của em ơi! Ở đây nè, ở đây nè!

Hình như là giọng của Ngọc Dĩnh và Thượng Hội?!

Tôi ngó nghiêng khắp nơi cuối cùng cũng nhìn thấy hai bà bạn chí cốt đang đứng trong nhóm cuồng fan trợn mắt nhe nanh. Lâu lắm rồi mới nhìn thấy hai nhỏ đó. Độ này phát sinh nhiều chuyện quá, tôi chẳng có cơ hội nói chuyện với họ.

Nhưng xem ra hai bà bạn thân của tôi chẳng còn tâm trí nào nghe tôi kể lể vì bốn mắt họ

như biến thành hình mũi tên trái tim bắn lia lịa về phía tứ đại tướng quân British.

- Oa! Oa! Giang Hựu Thần đến rồi! Giang Hựu Thần đẹp trai quá!

Giữa một rừng tiếng hoan hô, gọi thét gào tên Giang Hựu Thần, Hựu nhẹ nhàng bước về phía tôi, lấy từ trong túi quần ra một hộp vuông vuông rồi đưa cho tôi:

- Thái Linh! Cái này cho cậu...

- Đây là... - Tôi cúi đầu nhìn không ngờ là một hộp kẹo ngậm mát họng. Tôi giật mình sờ sờ vào cái hộp cứng cứng đang để trong túi quần, nhớ lại chuyện sáng nay.

Thái Linh! Mà phải cố lên! Tôi mặc bộ đồng phục của đội Red Knight, cẩn thận soi gương rồi gật đầu. Tôi hít một hơi rõ dài, bước ra khỏi phòng.

- Thái Linh! – Bỗng một cánh tay giơ ra chặn trước mặt tôi, trong tay còn cầm một hộp kẹo mát họng màu cam.

- An Vũ Phong! Cậu... - Tôi ngạc nhiên nhìn An Vũ Phong, cậu ta dường như có rất nhiều điều muốn nói với tôi nhưng vẫn cố giữ vẻ trầm lặng. – Cám ơn...

Tôi nhận lấy hộp kẹo, trong lòng đột nhiên ấm áp lạ thường.

- Cố giữ giọng cho tốt, nếu không hát sai nhạc thì đừng có bảo là quen tôi đó! – Ai dè tên Phong chẳng giữ sĩ diện cho tôi gì cả, lại còn cố ý châm chọc.

- Đến lúc đó cậu đừng có bảo quen tôi thì có! – Tôi tức đùng đùng nhìn hắn, sự cảm kích vừa rồi phút chốc tan biến như gió thoảng.

- Hơ hơ hơ... Giải cãi cùn nhỉ!

- Không khiến cậu lo!

...

An Vũ Phong đứng ở chỗ không xa, hình như cậu ta cũng nhìn thấy tôi và Giang Hựu Thần đứng với nhau, mặt có vẻ hơi lạnh. Tôi vội vã đút hộp kẹo mát họng vào túi quần, hai chiếc hộp đập vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo.

Giang Hựu Thần... An Vũ Phong...

Tôi biết hai người đã giúp tôi rất nhiều... cho nên tôi tuyệt đối không được thất bại, không được để họ thất vọng.

Reng reng reng... Reng reng reng...

Ở không xa vang lên từng hồi chuông đồng hồ ngân dài, khắp nơi chìm trong im lặng.

Xoẹt!

Chiếc đèn sân khấu chiếu lên khán đài, An An mặc bộ váy đầm, bên ngoài mặc áo khoác không tay màu tím.

- Các bạn thân mến! Hôm nay là cuộc thi hợp xướng Red or White của trường Maria... - Lời

mở đầu trôi chảy rất phù hợp với tính cách luôn bạo dạn của An An. Phía dưới vang lên tràng vỗ tay ầm ĩ.

- Trước tiên tôi xin giới thiệu hai đội sẽ thi đấu trong ngày hôm nay. Xin mời đội trưởng White Angel Anna và đội trưởng Red Knight Thái Lăng.

Nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm dậy ở phía dưới, chân tôi như bị mất kiểm soát, run lấy bầy. Bên cạnh bỗng có mùi hương thơm thoang thoảng bay lướt qua, chỉ thấy Anna rất hiên ngang rảo bước về phía sân khấu.

- Hôm nay Anna cứ như búp bê barbie ý. – Tôi và Anna lần lượt đi về phía giữa khán đài, một người đứng bên trái, một người đứng bên phải. Vừa đứng ổn định được một lúc thì giọng nói ca ngời của An An đã vang lên.

Búp bê barbie...

Tôi thận trọng liếc nhìn sang bên cạnh, Anna mặc bộ lễ phục màu trắng tinh khiết, nhìn nghiêng quả là rất đẹp. Mái tóc hơi xoăn khẽ bay bay, đôi mắt to tròn hết búp bê barbie. Còn tôi... hu hu hu... bộ đồ màu đỏ trông rõ quê kệch.

An An sẽ nói gì đây?!

- Bạn Thái Lăng hôm nay mặc nổi thật, giống như... quả cà chua!

- Ha ha ha...

- A ha ha ha! Giống quả cà chua, đúng là giống thiệt !

An An vừa nói dứt câu, thành linh mọi người ai nấy cũng cười bò ra đến nỗi suýt vỡ tung cả sân khấu. Dưới ánh đèn chiếu rọi, tôi không còn nơi nào để trốn, mặt nóng bừng cả lên.

- Vậy hôm nay sẽ cuộc thi đấu tranh tài giữa công chúa barbie và bạn hội trưởng cà chua! – Giữa tiếng bàn tán xôn xào ồn ào như cái chợ vỡ, Anna rất quý tộc cầm micro nói ung dung.

- Đúng đó! Công chúa barbie và hội trưởng cà chua !

- Ha ha ha ha

Rào rào rào... Rào rào rào...

Anna được mọi người reo hò cổ vũ, dưới sân khấu vang lên tràng vỗ tay long trời lở đất.

Lúc này, Anna đặc ý quay sang nháy mắt với tôi như muốn nói: Thái Lăng! Thế nào, vòng đầu tiên cậu đã thua dứt rồi.

- Bây giờ cuộc thi chính thức bắt đầu.

Stage 1 : Cuộc chiến của tuyệt đại song kiều

- Trước tiên mời nhóm “Sắc tím quyến rũ” của đội White Angel – Giống y hệt như tên biệt hiệu của họ, lúc này ánh đèn còn sáng trắng như tuyết thế mà thoát một cái đã bị biến thành màu tím huyền bí.

- Bis bis...

Tiếng hô thét cổ vũ như xé vải ở dưới khán đài vang lên làm tôi giật mình. Tôi quay vội đầu sang thì thấy An An cởi chiếc áo khoác ngoài màu tím xuống, để lộ một bộ váy trắng trông rất gợi cảm.

Nhỏ ta nắm tay một nữ sinh khác, sóng đôi nhẹ nhàng, bước nhanh về phía giữa khán đài.

Tiếng nhạc sôi động vang lên, ánh mắt hai người bọn họ thoáng để lộ ra vẻ lạnh lùng, đột nhiên buông tay ra, biểu diễn một động tác nhảy vô cùng đẹp, dải ruy băng trong tay xoạt xoạt bay trong không trung.

Xoay vòng rồi nhảy, em nhắm mắt...

Màu trắng của tuyết, đêm mùa hạ, em không ngừng...

Rào rào rào... Rào rào rào (tiếng vỗ tay như sấm dậy)

- Sắc tím quyến rũ! Maria là số 1!

Nhóm “Sắc tím quyến rũ” đã mang lại cho lễ hội âm nhạc một mở màn vô cùng sinh động, cuồng nhiệt. Nữ sinh Maria ra sức gào thét, còn đám nam sinh trường British hàng sau không ngờ đứng hết cả dậy, vỗ tay liên tục khen hay.

Cho dù như thế nhưng tôi cũng không cảm thấy căng thẳng chút nào vì đội của tôi có một vũ khí bí mật, đó là...

- Tiếp theo là màn biểu diễn của bộ đôi Vũ Phong và Kỳ Dực ! – Giọng của An An cứ như một viên đá khổng lồ ném vào biển người đông nghẹt phía dưới, làm dậy lên làn sóng cuồng nhiệt dữ dội.

- Nhóm Vũ Phong, Kỳ Dực! An Vũ Phong! Kỳ Dực!

- British! British! British!

Bước lên trong tiếng hô vang ầm ầm của khán giả, một làn gió khẽ vút qua, An Vũ Phong và Kỳ Dực chậm rãi bước đi, không chút do dự bước lên sân khấu, tay họ còn cầm đôi đoản côn.

- Huýt huýt! Mau biểu diễn Song Tiết Côn! Huýt! Huýt!

Giọng của An Vũ Phong đúng là rất có phong cách, không chỉ phát ra âm thanh bay bổng như tiếng gió mà còn tràn đầy nhịp điệu khiến người khác chỉ muốn nhún nhảy. Kỳ Dực cũng không chịu thua kém, mái tóc hung đỏ của cậu ta như bập bênh theo giai điệu, màu đỏ đó sáng loáng trông càng bắt mắt hơn.

Hai anh chàng đẹp trai biểu diễn tư thế múa đoàn côn rất hiên ngang, mạnh mẽ, dứt khoát.

- An Vũ Phong, tuyệt quá!

- Kì Dực hay không kém!

- British là số 1!

Phía dưới lại ồ lên những tràng pháo tay khen ngợi.

Sức hấp dẫn của những người đẹp trai đúng là mạnh thật! Theo giai điệu nhạc dần dần mạnh lên, cả lễ hội náo nhiệt đến mức đỉnh điểm. Dường như tất cả nữ sinh đều gào thét khản cổ. Lúc lên cao trào nhất, các nữ sinh trường Maria đứng hết dậy, hai tay nắm chặt hơi run run, miệng cũng không ngừng mấp máy... tất cả đều như bị thôi miên.

- An Vũ Phong, Kì Dực đúng là số dzách!

Tiếng hoan hô như vũ bão, An Vũ Phong cùng Kì Dực nhìn nhau rồi cười mãn nguyện.

Khắp nơi dần dần ổn định, bắt đầu yên lặng.

Một giây sau...

Rào rào rào... Rào rào rào...

Một tràng vỗ tay long trời lở đất vang khắp cả sân vận động.

- Trường Maria biểu diễn rất hay! Giám khảo cho 9,5 điểm! Nhóm British càng làm ban giám khảo ngạc nhiên hơn, các giám khảo quyết định...

- British được điểm tối đa! British được điểm tối đa!

- Điểm tối đa! Điểm tối đa!

Ban giám khảo chưa nói dứt câu thì cả hội trường rộ lên lớp lớp tiếng reo hò, không chỉ là học sinh trường British gào thét cổ vũ mà ngay cả con gái trường Maria cũng diễn màn “Thua trận quay sang ủng hộ địch”.

- Ban giám khảo chấm tiết mục biểu diễn của British 10 điểm.

- Hura! Giỏi quá! British thắng rồi!

Stage 2: Giọng hát thiên sứ

Trải qua vòng một đầy cam go gay cấn, không khí của lễ hội đã sôi động đến mức đỉnh điểm.

- Giọng hát thiên nữ của đội White Angel sẽ đem đến cho chúng ta một ca khúc rất cảm động.

An An vừa nói xong thì năm nữ sinh mặc bộ váy dài màu trắng bước lên sân khấu. Giọng hát thánh thót vang lên, năm nữ sinh nắm chặt tay nhau, khẽ đung đưa người, phát ra âm thanh vi vu như sáo.

Trong khoảnh khắc ấy, thời gian như ngừng trôi. Mọi người đều say mê nhắm mắt lại, cảm tưởng như đi đến một dòng suối nhỏ bên khe núi, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, ngửi thấy mùi hoa thơm thoang thoảng.

Trước đây từng là nữ sinh trường Maria, tôi đương nhiên biết nhóm nữ sinh này. Bọn họ đều là những tài năng vàng của đội hợp xướng trường Maria. Năm giọng hát đó đều thuần khiết như nhau.

- Trái tim em trong suốt như pha lê, chỉ để anh nhìn thấy...

Bài hát “Trái tim pha lê” rất du dương đã giành được những tràng pháo tay nhiệt liệt ở khắp sân vận động.

Nói một chút về đội British, đây là lần đầu tiên British cử ra một đội năm người tên là “Now 5” do tôi tuyển chọn. Tuy hát rất thành thực bài “Cuốn sổ kỉ niệm”, cũng được khán giả vỗ tay hưởng ứng nhưng so với giọng hát của các thánh nữ của trường Maria, hình như ban giám khảo thích giọng hát của bọn họ hơn.

- Vòng thi thứ 2, giọng hát trong trẻo, thánh thót của các nữ sinh trường Maria đã giành chiến thắng!

Stage 3: Tuyệt kĩ hợp xướng

Cuối cùng cũng đến vòng thi quyết định. Nghe An An thông báo kết thúc vòng hai, tôi như hoàn hồn, vuốt mồ hôi trên trán, cảm thấy hơi căng thẳng. Trường British và Maria hòa nhau. Tiếp sau đây là vòng thi quan trọng nhất, nếu như tôi sai sót một chút thì cũng trở thành kẻ tội đồ thiên cổ của trường British. Nghĩ đoạn, bất giác tay tôi ướt sũng mồ hôi.

- Thái Lăng! Cố lên! – Giang Hựu Thần không biết từ đâu đi đến, vỗ vào vai tôi, hơi ấm từ tay cậu ấy như truyền hết sang cho tôi.

- Thái Lăng! Nếu có mất mặt thì cũng đừng chạy xuống dưới khán đài đấy! – Đúng lúc này An Vũ Phong đi đến, miệng nở một nụ cười rất ma mãnh, tay vuốt mái tóc dài rủ xuống của mình.

Tuy biết họ đều muốn cổ vũ tôi, cho tôi tự tin nhưng trái lại, tôi càng cảm thấy căng thẳng hơn, trên trán nhễ nhại mồ hôi. Giọng của An Ân đột ngột quay ngoắt 180 độ, nịnh nọt ra mặt.

- Sau đây xin mời nàng công chúa xinh đẹp của chúng tôi, Anna cùng White Angel lên sân khấu.

Rào rào rào... Rào rào rào...

Tiếng vỗ tay như pháo rang lại vang lên. Đội của Anna xếp thành hình đường cung rất đẹp trên khán đài. Anna điềm tĩnh đứng ở giữa, một luồng sáng dịu dàng chiếu từ trên đỉnh đầu của Anna xuống, biến nhỏ ta thành một nàng công chúa barbie. Anna lúc này như một viên pha lê sáng lấp lánh trong hộp bát âm, một màn biểu diễn đặc sắc hứa hẹn sắp bắt đầu.

- Trước hết xin mời thưởng thức bài hát “The Moon”. – Anna nhẹ nhàng cúi chào khán giả sau đó quay đầu nhắc khéo đội dương cầm có thể bắt đầu.

Giai điệu êm dịu như dòng nước lan tỏa khắp sân vận động. Những thành viên phía sau Anna đứng rất ngay ngắn, mặc đồng loạt bộ váy búp bê màu trắng, đung đưa nhịp nhàng theo tiếng nhạc.

- Ánh trăng vằng vặc, hoa bồ công anh lang thang...

Ồi... Anna vừa bắt đầu hát, khán giả phía dưới đã hít một hơi sâu... Quả là rất tuyệt! Giọng hát trong trẻo như tiếng sáo được phát ra từ đôi môi xinh xắn của công chúa Barbie. Mọi người đều ngỡ rằng mình đã bay lên thiên đường.

- La la la... - Những thành viên của đội hợp xướng đứng đằng sau Anna lấy hơi rồi bắt đầu hát ngân nga, nhịp nhàng, như tô điểm làm cho giọng hát của Anna quyến rũ hơn.

Tôi cũng mơ màng chìm đắm trong tiếng hát mượt mà của Anna, không biết từ lúc nào cũng đung đưa người theo. Bỗng ánh mắt tôi nhìn phía Giang Hựu Thần đứng dưới khán đài. Cậu ấy cũng đang thưởng thức bài hát của Anna, thi thoảng lại còn nhắm mắt tỏ ra rất say mê.

Thích thích thích thích...

Tim tôi như bị cái gì đó thắt chặt lại, đập loạn xạ.

Đầu tôi hiện lên hình ảnh hôm ở trong phòng Anna nhìn thấy tấm ảnh chụp chung của bọn họ. Anna bầm sinh đã là một cô công chúa sinh đẹp, còn Giang Hựu Thần lại có phong thái của một hoàng tử. Bọn họ nếu đứng cạnh nhau thì đúng là một cặp đẹp đôi nhất.

Tôi có lẽ mãi mãi chỉ là một đóa hoa nhỏ bé mọc ở vách tường... Nhưng đóa hoa đó sẽ nở vào mùa xuân! Đóa hoa sẽ tỏa hương thơm ngào ngạt! Cho dù tôi là thần xui tái thế, tôi cũng phải đấu tranh đến cùng với vận mệnh một lần, vì tôi không thể từ bỏ Giang Hựu Thần, không thể từ bỏ tình cảm của mình.

Bốp bốp! Bốp bốp!

Lúc tôi còn đang mãi suy nghĩ linh tinh thì phía dưới vang lên tràng cổ vũ nhiệt liệt, hai tay Anna nhắc đuôi váy màu trắng lên, người khẽ cúi xuống, làm động tác chào khán giả một cách rất quý tộc.

- Anna đẹp quá!

- Đúng thế, hát cũng rất hay! Cô ấy đúng là một nàng công chúa hoàn mỹ.

Lời bán tán xôn xao của khán giả cứ liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, tôi thì càng lúc càng căng thẳng. Đội hợp xướng của Anna lần lượt đi vào trong cũng có nghĩa là đến lượt tôi phải ra. Nhưng, màn biểu diễn của Anna có thể nói là quá hoàn hảo, không chút sai sót, tôi phải làm gì đây? Làm sao đây ...

- Thái Lăng! Mau chuẩn bị đi! – An An vừa đi ra khỏi đám chuyên ninh hót Anna ở phía hậu đài, nhỏ chán nản trừng mắt nhìn tôi, sau đó tiếp tục lên sân khấu công bố màn biểu diễn tiếp theo. Nhìn bộ dạng của nhỏ như muốn nói đội tôi thua đứt đuôi con nòng nọc rồi.

- Thái Lăng! Cố lên! Mình biết cậu nhất định sẽ thành công. – Tim tôi như bị tê liệt, bỗng bên tai vang lên một giọng nói chân thành. Quay đầu lại, tôi thấy khuôn mặt rạng ngời quen thuộc

của Hựu.

Thoắt một cái, trong người tôi như tràn trề dũng khí trở lại. Thái Linh! Nhất định phải thành công! Phải thành công!

- Sau đây xin mời thưởng thức tiết mục biểu diễn của đội Red Knight. Chắc mọi người đã phải chờ rất lâu...

Giọng điệu An An trên khán đài sao thấy đầy vẻ châm chọc nhỉ? Trong đầu tôi chỉ toàn hình ảnh Giang Hựu Thần. Tôi bưng bưng khí thế, quay đầu lại rồi gật lia lịa với các thành viên trong nhóm, nói đồng dục quả quyết.

- Chúng ta cùng cố gắng nhé!

Sân khấu càng lúc càng mở đèn nhiều, các thành viên trong đội tôi đi về vị trí của mình một cách thuần thục, xếp thành hình trái tim. Tôi đứng ở hàng đầu tiên, vô tình nhìn xuống phía dưới, thành hình mặt tối sầm lại...

Má ơi! Sao toàn đầu người đen kịt thế kia!

Thích! Thích!

Tim đập nhanh hơn, tôi hoang mang thu ánh mắt lại, ngây mặt ra nhìn chăm chăm cái micro trước mặt.

- Woa! Cách sắp xếp của họ đặc biệt quá!

- Là trái tim! Hình trái tim!

A! Sự cố gắng của tôi không phải là công cốc rồi. Mọi người đều nhìn ra cách sắp xếp đội hình của tôi. Tôi bạo dạn nhìn tiếp xuống phía dưới, trong lòng rung rung cảm động.

Oái oái! Vẫn toàn là lúc nhúc đầu người đen kịt!

Vừa mới nhìn, tôi đã lập tức rơi vào trạng thái vô cùng căng thẳng. Mấy giọt mồ hôi trên trán lúc nãy vừa thu về, bây giờ lại bắt đầu đua nhau tuôn ra ngoài. Mặt tôi đỏ bừng, hai tay lạnh ngắt như xác ướp Ai Cập, chỉ muốn lao ngay xuống phía dưới.

Tính tang...

Giai điệu nhạc vang lên, tiếng đàn dương cầm như thúc giục càng lúc càng vang lên rõ to.

Bắt đầu rồi! Đầu óc tôi rỗng tuếch, run rẩy nhìn micro, lấy hết sức mới thốt ra được một chữ:

- Khoảnh...

- Ha ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha!

Vì căng thẳng quá nên tôi hát lạc giọng, nghe rất chói tai. Tiếng cười chế giễu làm tôi xấu hổ muốn chết, mặt đỏ phừng như quả gấc. Híc! Giá như có cái lỗ nẻ nào để tôi chui xuống.

Xong rồi! Xong rồi! Lần này mất mặt thật rồi! Tôi tuyệt vọng, thậm chí còn muốn lùì lại vào hậu trường...

Bộp bộp... Bộp bộp...

Đúng lúc tôi không biết nên làm thế nào thì sau khán đài vang lên một tiếng vỗ tay rất có nhịp điệu.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Giang Hựu Thần. Không biết từ lúc nào Hựu đã đi đến hậu đài, đứng ở chỗ tấm phông sân khấu rất to, nhẹ nhẹ vỗ tay khích lệ để tôi lấy lại tinh thần.

Giang Hựu Thần...

Nhìn ánh mắt nghiêm túc cùng tiếng vỗ tay của cậu ấy, tôi thấy vô cùng xúc động.

- Khoảnh khắc này, quay đầu nhìn lại mình. Cảnh sắc trên con đường này, trong lòng tôi mang tâm trạng nặng trĩu ...

Bất chợt tôi mấp má môi hát theo tiếng nhạc, bắt đầu bắt nhịp lại từ đầu.

Khi hát ca khúc này, trong đầu tôi lần lượt hiện lên những kí ức trước đây. Mỗi lần tôi bị mất mặt như thế này, chỉ có cậu luôn mỉm cười chúc tôi thành công; mỗi lần tôi gặp khó khăn, chỉ có cậu đưa bàn tay ấm áp giúp đỡ tôi...

- Bắt đầu sau cơn mưa sẽ là cầu vồng bảy sắc tươi đẹp, giống như lần đầu tiên chúng ta tin rằng sẽ tìm được sự tự do...

Tiếng cười ồm ồm ban nãy dần biến mất...

Tôi chậm rãi hát theo cảm xúc của mình, càng lúc càng trấn tĩnh hơn. Giọng hát của các thành viên phía sau dường như cũng lấy lại dũng khí, khí thế ngút trời. Mọi người lần lượt dùng tiếng hát tuyệt nhất của mình để phụ họa cho giọng hát của tôi. Lúc này tôi thấy mình như lạc vào thế giới du dương của tiếng sáo.

- Chúng ta sẽ tìm được... sự tự do...

Giọng hát của tôi như đám mây di động, bay khắp sân vận động, tiếng hát hợp ca sau lưng còn hùng hồn hơn. Đến lúc rồi! Vũ khí bí mật của tôi sẽ phát huy tác dụng cao nhất.

Hai hàng mặc đồng phục màu đỏ bắt đầu “hành động” theo kế hoạch, hai bên trái phải của tôi bày “Trận đồ hình trái tim”. Từng người từng người một dựa theo vị trí sắp xếp của mình, trải giấy lụa trắng ra, đưa bút viết.

Theo điệu nhạc chậm rãi, màn viết thư pháp cảm động lòng người xem ra vô cùng hoành tráng.

- Ủa? Gì thế?

- Lần này trường Bristish định làm trò gì vậy?

- Lễ nào bình thường thì phải nhảy múa để phụ họa, nhưng bọn họ lại chọn viết thư pháp...

Những tiếng nói ngạc nhiên như mưa trút dội lên khán đài. Tuyệt quá! Tất cả đều rất tuyệt! Các thành viên trình diễn rất hay. Nhạc từ từ lên đến lúc cao trào nhất, từng chiếc bút lông vung lên. Động tác nhanh nhẹn dứt khoát của chúng tôi cộng với bài hát lúc trầm lúc bổng khiến tôi sung sướng, nhưng có cái gì đó ươn ướt dần dần làm mắt tôi nhòe đi...

Tách... tách...

Không phải! Không phải! Tại sao cái cảm giác ươn ướt này lại kì lạ thế nhỉ? Tôi còn nghĩ rằng mình cảm động quá nên rơi cả những giọt nước mắt hạnh phúc, song lúc sau mới phát giác ra, những giọt nước mắt này có vẻ hơi lạnh...

- Chết rồi! Mưa!

Tiếng hét hoang mang của khán giả phía dưới vang lên.

Tách... Tách tách...

Đúng là mưa thật! Từng giọt nước rơi trên mặt tôi, trên người, làm bộ trang phục như biến thành màu đậm hơn.

Ầm ầm!

Tiếng sấm rền vang khắp sân khấu, một tia chớp quét xoẹt qua bầu trời u ám.

Tia chớp sáng chói lóe lên làm cả người tôi hơi run rẩy. Tôi quay vội đầu lại nhìn những tờ giấy sau lưng, dường như mỗi trang đều bị thấm nước, hơn nữa mật độ ướt càng lúc càng lan rộng.

- Chết rồi!

- Giấy của tôi bị ướt rồi!

Những học sinh tham gia biểu diễn thư pháp ai ai cũng không kìm chế được hét tướng lên. Cả lễ hội nhốn nháo.

Nhìn nước mưa thấm rất nhanh trên giấy rồi lan rộng ra làm mực nhòe đi, trong lòng tôi nóng như lửa đốt.

Thế là hết! Cứ tiếp tục thế này chúng tôi thua là cái chắc. Không! Không được!

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đen kịt, mắt tôi lóe lên khuôn mặt tươi cười của Hựu: Thái Linh! Cậu sẽ làm được!

Tôi bỗng định thần lại, vội vàng cởi nhanh chiếc áo khoác bên ngoài ra, không nói câu gì, cầm ngay nó giơ cao quá đầu để làm “Chiếc lều chống mưa tự tạo”, chắn những giọt mưa từ trên cao xuống.

Nước mưa rơi tí tách trên người tôi. Mái tóc của tôi phút chốc đã ướt nhẹp, dính cả vào mặt, nước mưa men theo trán rơi xuống. Tôi không hề lau nước mưa đi, hai tay giơ cao áo lên, lấy hết sức che cho tờ giấy không bị thấm ướt, nhưng duy trì được một lúc thì hai cánh tay đã mỏi rã rời.

- Thái Lăng ... - Các bạn nam sinh đứng phía sau tôi ngậy người ra, sau đó họ như hiểu ra điều gì, gật đầu nhìn tôi, cúi người xuống, huơ chiếc bút lông trong tay. Nhìn bộ dạng họ còn chuyên tâm hơn cả lúc này.

Sự nhiệt tình của tôi bỗng chốc đã truyền sang cho các học sinh khác. Tuy bây giờ trời vẫn mưa nhưng người xem ai cũng bùng bùng khí thế. Tất cả các nam sinh hợp thành hình trái tim đó đã thể hiện tinh thần đoàn kết hơn lúc nào hết. Ai cũng cởi áo khoác ngoài ra, cẩn trọng chắn mưa giúp các học sinh đang viết thư pháp trong vòng tròn trái tim, mang lại một bầu trời nhỏ bé nhưng ấm áp.

Ầm ầm... Ầm ầm...

Ào ào ào... Ào ào ào...

Một cơn mưa lớn trút ào ào xuống, tiếng mưa rơi như thách thức chúng tôi.

Vòng trái tim do đôi chúng tôi hợp thành như biến thành một đại dương màu đỏ, tiếng hát vang trên đại dương đó tuy không đều lắm nhưng lại kiên định vô cùng. Bên dưới, những chiếc bút lông không ngừng chuyển động... chuyển động...

- Bầu trời sau cơn mưa sẽ là cầu vồng bảy sắc tươi đẹp, giống như lần đầu tiên chúng ta tin rằng sẽ tìm được sự tự do...

Dưới sự quan sát chăm chú của khán giả, tôi hiên ngang ngẩng cao đầu, lấy hơi dài hát câu cuối cùng.

Rào rào rào... Rào rào rào...

Dưới khán đài sao ầm ĩ thế? Là tiếng vỗ tay của mọi người sao?!

Rào rào rào... Rào rào rào...

Tiếng vỗ tay cũng giống cơn mưa như trút, hết đợt này đến đợt khác.

Mọi người đều thừa nhận tôi sao?! Tôi cảm động đến run người, một cảm giác hạnh phúc dần dần lan tỏa.

Két két két... Két két...

Tôi đang vui sướng ngậy ngất, bỗng bên tai vang đến một âm thanh nghe rất lạ.

Tôi hơi tò mò, quay lại nhìn về nơi phát ra âm thanh đó. Tôi ngạc nhiên phát hiện ra rằng tấm phông lớn vừa dựng sau hậu đài vì mưa to quá nên bị lung lay.

Cót két... Cót két...

Chết rồi! Tấm phông này mà đổ xuống thì sẽ đè lên rất nhiều học sinh. Tôi lo lắng, quay vội sang nói với các thành viên trong đội:

- Mọi người rút vào trong mau! Tấm phong sân khấu sắp đổ rồi.

- Cái gì? Phong sân khấu sắp đổ rồi?!

- Mau chạy! Mau chạy thôi!

- Mọi người bình tĩnh! Đi lần lượt thứ tự theo hai bên!

Dưới sự chỉ huy của tôi, các đội viên tuy sợ hãi nhưng vẫn rút khỏi sân khấu một cách rất bài bản. Ở phía dưới nhìn lên cứ tưởng họ đang lui vào hậu trường như bình thường.

Két két két! Két két két!

Phong sân khấu càng lúc càng nghiêng. Tôi vã mồ hôi nhìn tất cả các thành viên đều xuống hết sân khấu. Nguy hiểm quá! Tôi lấy tay lau mồ hôi, định bước xuống khán đài ai ngờ không kịp nữa rồi.

Cót két! xạt xạt!

Một tấm phong cỡ lớn cao hơn mười mấy mét sắp đổ đè vào người tôi đến nơi.

- Ầm! – Đầu tôi lóe lên một âm thanh kinh sợ. Không thể nào! Lẽ nào Thái Linh này sẽ bị đè bẹp lép như cái bánh tráng.

Nghĩ đoạn, tôi nhắm nghiền mắt nhưng phía trước đã là một màu đen ngòm, tôi chỉ có cảm giác người mình bị dịch chuyển, có một hơi ấm truyền từ người tôi đến tận tim.

Ầm!

Một tiếng động kinh hoàng vang lên. Tôi hốt hoảng mở mắt ra, không ngờ thấy đôi mắt đen láy của Hựu Thần.

- Nguy hiểm quá!

- Nếu Giang Hựu Thần không nhanh chân thì Thái Lăng đã bị đè bẹp lép dưới tấm phong đó rồi!

- Giang Hựu Thần đã cứu Thái Lăng! Cậu ấy dũng cảm thật.

Một mùi hương thoang thoang vây quanh tôi. Nghe thấy tiếng mọi người bàn luận tôi mới nhận ra mình đã nằm gọn trong vòng tay của Giang Hựu Thần. Đôi vai của Giang Hựu Thần thật vạm vỡ, làm tôi có cảm giác mình được trốn trong một nơi an toàn nhất thế giới... Cậu ấy cứu tôi! Giang Hựu Thần cứu tôi.

Chúa ơi! Là ngài để cậu ấy cứu con sao?!

Bệnh dị ứng của Hựu!

Tôi như trúng phải điện mấy nghìn vôn, cả người cứng đờ như khúc gỗ, sau đó vùng vẫy muốn đẩy Giang Hựu Thần ra nhưng cậu ta lại càng ôm chặt tôi hơn.

- Thái Linh! Cậu ngốc thật! Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người khác, chẳng để ý gì đến bản thân. – Giọng nói dịu dàng của Giang Hựu Thần vang bên tai tôi. – Nhưng không sao! Mình đã

nói mình sẽ bảo vệ cậu!

Tôi cứ như người bị phù phép, không còn chút sức lực để vùng vẫy nữa, để mặc cho đôi tay của Hựu che cơn mưa như trút xuống cho tôi. Qua khe hở của cánh tay Giang Hựu Thần, tôi nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của... Anna?!

Anna điềm tĩnh nhìn Hựu, lông mày hơi nhíu lại nhưng không thể nhìn ra được sự tức giận.

Rào rào rào... Rào rào rào

Lúc tôi đang đơ người ra thì bỗng có tràng pháo tay giòn giã vang lên.

Giang Hựu Thần buông tôi ra, tôi đứng thẳng người nhìn thầy giáo trong ban giám khảo bước lên sân khấu.

- E hèm... – Thầy mỉm cười, hắng giọng, vỗ tay rồi tuyên bố đồng dục. – Tôi xin tuyên bố, vòng thi lần này người chiến thắng là trường Bristish, đội Red Knight do em Thái Lăng làm trưởng nhóm.

Rào rào rào... Rào rào rào

- Hura! Bristish thắng rồi!

- Quá tuyệt! Bristish đúng là number 1!

Những tràng vỗ tay liên tục dội đến, các nam sinh hoan hô nhảy cẫng lên, nữ sinh trường Maria không nói gì, im lặng trầm ngâm.

Thầy nhìn một nửa khán giả phía dưới ồ lên như biển người, một nửa khán giả còn lại thì sung sướng, rạo rực như ngọn lửa đang cháy. Bỗng thầy giáo như nhớ ra cái gì đó, quay sang hỏi Anna.

- Anna! Em có ý kiến gì về kết quả này không?

- Thái Lăng! Chúc mừng cậu! – Anna nhắc đuôi váy, nhẹ nhàng bước lên sân khấu, đi đến trước mặt tôi rồi giơ bàn tay phải ra.

Tôi lúng túng chìa tay ra để bắt tay với nhỏ.

- Thái Lăng! Tôi thua rồi! – Anna kéo tay tôi, mặt thoáng có chút buồn phiền.

- Anna! Cậu... - Bị Anna nắm tay, trong lòng tôi có rất nhiều cảm giác khác nhau, nhẹ nhõm vì đã chiến thắng, ngọt ngào vì không mất Giang Hựu Thần, và một chút... buồn bã... có lẽ là do Anna.

- Tôi sẽ giữ lời hứa! – Anna nắm chặt tay tôi rồi nhìn Giang Hựu Thần đang đứng phía sau tôi. Nhỏ cúi đầu, thở dài.

Thế này tức là... Anna đồng ý từ bỏ Giang Hựu Thần sao?

Lúc ngẩng đầu lên, Anna lại tự tin, quý phái như mọi khi:

- Tôi đã thua sự quyết tâm đến cùng của cậu... Cũng thua cả tình cảm mà Hựu dành cho cậu. Tôi quyết định sẽ rút lui khỏi cuộc thi này! Nhưng trước khi đi, tôi muốn tặng cậu một món

quà!

- Hả?! – Tôi giật mình, không ngờ Anna lại giữ chữ tín đến thế, lại còn hào phóng, rộng lượng nữa.

- Đây là món quà đặc biệt chuẩn bị cho cậu. – Anna cười ngọt ngào. – Có lẽ nó sẽ làm cho các cậu hạnh phúc.

Quà...

Sẽ là cái gì nhỉ?

Nhìn ánh mắt của Anna lóe lên chút ma mãnh, tôi thấy ớn lạnh sống lưng, run lấy bầy.

- Thái Lăng! – Bỗng một cánh tay đặt nhẹ lên vai làm tôi giật mình. – Mọi người đều đợi cậu để đi ăn mừng đó! – Giang Hựu Thần, An Vũ Phong và cả nhóm Ân Địa Nguyên đều đi về phía tôi, nhóm thành viên cùng tôi kề vai sát cánh để thi đấu cũng bước đến.

- Được, được! Chúng ta đi ăn mừng thôi! – Giành được phần thắng là kết quả nỗ lực của tất cả mọi người. Bây giờ là lúc đi ăn mừng đã đời mới đúng.

- Yeah! Đi ăn mừng thôi!

Một nhóm người ồn ào đi ra phía cổng trường, đang bàn tán nên đi đâu ăn mừng đập phá ở đâu bỗng ...

Xoẹt!

Một chiếc xe hơi xịn hiệu BMW màu đen dừng ngay trước mặt chúng tôi.

- Chiếc xe này đúng là hàng hiệu!

- Ôi! Giá như mình được ngồi một lúc vào đó!

Mấy nam sinh buột miệng bình luận chiếc xe đó nhưng Giang Hựu Thần, An Vũ Phong và tam đại tướng quân nét mặt lại tối sầm lại.

Két... Két!

Bỗng có hai người vận bộ trang phục màu đen, mặt không có cảm xúc bước từ hai cánh cửa xe xuống. Trong đó, có một người nhìn về phía chúng tôi đang đứng, đột nhiên mặt anh ta tỏ ra rất kính cẩn, thận trọng đi về chỗ chúng tôi.

- Anh ta đi về phía tụi mình kìa...

- Tìm ai vậy? Trông khủng bố quá...

Những tiếng nói xì xào phút chốc tắt lịm. Người mặc áo đen đi về phía Giang Hựu Thần, cúi

đầu, giọng thấp xuống, nói từng câu từng chữ với vẻ rất tôn kính:

- Hoàng tử điện hạ! Hoàng hậu có việc muốn tìm ngài. Xin ngài quay về gấp!

Hoàng tử điện hạ?!

Bốn chữ này như kim châm vào tai, tôi hoa mắt chóng mặt nhìn Hựu chăm chăm. Thật không dám tin vào những gì đang xảy ra!

Nhưng, Hựu trầm ngâm một lúc, không ngờ sau đó nghiêm nghị gật đầu.

- Giang Hựu Thần! Không phải chúng ta cùng nhau đi ăn mừng sao? – Tôi vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nhìn thấy Hựu đã bước lên xe thì vội vã lao ngay đến, muốn kéo tay cậu ta lại. Nhưng tôi chưa kịp đến gần cậu thì đã bị hai người mặc áo đen khóa chặt lấy tay.

- Mấy người làm gì thế? Thả cậu ấy ra! – An Vũ Phong đột nhiên lao đến che trước mặt tôi, tức giận nhìn hai người áo đen kia.

- Không được động đến cậu ấy! – Giang Hựu Thần bỗng quát lên rõ to với hai người áo đen. Tôi chưa nhìn thấy Hựu tức giận đến thế. Hai anh chàng mặc áo đen thấy Hựu như vậy liền sợ hãi, hậm hực bỏ tay tôi ra.

Tôi vung vung cái vai vừa bị giữ chặt đến đau điếng, giật mình lùi lại, cách hai người áo đen đó hai bước.

- Thái Lăng! Nhà mình có chút việc phải về trước! – Giang Hựu Thần trở lại hiền hòa như mọi khi làm tôi có cảm giác lúc này chắc mình bị hoang tưởng. – Các cậu cứ đi đi!

Hựu vỗ nhẹ vào vai tôi, chỗ đau ở vai ban nãy dường như biến mất.

- Hoàng tử điện hạ! Xin mời ngài lên xe! – Người áo đen đợi Giang Hựu Thần nói xong, lại kính cẩn cúi đầu, giơ tay ra mời Hựu ngồi lên chiếc xe sang trọng.

- Nghiêm Ngôn! Kì Dực! An Vũ Phong! Cùng đi thôi. – Tôi đang nghệt mặt ra thì Ân Địa Nguyên khẽ chỉ huy, mấy người bọn họ nhìn nhau một cái rồi cũng lên xe.

Hựu đã lên xe nhưng vẫn kéo rèm cửa ô tô xuống tới mức thấp nhất để tôi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của cậu. Hựu như muốn nói với đứa đang thấp thỏm lo lắng là tôi rằng: Đừng nghĩ ngợi nhiều!

Sự lo lắng, căng thẳng của tôi dường như bị đôi mắt ấy làm tan chảy.

- Hoàng tử điện hạ! Có thể kéo rèm lên không? – Một người áo đen khác lễ phép hỏi.

- Được! – Giang Hựu Thần chậm rãi mấp máy môi nói được một từ. Chiếc rèm cửa xe từ từ kéo lên, khuôn mặt Hựu dần dần biến mất sau chiếc rèm đó. Một lát sau, ngay cả mái tóc của cậu ấy cũng không còn nhìn thấy nữa.

Brùm! Brùm!

Chiếc xe màu đen phát ra tiếng động cơ ầm ầm, sau đó chỉ còn nhìn thấy lớp khói đen sì. Chiếc xe đã biến mất nhanh chóng...

- Ôi! Không ngờ Giang Hựu Thần là hoàng tử!

- Trời ơi! Chúng ta là bạn học bao nhiêu năm nay với một hoàng tử!

Một lúc sau, những nam sinh đứng ở đó mới định thần trở lại, bàn tán lao xao cả lên.

Giang Hựu Thần là hoàng tử... một hoàng tử thực thụ...

Đầu óc tôi rối như tơ vò. Rốt cuộc tôi nên cảm ơn thần tiên đã mang đến cho tôi một chàng hoàng tử hay nên nghĩ rằng liệu đây có phải là giấc mơ không?

Một người bình thường như tôi lại có thể ở bên cạnh hoàng tử cao quý?!

Chúa ơi! Cầu mong tất cả là một giấc mơ đi!

CHƯƠNG 8

SAU CƠN MƯA SẼ LÀ CẦU VỒNG BẢY SẮC

Rainbow

Địa điểm:

Phòng học lớp 12A1 trường British

Hoa viên Heart Street thành phố Saint Roland

Kí túc xá trường British

Phòng y tế trường British

Nhà Thái Linh

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 12 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện biến thành một chú cá vui vẻ

Có thể bơi tự do trong thế giới của anh

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là mở ra bí mật được chôn giấu trong trái tim anh...

oOo

- Này! Này! Giang Hựu Thần là hoàng tử thật hả?

- Không ngờ ở bên cạnh tụi mình lại có một hoàng tử thật...

Đã hai tuần trôi qua, khắp trường British toàn là những lời bàn ra tán vào. Nhân vật trung tâm của lời bàn tán này là Giang Hựu Thần – người mà đến thời điểm này vẫn chưa xuất hiện.

Giang Hựu Thần là hoàng tử? Bây giờ cậu ấy đang ở đâu? Rất nhiều câu hỏi cứ xoay vòng quanh đầu tôi, làm cả người tôi thấp thỏm.

- Thái Lăng! Cách mạng công nghiệp bắt nguồn từ quốc gia nào?

...

- Thái Lăng!

Bỗng có cảm giác cái ghế đang ngồi rung rung. Tôi cúi người xuống nhìn thấy có một cái chân đạp mạnh vào ghế của tôi. Nhìn theo cái chân đó phát hiện ra chủ nhân của nó là một người tóc dài dài, bông bông... là An Vũ Phong. Tên đó mặt thản nhiên nhìn phía trước, lông mày hơi nhíu lại.

- Này... - Ban đầu tôi ngạc nhiên nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Xoạt!

Tôi đứng bật dậy như lò xo.

- Em mau trả lời câu hỏi của tôi! – Nét mặt thầy lịch sử rất khùng bố nhìn tôi, cứ như núi lửa sắp phun nham thạch, hơi nóng đó tỏa ra khắp người tôi.

Câu hỏi?!

Tôi như người vừa tỉnh mộng, vừa nhìn thầy giáo tay đã vã mồ hôi. Ban nãy tâm hồn tôi treo ngược cành cây, làm gì biết thầy nói cái gì đâu.

- Nước Anh!

Một giọng nói nhắc bài be bé vang đến bên tai tôi. Tôi không biết nên làm thế nào, quay đầu lại nhìn An Vũ Phong nhưng do căng thẳng quá nên tuy có nghe thấy cậu ta nhắc nhưng tai nọ xọ tai kia.

- Mau trả lời câu tôi hỏi! – Thầy giáo lịch sử nổi giận như miệng núi lửa phun nham thạch nóng bỏng bắn vọt lên trời.

- Bánh canh – Không còn thời gian do dự nữa, tôi giật bản mình, dựa vào lời nhắc bài nghe loáng thoáng được, nói rõ to “đáp án”.

- Ha ha ha ha... bánh canh...

- Bạn tân hội trưởng xem nhiều sách nấu ăn quá!

Cả phòng học cười ngặt nghẽo, ngay cả An Vũ Phong, tên “đồng minh” vừa nhắc bài cho tôi cũng ôm bụng cười.

- Bây giờ thì tôi đã biết tại sao heo lại chết. – An Vũ Phong bó tay nhìn tôi. – Do ngốc quá mà!

Mặt tôi nóng bừng đến nỗi suýt cháy xèo xèo, chỉ còn cách im lặng ngồi xuống trong tiếng cười ầm ĩ. Đầu tôi càng quay mòng mòng.

Reng...

Hóa ra lúc đầu óc hỗn loạn nhất là lúc thời gian trôi qua nhanh nhất. Một ngày lại trôi qua như thế. Trong lòng nặng trĩu, tôi đứng dậy chuẩn bị trực nhật.

- Chúng ta đến phòng nhạc dọn dẹp thôi! – Tiếng bước chân sau lưng tôi vang lên. Vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Ân Địa Nguyên cùng Kỳ Dực, Nghiêm Ngôn. Tôi cố chỉnh lại nét mặt tươi cười để chào bọn họ nhưng họ vờ như không nhìn thấy tôi, đi lướt qua cứ như thể tôi là người tàng hình.

- Ha ha! Thái Lăng! Không có hội Giang Hựu Thần che chở, cậu không đắc ý nổi nữa rồi! – Tôi tiu nghỉu nhìn theo bóng ba người kia. Lâm Tử Hạo không biết “mọc” ở đâu ra, cười cợt trên sự đau khổ của người khác.

Không muốn dính dáng đến tên Hạo đó, tôi cầm đồ dùng quét dọn đi ra phía cửa.

- Nước Xianai giàu nứt đổ đổ vách! Không ngờ Giang Hựu Thần lại là hoàng tử của Xianai States.

- Cậu không nhìn thấy chuyên hôm qua sao? Bao nhiêu người mặc áo đen, chiếc xe hơi hiệu BMW đời mới nhất! Kiểu tiếp đãi như thế chỉ dành cho hoàng tử thôi!

- Không thể tin nổi chúng ta học cùng trường với một hoàng tử bao nhiêu lâu nay!

Xe hơi BMW màu đen, thái độ kính cẩn của những người mặc áo đen...

Hoàng tử điện hạ...

Hoàng tử của Xianai States

Trên đường đi, những lời bàn tán về Giang Hựu Thần vẫn không ngớt, gần như trong khoảng thời gian này, những câu chuyện mà mọi người nói đến chỉ có ba chữ Giang Hựu Thần. Nhớ lại từng giây từng phút ở cùng Hựu, trong lòng tôi thấy man mác buồn.

Người đã từng cứu tôi, từng cùng tôi đi đào khoai ở ruộng, vì bảo vệ tôi mà bất chấp bản thân mình đánh nhau với đám côn đồ, không ngờ lại chính là một hoàng tử thật của thời nay.

Tôi mơ mơ màng màng bước đi, ai dè đột nhiên trượt chân, cả người lao về phía trước.

Trời ơi! Chết tôi rồi!

Hai tay tôi cố sống cố chết vung lên loạn xạ muốn cứu vãn tình hình.

Cách phía trước mặt tôi khoảng hai mét có cái bàn ở trên đặt một thùng nước. Nếu tôi cứ lao xuống thế này, nước sẽ văng hết vào người tôi mất... Quần áo mà bị ướt, thân phận tôi sẽ...

Tôi lo ngay ngáy, hai tay cố vung vẩy trong không trung nhưng lại càng tăng thêm tốc độ rơi xuống.

- Cẩn thận!

Đúng lúc đầu tôi hiện lên chữ: Tiêu rồi! thì thành linh có một giọng nói sang sảng vang lên, người đang lao đến là... An Vũ Phong! Cậu ta đưa nhanh hai tay ra, đỡ chặt lấy vai tôi.

Xoạt!

Phù! Cuối cùng cũng dừng lại...

- May quá! Vẫn chưa ngã vào thùng nước... - Tôi vượt vượt ngực. Hú hồn hú vía! Đang định cảm ơn An Vũ Phong nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn ta, tôi sợ đến nỗi không nói lên lời.

- Thái Linh! Cô mạo hiểm vì hắn ta như vậy có đáng không?

Giọng An Vũ Phong tràn đầy sự lo lắng, trách móc và chán nản, đằng sau mái tóc dài đang rũ xuống là cặp mắt sâu thẳm dường như muốn nhìn thấu tâm can tôi.

- Tôi... - Tôi do dự một lát nhưng bất ngờ Phong nắm chặt lấy tay tôi, không nói không rằng kéo tôi chạy ra khỏi phòng học.

- An Vũ Phong! Cậu đưa tôi đi đâu?

- Cô không cần biết! - Mặc kệ tôi có hỏi thế nào, An Vũ Phong vẫn lao như bay ra ngoài. Một lát sau tên đó đã kéo tôi ra khỏi trường British, chạy ra ngoài đường.

Xoạt! Xoạt

Không biết đã bao lâu, An Vũ Phong cuối cùng cũng dừng lại. Tôi ngó nghiêng xung quanh, phát hiện ra mình đang đứng ở một hoa viên rất lớn. Bốn phía đều là trăm hoa khoe sắc, những thảm cỏ xanh trải dài làm say lòng người.

- Đây là hoa viên Heart Street đẹp nhất thành phố Saint Roland. Lần trước do tu sửa nên vẫn chưa mở cửa cho vào, nhưng tôi biết có một con đường nhỏ có thể vào được! - An Vũ Phong nhìn tôi rồi lại nhếch lông mày lên như mọi khi, mỉm cười.

- Ơ... - Nhìn điệu bộ của An Vũ Phong như thế đã có kế hoạch từ trước, tôi chỉ còn cách há hốc miệng, ngây ngô gật đầu.

An Vũ Phong nhìn thấy mặt tôi ngạc nhiên đến mức thộn cả ra liền cười ma mãnh, quay người đi đến chỗ thảm cỏ rồi nằm xuống. Tên đó còn vẫy tay với tôi.

- Thái Linh! Mau đến đây nằm! Dễ chịu lắm!

Tôi đi về phía đó theo phản xạ, im lặng nằm bên cạnh An Vũ Phong. Thảm cỏ mềm như cái giường đệm, lúc tôi nằm xuống còn ngửi thấy mùi cỏ thơm thoang thoảng. Những đám mây trên bầu trời chậm rãi trôi đi, nếu nhìn kĩ vào nó một lúc lâu sẽ có cảm giác những đám mây đó không hề di chuyển chút nào.

- Khoảnh khắc này, quay đầu nhìn lại mình. Cảnh sắc trên con đường này, trong lòng tôi mang tâm trạng nặng trĩu...

Bỗng có giọng hát khe khẽ vang đến tai tôi.

- An Vũ Phong... - Tôi ngạc nhiên quay đầu sang nhìn thấy An Vũ Phong miệng lẩm nhẩm hát.

- Bầu trời sau cơn mưa sẽ là cầu vồng bảy sắc tươi đẹp giống như lần đầu chúng ta tin rằng sẽ tìm được sự tự do...

Thấy tôi đang chăm chú nhìn cậu ta, An Vũ Phong không hề ngừng lại, mà trái lại hát càng to, càng rõ hơn.

Trong tiếng hát của Phong, tôi mơ hồ nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra ở lễ hội âm nhạc Red or White.

Khi tôi hát sai nhạc, mọi người đều ồ lên, chỉ có Giang Hựu Thần âm thầm chạy đến hậu đài động viên, cổ vũ cho tôi. Dù cho lúc bị mất mặt nhất, tôi vẫn có thể đứng lên làm lại từ đầu.

- Thái Linh! Cậu ngốc thật! Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người khác, chẳng để ý đến bản thân. Nhưng không sao! Mình đã nói mình sẽ bảo vệ cậu!

Giọng nói của Giang Hựu Thần! A! Hình như tôi nghe thấy!

Giọng của Hựu! Tôi ngồi bật dậy nhưng không thấy dáng người cao lớn vạm vỡ đó...

Giang Hựu Thần...

Mũi thấy cay cay, mở to mắt nhìn lên trời, hi vọng những giọt nước mắt đừng chảy ra nữa, song khóe mắt vẫn không kịp ngăn lại. Nước mắt nóng hổi rơi xuống thảm cỏ xanh rờn.

- Cô vẫn còn nhớ đến hắc hắc? – An Vũ Phong ngừng hát, khẽ hỏi tôi, giọng nói pha chút sầu não.

- Tôi...

- Cô nghĩ tới hắc làm gì hắc? – An Vũ Phong nhìn tôi rồi ngồi bật dậy. Ánh mắt Phong chán chường pha chút phẫn nộ.

- Lúc cô tủi thân, phải chịu đựng áp lực thế này, hắc ta ở đâu? Hắc ta có bảo vệ cô không?

Sự buồn bã trong lòng tôi bỗng dâng trào lên như những đợt sóng mạnh. Tôi gục đầu xuống đầu gối, chỉ có tôi mới nhìn thấy từng hàng nước mắt đang rơi xuống.

- Đừng khóc nữa! – Một cánh tay to khỏe nhẹ nhàng đặt lên vai tôi. An Vũ Phong nói một câu với tôi, nhưng cũng hình như là tự mình lẩm nhẩm. – Cậu ta là hoàng tử, hai người ở thế giới hoàn toàn khác nhau. Từ bỏ Giang Hựu Thần đi, rời khỏi British, ở đây nguy hiểm lắm...

Giang Hựu Thần là hoàng tử.

Thân phận Hựu cao quý, địa vị của tôi thấp kém, tôi không có tư cách ở bên Hựu...

Rời khỏi British... tôi làm được điều đó không?

- Không! – Tôi lùi lại mấy bước như phản xạ có điều kiện, nhú mày lại, lắc đầu nguầy nguậy.

- Thái Linh! – An Vũ Phong giật mình, tròn mắt nhìn tôi, thái độ rất ngạc nhiên.

- Tôi không thể rời khỏi trường British! Vì Giang Hựu Thần là hoàng tử, có lẽ tôi sẽ không còn được gặp lại cậu ấy nữa... British là nơi duy nhất tôi còn có thể liên lạc được với Hựu, tôi sẽ đợi Hựu ở đó, đợi Hựu quay lại! – Tôi vừa lắc đầu vừa hét to, không biết từ lúc nào nước mắt rơi lã chã. Tâm trạng u uất, dồn nén bấy lâu nay trong lòng tôi như được bộc phát hết trước mặt An Vũ Phong.

- Thái Linh! – Ánh mắt An Vũ Phong thoáng chút bị tổn thương, mặt biến sắc, lạnh ngắt như một tảng đá. Phong khẽ mấp máy môi, giọng nói hơi run run. – Cô... vì Giang Hựu Thần mà sẵn sàng cam chịu giày vò sao? Cô tự làm bản thân mình bị tổn thương đó cô biết không...

Nước mắt trong khóe mắt của tôi đã thay đổi, lần này là vì An Vũ Phong.

Trái tim tôi như bị câu nói ầm áp đó buộc chặt. Từ trước đến giờ khi gặp khó khăn hay nguy hiểm, An Vũ Phong luôn ở bên cạnh giúp đỡ tôi, tuy có lúc cậu ấy hay trêu chọc...

Nhưng...

- Xin lỗi, An Vũ Phong! – Tôi không muốn nhìn thấy ánh mắt bị tổn thương của Phong. Không đợi Phong nói hết câu, tôi gắng gượng nói ra mấy từ, rồi quay đầu bỏ đi không hề ngoảnh lại.

Xin lỗi! Xin lỗi... Phong.

Tôi vội vã chạy trốn về kí túc xá, thở hồng hộc va cả vào cái bàn học, đầu óc nặng như đeo chì.

Một lúc sau, tôi mới tìm lại được nước mắt, hít một hơi thật dài, trấn tĩnh lại, sau đó bật máy tính lên để đọc email.

Bạn có năm thư mới

A...

Mấy hôm nay cứ bận bịu tới tấp, lâu lắm rồi không mở email ra xem, báo hại là tích lại bao nhiêu thư chưa đọc. Hi vọng không phải là tin sét đánh gì nữa.

Mở mục lục email, địa chỉ email đầu tiên tôi nhìn thấy rất quen, đây không phải là địa chỉ thư của Giang Hựu Thần sao?!

Tôi giật thót tim, tay cứ run rẩy... vội vã di chuột mở thư ra xem.

Wall flower girl! Có người trả lời trò chơi trắc nghiệm của bạn, người chơi trả lời như sau:

Tên: người trả lời: Giang Hựu Thần

Người trong lòng của anh ấy: Thái Linh

Ơ!

Mắt tôi trợn trừng lên như ốc bươu, mồm cũng há ra hết cỡ.

Sự kinh ngạc như sóng thần đập vào người, tất cả các neuron thần kinh của tôi như tạm ngừng hoạt động trong một giây, mạch máu trong người như bị đông đặc lại.

Nhưng sau đó, một hơi ấm từ tim lan tỏa đến mọi góc ngách trong cơ thể. Mắt tôi bắt đầu ươn ướt, mũi hơi cay cay, bỗng có một sóng điện lớn như làm tôi lấy lại ý thức, giơ tay lên bịt miệng lại.

Cứ như đang nằm mơ! Mọi thứ dường như tan biến, tôi đi đến một thảo nguyên bao la, gió hiu hiu thổi, mây bồng bềnh trôi, tôi có cảm giác lại nhìn thấy được khuôn mặt anh tuấn và đôi mắt đen láy như hạt trân châu của Hựu. Hựu mặc bộ trang phục hoàng tử màu trắng, chậm chậm bước về phía tôi...

Giang Hựu Thần... người trong lòng cậu ấy là tôi.

Tuy tôi cũng mập mờ đoán được từ trước nhưng khi nhìn thấy kết quả rõ mồn một trước mắt, tôi vẫn không tìm được sự ngạc nhiên.

Tôi trợn trừng mắt nhìn chăm chăm, nhìn đi nhìn lại vào màn hình, cuối cùng cũng nhận ra mình không phải nằm mơ.

Nhấp chuột là có thể nhìn thấy ngày gửi của mail này là hai tuần trước. Lúc đó thân phận thật sự của Hựu chưa bị bại lộ. Nghĩ đến việc lâu lắm rồi không được nhìn thấy Giang Hựu Thần, trong lòng tôi thấy khó chịu khôn xiết. Vô tình nhấp chuột vào một cái email khác, người gửi không ngờ là Ân Địa Nguyên. Một người thông minh như Nguyên cũng bị trò lừa trẻ con của tôi gạt sao?!

Tôi tò mò mở mail ra xem đáp án của cậu ta.

Hoa Mộc Lan?!

Tên này đúng là nghĩ sao nói vậy, nếu ai cũng thẳng thắn, đơn giản như hần thì tốt biết mấy.

Nghiêm Ngôn cũng trả lời trác nghiệm?!

Tôi càng tò mò hơn, mở mail ra, suýt thì té từ trên ghế xuống. Cậu ta đánh hàng chữ in hoa to tướng: Công nương Diana.

Thật không dám tin cái tên lạnh lùng như nước đá đó mà cũng có thần tượng.

Tam đại tướng quân còn thiếu mất Kỳ Dực. Bình thường cậu ta nóng như lửa, không biết hỏi câu riêng tư thế này hần trả lời thế nào?

Mở thư của Kỳ Dực ra, mắt tôi trợn trừng lên gấp ba lần. Vì trong đó không ngờ cậu ta viết một cái tên rất quen thuộc: Tôn Ngọc Dĩnh.

Chúa ơi! Từ lúc nào mà Ngọc Dĩnh và Kỳ Dực... nhưng mà, đây cũng xem như là bùa hộ mệnh của tôi. Sau này con nhỏ Ngọc Dĩnh dám bắt nạt tôi nữa, tôi sẽ lấy cái này ra uy hiếp nó. Có điều... không biết Kỳ Dực có giúp nhỏ đập cho tôi một trận nên thân không...

Tâm trạng có vẻ nhẹ nhõm hơn một chút, tôi nhấp chuột quay lại hòm thư. Vẫn còn một mail chưa đọc – đó là của An Vũ Phong.

Đầu tôi bỗng lóe lên khuôn mặt bị tổn thương khi nãy của Phong, tay phải cầm chuột do dự một lát nhưng vẫn nháy vào thư của Phong.

Người trong lòng của anh ấy.

Trang web cứ như bốn cột tôi, hiện ra từng tí từng tí, chậm như rùa. Tìm tôi thì cứ từng giây từng phút đập nhanh hơn. Đáp án của An Vũ Phong sẽ là gì? Lẽ nào... Tôi lắc đầu lia lịa, muốn rũ bỏ mấy ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, căng mắt nhìn lên màn hình.

Vụt!

Dòng điện trong não tôi như truyền đến tận tay, tay phải cầm chuột bị bật ra như chạm phải điện. Chuột vi tính chui tọt ra khỏi mép bàn, cuối cùng rơi xuống, cứ đung đưa đung đưa trong không trung.

Cả người tôi như bị mất thăng bằng, đứng bật dậy trên ghế.

Màn hình trước mặt sáng loáng làm mắt tôi bị lóa đi. Dòng chữ khế nhấp nháy trên màn hình, tôi như bị ngừng thở trong tức khắc.

Thái Linh

Đáp án của An Vũ Phong không ngờ là...

Là tôi ư?!

- Thái Lăng! Tờ poster thông báo này nhờ cậu đó!

- Ừ! – Bước lên trên cái thang gấp, tôi cúi người nhận lấy tấm poster quảng cáo trận đấu bóng rổ của một học sinh đưa cho. Tôi bước từng bước lên bậc cao nhất rồi giơ tấm poster đó để dán lên trên cửa chính của khu giảng đường.

- Bạn hội trưởng hội học sinh chúng ta khá thiệt! Việc nào cũng nhiệt tình!

- Đúng đó! Thái Lăng giỏi thật.

Tai tôi vang đến mấy lời khen ngợi của mọi người. Từ sau vụ lễ hội âm nhạc lần trước, thái độ của các nam sinh đối với tôi quay ngoắt 180 độ. Họ không còn xì xào to nhỏ nói xấu tôi nữa mà đường đường chính chính ca ngợi.

Nhưng dù có nghe được những câu nói ca tụng mà tôi mong đợi đã lâu, tôi vẫn chẳng lên được tinh thần, chỉ lặng lẽ giơ tay lên, dờ daim đứng dán tấm poster.

- Ôi! An Vũ Phong! Đến đúng lúc lắm! Cậu xem giúp tấm poster dán thẳng chưa?

- Được! Đến ngay đây!

Bỗng giọng nói tràn đầy sức hút của An Vũ Phong vang đến tai tôi, đầu tôi lập tức hồi tưởng lại nội dung bức email đó.

Tại sao đúng lúc này lại gặp cậu ấy? Tay tôi run lên một lúc, tấm poster trong tay rơi xuống. Tôi cúi người định nhặt...

Hả?!

Chân mới dịch một bước sang bên trái, cả người bỗng mất thăng bằng, lắc lư dữ dội. Chết rồi! Tôi quên bém mắt là mình không phải đang đứng trên mặt đất mà là đứng trên bậc cao nhất của thang.

Rầm rầm...

Do cố sống cố chết lấy lại trọng tâm nên tôi hoa mắt chóng mặt, trượt chân từ trên thang xuống.

- Ôi! Thái Lăng ngã rồi!

- Thái Lăng! Cẩn thận!

Vù...

Đầu tôi trống rỗng, nghe thấy xung quanh toàn tiếng la hét hốt hoảng, chớp mắt cả người đã ngã lăn lông lốc xuống.

Bộp...

Do tôi ngã lộn nhào xuống nên đầu đập cả vào sàn nhà vừa cứng vừa lạnh.

Trước mắt tôi trời đất quay cuồng, cơn đau trên đầu như từng đợt sóng lan dần khắp người, cảnh vật phía trước nhạt nhòa đi.

- Thái Lăng! Thái Lăng!

- Thái Lăng! Thái Lăng! Còn sống không?

Cộp cộp cộp...

Những bước chân hối hả, dường như mọi người đều vây quanh tôi. Tôi cố gắng hơi ti hí mắt, nhìn thấy những khuôn mặt đang rất quan tâm, lo lắng cho mình.

- Ừ... - Tôi cố cựa quậy nhưng đầu ong ong như đeo hòn đá, mí mắt nặng ngàn cân cứ sụp xuống, không mở mắt ra nổi.

- Phù... May quá! Hình như Thái Lăng chỉ ngất thôi!

- Không được! Không được! Thái Lăng là đệ nhất anh hùng của trường chúng ta! Đệ nhất anh hùng không được ngất xỉu thế này!

Xoạt xoạt xoạt...

Vô vàn giọng nói thầm thì bên cạnh làm đầu tôi căng ra, cảm thấy mình nên ngất xỉu không biết trời đất trăng sao gì là tốt nhất. Tôi chỉ ngã từ trên thang xuống chứ có phải rớt từ trên tầng lầu xuống đâu.

- Tôi nhớ ra rồi! – Bên tai tôi thỉnh thoảng vang lên một tiếng hét the thé như máy mài nhôm, nếu như không phải đang ngất thì tôi đã bịt chặt tai lại. - Người bị ngất muốn làm cho tỉnh lại thì phải dùng cách nào đó kích thích mạnh! Giống như trong phim ‘Hoàn Châu cách cách’ người ta dùng kim châm.

- Nhưng chúng ta làm gì có kim ở đây...

Thánh thần ơi! Không thể nào... nếu mà làm như thế, tôi không bị chết do ngất thì chắc bị kim châm mà chết mất.

Hu hu hu... không ngờ mấy người bạn họ lại có ý tưởng khủng khiếp như vậy. Tôi có phải mắc chứng bệnh hiểm nghèo nào đâu.

- Có đây! Có đây! – Một giọng nói từ xa chạy đến, mà hình như còn mang theo mùi gì đó rất gớm ghiếc.

Thúi... thúi quá...

Mùi gì tởm quá! Vừa giống mùi chuối thối lại có vẻ giống mùi nồng nặc của cái trạm xử lý rác ở đầu ngõ nhà tôi.

- Thái Lăng! Tôi... tôi là Đại Long... là cầu thủ chính trong đội bóng rổ. – Một nam sinh không biết từ đâu đến, thò cái mặt to đùng ra, nhìn thấy tôi thở hổn hển như sắp chết liền lấp ba lấp bắp giới thiệu.

- Nghe nói hội trưởng Thái Lăng đang gặp nguy kịch, cần mọi người mang gấp vật sơ đến cứu nên mình chạy vội từ sân bóng đến đây. Tặng cậu cái khăn mặt thân yêu này! Đúng 3 năm nay tớ chưa hề giặt nó một lần nào!

Cái gì?

Khăn mặt ba năm chưa giặt.

Cái khăn mặt màu đen đen đó càng lúc càng mờ đi trước mắt tôi. Tôi nhịn thở đến nỗi mồm cứ giật giật như bị trúng gió, tôi rất muốn bịt chặt mũi lại, lùi về phía sau mấy bước nhưng người tôi mềm nhũn như cây dừa héo, không động đậy nổi.

- Mau đắp lên mặt cho hội trưởng Thái Lăng! Mau đắp lên! - Tất cả các nam sinh như phát cuồng cả lũ, bộ ai cũng muốn tôi “ngủm” sao?!

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê tôi nhìn thấy có đôi tay giơ chiếc khăn mặt đen về trước mặt tôi, cái mùi hôi sinh như chuột chù sộc lên mũi tôi... Tôi thấy đầu mình lơ lửng trên 9 tầng mây.

Tôi cố gắng nhịn thở... cố nhịn thở...

Ôi! Thượng đế ơi! Ngài mau thương tình “đá” cho con một cái phao cứu sinh đi... mặt nạ dưỡng khí, nhanh lên, mặt nạ dưỡng khí, con sắp lìa đời đến nơi rồi...

- Ủa! Hội trưởng lại ngất rồi!

- Mặt hội trưởng lúc đầu trắng bệch bây giờ lại chuyển sang màu xanh, xanh lại thành tím ngắt! Không ổn rồi! Mau sơ cứu!

- Tôi thấy hình như cậu ấy khó thở, có phải do cổ áo cái chật quá?

- Không sao! Không sao! Đây là trường nam sinh, chúng ta đều là đàn ông con trai cả! Mau! Cởi cổ áo của Thái Lăng ra cho dễ thở!

- Được! Giúp Thái Lăng cởi ra! Nếu cần thì mau hô hấp nhân tạo!

Vô số cánh tay chạm vào tôi, tôi hoảng sợ toan vùng vẫy nhưng bị bọn họ giữ chặt cứng, không nhúc nhích nổi.

Không!

Ầm ầm!

Trong đầu tôi vang lên một tiếng động kinh hoàng. Xong rồi! Chẳng nhẽ thân phận của tôi bị lộ tẩy ngay lúc này...

- Mấy người dừng lại ngay!

Là cậu ấy! Là Giang Hựu Thần sao?!

Đám người vây quanh tôi thoát một cái đã tản ra, những cánh tay khi nãy giữ chặt tôi không còn nữa, nhưng ý thức của tôi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Có cảm giác một đôi tay rắn rỏi nắm bồng tôi lên, tôi bị bế lên một cách nhẹ nhàng.

Đôi tay thật mềm mại... thật ấm áp... chỉ cần sự bảo vệ của đôi tay này, tôi chẳng còn sợ điều gì cả...

Giang Hựu Thần...

- Ơ! – Tôi cố mở to mắt ra... khuyên tai lấp lánh, mái tóc hơi dài, dưới đó là đôi mắt kiên

định, mạnh mẽ... là An Vũ Phong.

Sao tôi lại thoáng có chút buồn nhỉ?! Thái Linh ơi là Thái Linh, mày nghĩ rằng Hựu sẽ từ bỏ thân phận hoàng tử, bất chấp tất cả để đến với mày sao?

Ôi! Tôi thật ngốc!

- Tránh ra! Tôi sẽ đưa cậu ta đến phòng y tế, còn các cậu cứ làm việc tiếp đi! – An Vũ Phong ôm chặt tôi, để cả người tôi nhẹ nhàng dựa vào ngực cậu ấy, như vậy tôi sẽ bị mọi người nhìn thấy.

Tôi cố gắng mở mắt ra, loáng thoáng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của An Vũ Phong. Phong đang tức giận nhìn mấy nam sinh xung quanh rồi bước nhanh đi ra khỏi đám đông đó.

- A... An Vũ Phong... - Tôi khẽ gọi, phát ra âm thanh bé đến nỗi ngay cả bản thân mình cũng không nghe thấy.

- Đừng nói nữa, không sao đâu!

Giọng nói điềm tĩnh của Phong vang vọng bên tai tôi như một cơn gió nhưng trong đầu tôi lúc này lại hiện lên một khuôn mặt khác, khuôn mặt hiền hoà cùng nụ cười ấm áp...

- Thái Linh! Tỉnh rồi à? – Tôi từ từ mở mắt ra, trong mắt phản chiếu hình ảnh của một khuôn mặt quen thuộc đó là An Vũ Phong. Theo thói quen, cậu ta lại vuốt tóc, để lộ chiếc khuyên tai sáng lấp lánh.

- Tôi... tôi đang ở đâu? – Tôi lẩm nhẩm, trong đầu “tua” lại cảnh ban nãy suýt bị mấy nam sinh cởi cổ áo ra, mặt bỗng đỏ bừng như quả gấc.

- Cô đang ở phòng y tế! – An Vũ Phong thờ ơ nói.

- Cảm ơn! Cảm ơn đã cứu tôi! – Nhớ lại khuôn mặt tức giận của An Vũ Phong khi đó, tôi căng thẳng, cả người đứng bật dậy, cúi người liên tục cảm ơn An Vũ Phong.

- Cô vẫn muốn tiếp tục sống như thế này sao? Tiếp tục ở trường British đợi chàng hoàng tử của cô đến?

- An Vũ Phong chẳng thềm đoái hoài gì đến câu cảm ơn của tôi, đôi mắt sâu thẳm đó nhìn tôi chằm chằm.

- Tôi... đúng vậy! Tôi phải tiếp tục ở lại British. – Đầu óc tỉnh táo lại một chút, tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt An Vũ Phong nhưng tim lại đập thình thịch. An Vũ Phong đột ngột hỏi câu đó, liệu có phải có ý đặc biệt gì khác?

- Tiếp tục ở British, lúc nào cũng thấp thỏm lo sợ không biết thân phận thật sự một ngày nào đó bị phát hiện? – An Vũ Phong trề môi vẻ châm chọc tôi, cười nhạt.

- Tôi... - Tôi nghệt ra, không ngờ An Vũ Phong có vẻ bất cần đời là thế mà suy nghĩ sâu xa

thật!

- Thái Linh! Cô đã nghĩ đến việc một ngày nào đó thân phận bị bại lộ, lúc đó cô phải làm sao? Không phải lần nào cũng có người đến giúp cô! – An Vũ Phong nhìn tôi chăm chăm, giọng dần thấp xuống, tìm tôi như thất lại.

Tôi cúi đầu vâng vâng mép áo, không nói tiếng nào. Nhớ lại cảnh những học sinh muốn cởi cổ áo giúp tôi ra, còn cả giọng nói gần gũi giận dữ của An Vũ Phong. Đúng! An Vũ Phong nói đúng! Lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, tôi không phải lúc nào cũng may mắn thoát được.

- Nhưng... chỉ có cách ở British, tôi mới có cơ hội gặp Giang Hựu Thần! – Vừa nhớ lại khuôn mặt tươi cười ấm áp của Hựu, tôi bỗng bật miệng nói.

Tôi phải đợi Giang Hựu Thần, tôi không thể từ bỏ tất cả như thế. Bởi vì, đây là nơi duy nhất tôi và cậu ấy có thể gặp nhau. Mấy hôm nay, tôi toàn tưởng tượng ra rằng lúc tôi bước vào trường học, có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hựu.

- Có thể nơi gần nhất chính là nơi xa nhất...

- Giọng nói khe khẽ của An Vũ Phong vang lên, cứ quanh quẩn trong đầu tôi. – Nếu chỉ biết ngồi chờ đợi thì khoảng cách giữa hai người càng xa hơn, phải cho người đó biết chờ đợi chỉ khoét sâu thêm vào vết thương...

- An Vũ Phong... - Tim tôi đột nhiên nhói đau như bị gai đâm vào.

An Vũ Phong thấy tôi như vậy lại chuyển sang chủ đề khác. Cậu ta rút từ túi quần ra một mảnh giấy rồi đưa cho tôi.

- Lúc cô ngắt, tôi giúp cô làm!

- Cái gì vậy? – Tôi tò mò nhìn, cổ trắn tĩnh lại. Bỗng trong tôi có một cảm giác quen thuộc lan tận vào tim.

Thẻ học sinh trường cấp III Maria

Thẻ học sinh trường Maria?!

- Muốn đem lại hạnh phúc cho người mình yêu thì trước hết bản thân hạnh phúc đã. Lo xong xuôi mọi thứ cho mình mới có thể dành nhiều tình yêu hơn cho người đó... - Giọng An Vũ Phong càng lúc càng nhỏ nhưng giọng nói đó lại êm dịu như tiếng đàn thiên sứ cứu rỗi tâm hồn tôi. – Thái Linh! Rời khỏi British mới là cách bảo vệ bản thân duy nhất!

- Tôi... - Nhìn ánh mắt lo lắng của An Vũ Phong, tôi muốn từ chối nhưng cũng chẳng nói ra lời.

Tôi cúi đầu mở thẻ học sinh ra. Dòng đầu tiên hiện lên hai chữ rất đối thân quen:

Thái Linh

Thái Linh chứ không phải Thái Lăng.

Đây là... - Tôi ngẩng đầu lên như người vừa tỉnh mộng du nhìn An Vũ Phong.

- Đây là thẻ học sinh của cô, cô có thể dùng tùy thích. – An Vũ Phong nhìn tôi, ánh mắt rõ

ràng bị tổn thương nhưng lại cố mấp máy. Cậu ấy cười sao...

Tôi cầm chặt thẻ học sinh trong tay, trong người có một luồng sức mạnh to lớn thôi thúc. Tôi hi vọng có thể ở lại British đợi Giang Hựu Thần quay về nhưng phải đối mặt với những chuyện nguy hiểm như thế, tôi sẽ chỉ đem thêm phiền phức cho Hựu.

Tôi không thể liên lạc đến Hựu! Không thể liên lạc đến Hựu.

Tôi phải bình an đợi cậu ấy trở về, tuy không được ở British nữa, tôi vẫn sẽ đợi Hựu...

Tôi mím chặt môi, nắm chặt cái thẻ trong tay, âm thầm hạ quyết tâm.

- Thái Linh! Mau đi dọn đồ đạc, tôi đưa cô về nhà!

- An Vũ Phong hình như đã chuẩn bị hết mọi thứ.

- Thái Linh! Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô!

Giọng của An Vũ Phong như từ rất xa vọng tới. Lúc đó tôi không biết rốt cuộc cậu ấy đang nói với tôi hay là tự nhảm bầm một mình...

Beng beng! Dự báo xui xẻo của thần xui Thái Linh!

Không biết tại sao mới sáng sớm lại phục hồi được dư cảm chẳng lành của một năm trước, xem ra tôi sắp quay lại cái thời chiến đấu cật lực với lão thần xui rồi.

Vớ vớ lấy bộ đồng phục ở giường mặc vào người, đứng trước gương soi thử.

Áo khoác ngoài trắng rất lịch lãm, chiếc cà vạt ngắn...

Thôi chết! Ban này không phải tôi lắm bầm tự nhắc mình đã rời khỏi British, thế mà tôi lại mặc đồng phục nam sinh của British theo thói quen bao lâu nay.

Hôm nay nơi tôi phải đến là trường cấp III Maria.

- Tiểu Linh! Mẹ chuẩn bị bữa sáng toàn món ăn bổ dưỡng cho con rồi đó! - Giọng nói nghe quá đỗi quen thuộc của mẹ vọng ra từ bếp.

- Mẹ! Đồng phục của con đâu? - Tôi lao đến trước mặt mẹ, giọng giận dữ.

- Không phải con đang mặc sao? - Mẹ liếc mắt về phía tôi một cái rồi quay người đi bưng một chiếc đĩa đựng món trứng cuộn phía trên có vẽ hình mặt người cười. - Mau xem kiệt tác của mẹ này!

- Mẹ! Con hỏi đồng phục trường Maria cơ! - Tôi đúng là sắp bị mẹ làm cho phát điên, kim chỉ phút đồng hồ trước mắt cứ tích tắc trôi qua, để hôm nay lại muộn mất...

- Sao lại phải mặc đồng phục trường Maria? - Mặt mẹ không hiểu gì cả, nhưng vẫn không

quên giới thiệu món ăn sáng. – Đảm bảo ăn xong bữa mẹ làm bằng cả tâm huyết này con sẽ tràn đầy sinh khí! Yeah!

- Mẹ! Hôm nay con phải quay về trường Maria học, không phải hôm qua con đã nói với mẹ sao? – Tôi nhắm tịt hai mắt, ngẩng mặt lên trời hét tướng lên. Cuối cùng mẹ cũng ngừng không “mở máy” nói liên thoắng nữa.

- Ai da! – Momm mẹ há tròn đến nỗi có thể nhét nguyên một cái trứng cuộn to dùng vào. – Tối qua, mẹ định để con hôm nay có thể mặc bộ đồng phục sạch sẽ quay về trường Maria, nhưng... quên mất...

Cái gì?!

Tôi bỏ mặc mẹ đang tỏ ra rất hối hận, ăn năn, lao ngay ra chỗ máy giặt, mở nắp ra lục lọi, lát sau "móc" được một chiếc áo sơ mi màu xỉn xỉn, một chiếc váy nhẵn nhúm như tổ đĩa, một tay của chiếc áo khoác ngoài thì có vết dầu loang to tướng.

Đây... đây là đồng phục của tôi sao?

Đây... đây rõ ràng là cái giẻ lau nhà đấy chứ.

Chẳng còn thời gian để ý linh tinh nữa, bây giờ đã là 7 giờ 30, nếu không kịp chuyển xe buýt thì tôi đi muộn là cái chắc. Tôi mặc vội bộ đồng phục trường Maria trông bẩn nhẹp, nhìn y hệt tên ăn mày ngoài vỉa hè.

Ông thần xui ơi! Ông không thể niệm tình tha cho con một lần sao?

- Thái Linh! Mau ăn bữa sáng bổ sung dinh dưỡng này...

Xoẹt!

Tôi chỉ còn cách phụ tấm lòng của mẹ, lao vù ra ngoài!

Vừa chạy băng qua ngõ nhìn thấy một chiếc xe buýt màu cam đang từ từ rời khỏi bến, đuôi xe còn "hào phóng" tặng cho tôi một làn khói đen sì như muốn nói: Bye nhé, người đẹp!

Trên đầu tôi mây đen như kéo đến ùn ùn.

Đợi chuyển xe sau thì không kịp, đành phát huy tinh thần của quân nhân là chạy bộ vậy.

Hộc hộc...

Sau một hồi đấu tranh kịch liệt với thần thời gian, cuối cùng trước 8h tôi cũng lết được đến cổng trường Maria. Ngẩng đầu lên nhìn thấy hàng chữ sáng loáng vừa lạ lại vừa quen:

Trường nữ sinh Maria

Trong lòng tôi nửa vui mừng, nhưng cảm giác hụt hẫng khó mà miêu tả vẫn chiếm nhiều hơn.

- Thái Linh! Chào mừng bà quay về!

- Chúc mừng bà quay về trường Maria! Thái Linh!

Có 2 cánh tay đập rõ mạnh vào vai tôi, hai giọng the thé như “chần lửa” vang lên bên tai làm tôi giật mình.

- Thượng Hội! Ngọc Dĩnh! – Giọng nói quen thuộc đó làm tôi nóng bừng người. Tôi hoang mang quay đầu lại nhìn hai bà bạn chí cốt, cười như ngố.

- Thái Linh! Mới sáng sớm mà bà đã đứng nghệt ra ở cổng làm gì? – Thượng Hội nhéo má tôi. – Chắc là bà không quen học ở Maria nữa chứ gì, đóng giả nam sinh ở trường British sướng hơn phải không?

British...

Nước da rám nắng của Giang Hựu Thần, chiếc khuyên kim cương sáng lấp lánh của An Vũ Phong, thói quen đẩy gọng kính vàng của Ân Địa Nguyên, mái tóc màu hung đỏ của Kỳ Dục, tính tình lạnh lùng ít nói của Nghiêm Ngôn...

Những ngày ở British giống như một giấc mơ, lúc vui lúc buồn, nhưng mơ rồi có lúc phải tỉnh lại.

- Thái Linh! Báo cho bà một tin vui! – Ngọc Dĩnh kéo tay, thì thầm vào tai tôi mấy câu. – Hôm qua ở tiệm cà phê phía tây tôi nhìn thấy một nam phục vụ đẹp trai cực... Woa! Siêu đẹp trai luôn!

Ngọc Dĩnh không kiềm chế được sự hưng phấn của mình, hai mắt sáng long lanh biến thành hình trái tim.

- Thái Linh! Hôm nay tan học tụi mình cùng đến đó! – Thượng Hội lườm Ngọc Dĩnh, kéo tôi đến nói. – Bà quay lại đứng lúc lăm!

- Tôi... - Nhìn hai bà bạn mặt mày rạng ngời như nắng mùa hạ nên tôi không nỡ dội gáo nước lạnh làm cụt hứng, nhưng cũng chẳng có tâm trạng nào để mà tham gia với họ.

- Thái Linh! Đừng đứng dằn ra thế! Mau quyết định đi... tan học cùng đi xem mặt anh chàng đẹp trai đó! – Thượng Hội túm chặt vai tôi. – Mau đi thôi! Tụi mình mau lên lớp thôi!

- Nhưng... - Vừa nhớ đến Anna và An An, không hiểu sao tôi lại thấy căng thẳng.

- Thái Linh! Bà sợ gặp An An hả? – Nhỏ Ngọc Dĩnh này đúng là thông minh đột xuất, chỉ cần một câu mà nói trúng tim đen của tôi.

- Ha ha ha... Thái Linh! Bà yên tâm đi, hôm nay Anna và An An đều không đi học - Tôi tò mò nhìn Thượng Hội, nhỏ ta cười tươi như hoa, kéo tay tôi vừa đi vừa giải thích. - Họ đại diện cho trường Maria đi dự hội thảo ở thành phố Hồng Phong rồi!

Reng...

Chuông vào giờ vang lên. Ngồi ở chỗ quen thuộc, nhìn những gương mặt quen thuộc, thầy giáo cũng rất quen thuộc nhưng trước mắt tôi không hiểu sao lại hiện lên hình ảnh giờ học ở Bristish.

- Thái Lăng! Cậu ngồi bên cạnh mình nhé!

- Thầy đã nói như vậy, tôi nghĩ tôi không thể từ chối. Thái Lăng phải ngồi ở đây.

- Em nghĩ, em ngồi ở đây là tốt nhất ạ!

Khuôn mặt tươi cười của Giang Hựu Thần dần dần biến mất, tôi giơ tay ra muốn giữ cậu ấy lại nhưng không kịp. Mái tóc dài của An Vũ Phong khẽ bay, ánh sáng của chiếc khuyên tai kim cương cứ tối dần.

- Tôi không rời đi! Tôi không đi! Tôi không rời khỏi cậu ấy! - Tôi thấy đau khổ vô cùng, cả người đứng bật dậy trên ghế, mồm hét tướng lên.

Xoạt. Bình.

- Oái! Đau quá! - Tôi ôm cái đầu gối trái, nháy lò cò, khi định thần lại thì thấy trước mặt mình có bao nhiêu chuyện xảy ra: Bàn học bị tôi làm đổ, sách vở và bút rơi trên ghế.

- Thái Linh! Em làm gì thế? - Bỗng phía trước có một giọng rất giận dữ. Em định không cho ai học nữa à?

Tôi mím chặt môi, ngược lên nhìn thầy giáo dạy tiếng Anh đang đứng trên bục, hai tay chống nạnh, nổi cơn tam bành như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Xung quanh im phăng phắc, tôi lên nhìn các học sinh bên cạnh, ai cũng há hốc mồm. Chắc họ kinh ngạc đến mức không ngậm miệng lại được.

- Thái Linh! Giờ học ngủ gật lại còn dám nói mơ! Em giỏi thật đấy! - Cơn tức giận của thầy giáo như sấm nổ bùng bùng, thầy dùng cái thước kẻ chỉ vào mặt tôi, thao thao bất tuyệt vạch tội. - Thành tích học đã kém thì không nói làm gì, cả ngày cứ lảm nhảm nói linh tinh, làm tôi đau hết cả đầu.

Tôi... ngủ gật?!

- Đứng lên! Phạt em đứng góc lớp! - Thầy giáo trừng mắt giận dữ nhìn tôi. Bị thầy giáo rửa xả tới tấp, tôi đành đứng dậy, xiêu vẹo đi về cuối lớp, sau đó đứng thẳng người.

Tuy chân tôi vẫn còn dính chặt ở trên đất nhưng tâm hồn tôi không còn ở trên đó nữa, nó cứ bay đi, đã bay đến một nơi rất xa.

Reng...

Tiếng chuông tan học vang lên cũng đồng nghĩa với việc tôi bị phạt đứng kết thúc. Tôi thở phào nhẹ cả người, chầm chậm bước về phía chỗ mình ngồi.

- Thái Linh! Vừa về đã bị phạt đứng! Bà đúng là xui tái thế! - Chưa kịp đi về chỗ ngồi thì Ngọc Dĩnh và Thương Hội đã lao đến trước mặt tôi. - Mau đi thôi! Đến tiệm cà phê phía tây, chúng tôi làm tiệc tẩy trần cho bà!

- Ơ! - Tôi thất thần, gật gật đầu, sắp xếp lại sách vở, cúi đầu tiu nghỉu đi theo hai bà bạn ra khỏi phòng học. Tôi thấy đây đâu phải tiệc tẩy trần mà là việc đi ngắm cảnh đẹp thì có.

- Nghe nói hôm nay khu siêu thị ở phố Hoa Sinh kỉ niệm tròn 7 năm, nhất định phải giảm giá nhiều thứ lắm!

- Hô hô hô! Quần áo đẹp! Quần áo đẹp, ta đến với em đây!

- Boy đẹp mới là số một chứ!

- Ờ! Đúng, đúng!

Trên đường đi, Thượng Hội, Ngọc Dĩnh sung sướng tám đủ thứ chuyện, tôi chỉ lặng lẽ đi phía sau hai nhỏ, cạy răng không nói nửa câu.

- Ai chà! Thái Linh đâu? Lẽ nào bà ấy gặp đèn đỏ nên không theo kịp? - Bỗng Thượng Hội nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn thấy mặt tôi mới vỗ ngực thở phào.

- Hóa ra bà ở đây! Đi đường chẳng nói chẳng rằng, muốn hù chết bọn tôi à?

- Hở? - Tôi thộn ra, ngẩng đầu lên, miệng lắp bắp nhưng không biết nói gì.

- Á! Ngọc Dĩnh đột nhiên nhìn chằm chằm phía sau lưng tôi, nhỏ ngạc nhiên như là trăm năm chưa nhìn thấy sao băng, hét tướng lên làm tôi giật bắn.

Xoạt!

Tôi chưa kịp quay người lại, Ngọc Dĩnh đã lao như tên bắn đi!

- Các bà đi đâu? - Tôi vội vã túm ngay bà bạn Thượng Hội đang chuẩn bị co giò chạy lại.

- Mục tiêu xuất hiện! - Thượng Hội phấn khích nhảy cẫng lên, lấy hết sức đẩy tôi ra. - Tụi mình phải chủ động tấn công! Giai đẹp sẽ không đứng ở đó lâu đâu. Điều tụi mình cần làm là phải nắm chặt thời cơ từng phút, từng giây! Chủ động tấn công! Anh gì đẹp trai ơi! Bọn em tới đây! Thái Linh, bà nghệt ra làm cái gì nữa?! Nhanh chân lên!

- Tôi...

- Tôi cái gì mà tôi! - Ngọc Dĩnh không biết nhảy ở đâu ra, đập mạnh vào vai tôi. - Nhìn thấy anh nào đẹp trai là phải đuổi theo ngay! Nếu cứ đợi ở một chỗ thì bọn họ chạy sẽ mất tiêu.

- Nếu chỉ biết ngồi chờ đợi thì khoảng cách giữa hai người càng xa hơn, phải cho người đó biết chờ đợi chỉ khoét sâu thêm vào vết thương...

Không biết tại sao tai tôi lại vang lên câu nói của An Vũ Phong.

Chờ đợi chỉ làm khoảng cách dài ra.

Ngọc Dĩnh đầu óc ngốc nghếch vậy mà cũng hiểu đạo lí đơn giản đó. Tôi không nên tự giam hãm mình trong sự chờ đợi mòn mỏi, tôi phải để Giang Hựu Thần biết tôi cũng đang cố gắng!

Xoạt.

Trong lòng tôi như bị cơn sét vô tình quét xoẹt qua, trước mắt tôi xuất hiện một vệt sáng, sau đó có vô vàn vì sao nhấp nháy đang nhảy nhót. Tôi quay vội người lại, co giò chạy.

- Thái Linh!

- Thái Linh!

Chạy thôi... Chạy thôi...

Mặc kệ Ngọc Dĩnh và Thượng Hội ở phía sau gào khản cổ, tôi cắm đầu cắm cổ chạy.

Học học!

Chạy nhanh hơn chút nữa tôi sẽ kịp giờ tan học của trường British.

HẾT TẬP 5

[1] Bướm của tằm là con ngài. Nhưng đây là truyện pha chút huyền tưởng nên tác giả cho con tằm kéo kén, hóa nhộng rồi lột xác thành bướm và bay đi.

[2] Tào Tuyết Cần là tác giả bộ tiểu thuyết rất nổi tiếng “*Hồng Lâu Mộng*”. Thái Linh nhầm tên một loại mực tàu để viết thư pháp với tên tác giả này.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>